

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

3 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2017 Sayı: 57

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Her yeni yıla yeni umutlarla girilir. Umut insana dairdir. Şairin dediği gibi “umutsuz yaşanmaz.” Onun içindir ki, insanlığın düşmanları umudu yok etmek isterler. Her yere umutsuzluk ve karamsarlık tohumu ekerler.

2017 yılına da her şeye rağmen umutla girildi. Savaşların, darbelerin, katliamların geride kalması; barışın, özgürlüğün, huzurun, sağlık ve mutluluğun her yanı kaplaması temennileriyle...

2016 Türkiye’de ve dünyada kötü geçmişti, ama 2017 farklı olacaktı. Bu umudu taşımak ve yeni yıla bu iyimserlikle girmek isteniyordu. Herkes birbirine böyle mesajlar çekiyor, bu dileklerle yeni yıl kutlanıyordu.

Ama zebaniler yine işbaşındaydılar! 2017’ye gireli daha bir saat olmuştu ki, bir kez daha her yanı kana buladılar. Bu defa hedef bir gece kulübüydü. Yeni yılı kendi tarzlarınca kutlayan insanların üzerine ölüm saçtılar...

Esasında hedef, yaşam tarzıydı. Hedef, kendileri gibi düşünmeyen herkeste. Hedef umuttu!

Ama bilmiyorlar ki, umuda kurşun işlemez!

Son yıllarda artan bir şekilde yeni yıl kutlamaları “kafir işi” ilan edilmiş, her yer bu ilanlarla, yazılamalarla dolmuştu. Bu yıl da öyle oldu.

Sarıklı-sakallı tipler, şehirlerin meydanlarında bildiriler dağıtıyor, Müslümanların yeni yılı kutlamasının “günah” olduğunu söylüyorlardı. AKP’li belediyeler, her yere pankartlar asarak “yeni yılı değil, Mekke’nin Müslümanlığı kabülünü kutlamak” üzere düzenlenen etkinliklerini duyuruyor ve halkı bu etkinliklere çağırıyordu. Devletin resmi kurumu olan Diyanet İşleri, Cuma hutbesinde yeni yıl kutlamalarını “gayri-meşru” ilan ediyordu.

Sayfa 2’de sürüyor

Umutsuzluğa yer yok!

BİZ KAZANACAĞIZ!



Umutsuzluğa yer yok BİZ KAZANACAĞIZ!

Kısacası Diyaneti, cami hocası, belediyeleri, dernekleri, hepsi görevini yapmıştı! Hep birlikte yolu düzlemişlerdi. Tüm çabalarına rağmen hala binlerce insan yeni yılı kutluyor, yeni yıla umutla girmek istiyorsa, birbirlerine iyi dilekler yolluyor, gülüyor, eğleniyorsa, ölümü hak etmişlerdi! Artık görev sırası katilindi!

Katilin ölüm kusan silahıyla, sadece o gece kulübünde eğlenen insanların gülüşleri donup kalmadı, sadece onların üzerine kan sıçramadı; tüm ülke halkının gülüşünü dondurdular, kurdukları sofralara kan doğradılar.

Elbette bu saldırının siyasi nedenleri, Ortadoğu'da süren savaşla, bu savaşta Türkiye'nin aldığı yeni rollerle bağları var. Yeni yıla kanlı bir saldırı ile girilmesini isteyenler, sadece radikal İslamcı çevreler olamaz. Onların arkasında emperyalistlerin olduğu kimse için sır değil artık.

Bu saldırının arkasında da başta IŞİD olmak üzere cihatçı çeteleri yaratan ve halkların başına bir kama gibi saplayan ABD emperyalizmi bulunuyor. Ama bu durum, onun "ılımlı İslam" projesine uygun bir şekilde kurarak başa getirdiği AKP hükümetinin suçlarını ortadan kaldırmıyor.

Ülkemizi cihatçı çetelerin otobanına çeviren, yedirip-içiren, besleyip-eğiten, başta Suriye olmak üzere komşu halkların başına bela eden AKP hükümeti değil midir? TIR'lar dolusu silahlarla donatan, yaralılarını hastanelerimizde tedavi eden, Hatay ve Antep'i karargah gibi kullanmalarını sağlayan, Erdoğan ve AKP olmadı mı?

Bugüne kadar ABD'nin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'daki yangına benzin dökenler, kendi paçaları tutuşunca Rusya'ya dönüp, bu kez ondan icazet dileniyorlar.

AKP hükümetinin başında olduğu Türkiye, izlediği yanlış politikalar sonucu Ortadoğu'daki emperyalist kapışmanın ortasında kalmıştır. Suriye topraklarına girerek, savaşın içine doğrudan dalmanın sonuçlarını ağır biçimde ödemekle karşı karşıyadır.

Sonuçta savaşın asıl yükünü halklar çekiyor. Ve bu savaş hükümetini devirmedikçe, savaşa ve faşizme karşı güçlü bir mücadele yükseltmedikçe çekmeye devam edeceğiz.

Sözde çok sıkı güvenlik tedbirleri alınıyor! Her yer didik didik aranıyor, kuş uçurulmuyor! Fakat elinde otomatik tabanca, birden fazla şarjör ve yüzlerce mermiyle bir kişi, İstanbul'un Ortaköy

gibi merkezi bir semtinde ünlü bir gece kulübüne girebiliyor. Dakikalarca mermi sıkıyor, sonra mutfağa geçip üstünü değiştiriyor ve elini kolunu sallayarak oradan çıkıp gidiyor...

Ardından her bombalı saldırıda, her katliamda duyduğumuz "güvenlik zaafiyeti", "istihbarat eksikliği" laflarını duyuyoruz!

Bütün bunlar içeriden yardım almadan başarılabilir mi? "Hırsız evin içinde" ise yakalanabilir mi? Bu saldırıdan 10 gün kadar önce Rus Büyükelçisi, bir polis tarafından öldürülmedi mi?

Devletin çivisi çıkmış durumda. Başta polis, ordu, MİT olmak üzere tüm kurumları dökülüyor. Kimin eli kimin cebinde belli değil! Birçok emperyalistin ajanı, casusu, işbirlikçisi cirit atıyor!

Ve OHAL üç ay daha uzatılıyor! Kim için? OHAL ilan edildiğinden bu yana 13 bombalı saldırı olmuş! Neredeyse her ay bir katliam yaşanıyor. Hangi "güvenlik"ten, hangi "tedbir"den bahsediliyor?

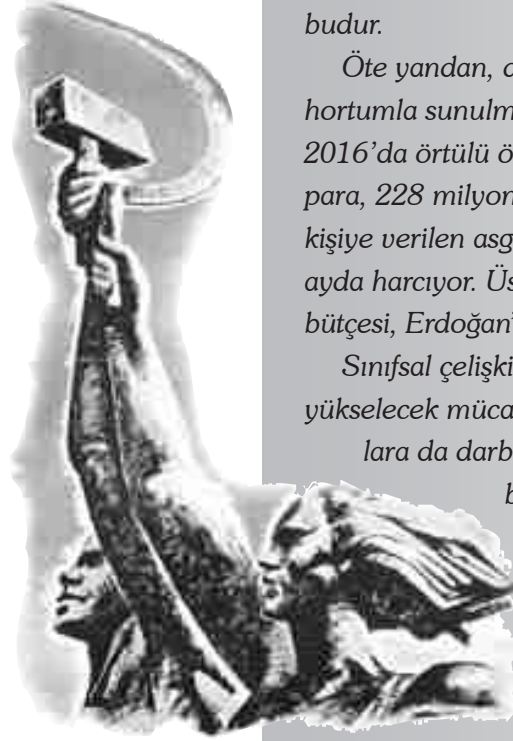
Bu şiddet, bu baskı, bu terör, halkı sindirmek, kafasını kaldıramaz hale getirmek için... İnsanlığın umudunu, gelecek güzel günlere inancını yok etmek için...

Buna izin vermeyelim! Lenin, "umutsuzluk ve karamsarlık, yıkımın nedenlerini kavrayamayan, çıkış yolu göremeyen, mücadele yeteneğini kaybetmiş olanlara ait bir sorundur" diyor. Yaşanan sorunların nedenlerini kavrayalım ve mücadeleyi yükseltelim! Mücadelenin olduğu yerde umutsuzluğa yer yoktur!

2017, Ekim Devrimi'nin 100. yılıdır! Bundan 100 yıl önce işçi ve emekçiler, savaşın ve sömürünün olmadığı bir dünyanın olabileceğini gösterdiler. 20. yüzyılın başında tüm insanlığa umut oldular.

100 yıl sonra 2017 yılına da yeni devrimler umuduyla giriyoruz. Hiç bir şey bu umudu söndüremez.

Son sözü yine direnenler söyleyecek: Biz Kazanacağız! Sosyalizm Kazanacak!



Okurlara...

Merhaba,

Ekonomik kriz bütün ağırlığı ile üzerimize çökerken, işçi ve emekçilere açlık ve ölüm dayatılıyor. Zamlar almış başını gidiyor, ancak asgari ücret, açlık sınırının altında kalıyor. O asgari ücretle, işçi ailesinin karnını doyurması, barınması, ısınması, çocuklarını okutması vb. bekleniyor. İşçiye, kamu emekçisine, emekliye reva görülen budur.

Öte yandan, devletin bütün kaynakları, saraya hortumla sunulmaktadır. Erdoğan'ın Kasım 2016'da örtülü ödenek kapsamında harcadığı para, 228 milyon 238 bin liraya yükseldi. 175 bin kişiye verilen asgari ücreti, Erdoğan tek başına bir ayda harcıyor. Üstelik bu rakamın içinde, sarayın bütçesi, Erdoğan'ın maaşı vb. dahil değil.

Sınıfsal çelişkiler bu kadar derinleştğinde, yükselecek mücadeleyi baltalamak için sendikalara da darbeler vuruluyor. 15 Temmuz'dan

bu yana, onbinlerce KESK üyesi, salt sendikal faaliyetlerinden dolayı açığa alındı ya da görevden uzaklaştırıldı.

Burjuvazi bizi kavgaya davet ettiğinde, "daveti kabulümüzdür" demek dışında bir seçeneğimiz yoktur. Ötesi, ya açlıktan ölmek, ya direnenek kazanmaktır çünkü.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

57. Sayıda

3	Türkiye Suriye'den elini çekmelidir
5	Reina'daki saldırı yaşam tarzıdır
6	PISA raporu ve eğitimin pür-meali
7	Faşizmin çalışma sistemi
8	İnsanca yaşanabilecek bir ücret
9	Metal'de grev hazırlıkları
10	Mühürlerinizin hükmü yoktur
11	10 Ekim Ankara katliamının ilk duruşması
12	İşkence insanlık suçudur
14	Halep ve kartlar yeniden karılırken
17	Mustafa Suphi ve yoldaşları yaşıyor
18	İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu'na
19	Kutup Yıldızı belgeselinin gösterimi
20	Castro'yu 1 milyon kişi uğurladı
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	15 Temmuz sonrası eylem birlikleri üzerine

F

ırat Kalkanı" adı verilen saldırı başladığında, devlet temsilcileri özellikle Türkiye'nin savaşa doğrudan girmeyeceğini tekrar tekrar söylemişlerdi. Yapılan açıklamalara göre, saldırıyı ÖSO'cu gruplar yürütecek, Türkiye onları desteklemekle yetinecekti.

Ancak geçen sürede tablo değişti. Bugün artık Türkiyeli askerler IŞİD tarafından katlediliyor, yakılarak öldürülüyor, IŞİD Türkiye'ye karşı intikam yeminleri ediyor. Ve yakın zaman önce "Halep'teki Nusracı arkadaşlar"dan sözeden Erdoğan, bugün "savaşa girdik" diye açıklama yapıyor.

Ordu Suriye topraklarında

Erdoğan, 29 Kasım günü İstanbul'da, "Parlamentolararası Kudüs Platformu

Bu koşullarda bile savaşmak ÖSO çetelerine fazla geldi. Cerablus'ta IŞİD kendiliğinden çekilmişti, zaten bir zafer söz konusu değildi. Azez'de savaş, asıl olarak ÖSO'nun kendi çeteleri arasında, kenti kimin yöneteceğine ilişkin olarak yaşandı. Sıra el Bab'a geldiğinde, artık savaşacak bir ÖSO kalmamıştı. ÖSO gruplarının kimisi dağılmış, kimisi kaçmıştı. Buradaki savaş, doğrudan TSK ile IŞİD arasında geçiyor artık. Yüzlerce komando el Bab kapılarında savaşıyor, yüzlercesinin daha bölgeye gönderileceği açıklanıyor.

Doğrudan verilen savaş, doğrudan kayıpların artmasına da neden oluyor. Suriye'de ölen Türkiyeli asker sayısı 35'i geçti. Yaralıların içinden de ölenlerin olması, sayının artması ihtimali yüksek.

Türkiye Suriye'den elini çekmelidir!

Sempozyumu'nda yaptığı konuşmada, "Biz sabır, sabır dedik, en sonunda dayanmadık ve Suriye'ye ÖSO ile beraber girmek zorunda kaldık" diyor. Bununla "Fırat Kalkanı" adı verilen saldırıyı kastediyor. Öncesinde de Türkiye, şeriatçı çetelere destek vermek için Suriye topraklarına birçok defa girmiş, çeşitli operasyonlar düzenlemişti. Bunlar gayri resmi saldırılardı ve kayıtlara geçmiyordu. Resmi işgalin başlama tarihi ise Ağustos 2016 oldu. Fırat Kalkanı saldırısıyla Türkiye, Rusya'nın izni, ABD'nin fiili durumu kerhen kabullenmesi ile Suriye topraklarına resmen girdi.

AKP'nin tezi, "ÖSO'ya yardım" üzerine kurgulanmıştı. Gerçekte ise, savaş doğrudan AKP'nin savaşıydı. Çünkü bir taraftan "ÖSO" denilen çeteler, zaten AKP hükümetinin eğittiği, silahlandırdığı cihatçılardan oluşuyordu. Diğer taraftan, ÖSO çetelerinin savaş gücü, disiplinleri, IŞİD'e direnme istekleri vb. elle tutulur hiçbir yanları yoktu. Gerçek bir savaşta başarı elde etme ihtimalleri de yoktu. Bu nedenle TSK'nın önünde değil, arkasında yer alıyor, TSK onlar için yolu temizliyordu.

Daha vahim olanı, IŞİD'in ele geçirdiği iki askerin yakılarak öldürülmesiydi. Devletin interneti yasaklamasına ve yavaşlatmasına rağmen, yakılma görüntüleri ve IŞİD'çilerin intikam çılgınlıkları büyük bir infial yarattı. Giderek çok daha geniş bir kesim, şu soruyu sormaya başladı: Türkiye'nin Suriye topraklarında ne işi var?

Erdoğan'ın işgalci hayalleri

Sorunun cevabı, Suriye savaşının başından beri açık aslında: Savaş koşullarını bir "fırsat" olarak gören AKP hükümeti, Suriye'den toprak koparmak istiyor. Bu "toprak" parçasının neresi olacağı ise, savaşın seyrine göre değişiklik gösteriyor.

ABD, Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerin verdiği ateş nedeniyle başlayan Suriye yangınında, AKP hükümetinin ilk hedefi "Emevi Camii'nde namaz kılmak" olarak sembolize edilen Şam'ın işgali idi. Esad'ın "düşmeyeceği" belli olduktan sonra, işgalci hayaller Halep'e yoğunlaştı. Erdoğan, Musul ve Kerkük'ün yanına "Halep"i de ekleyerek, kendi "misak-ı milli" sınırlarını çizmiş,

dayanaksız biçimde hak iddia etmeye girişmişti.

Kobane savaşı başladıktan sonra, Türkiye'de Öcalan üzerinde şekillendirdiği inisiyatifi üzerinden, Kürt bölgesinde hegemonya oluşturma hayalleri kurmaya başladı. Zaten PKK ile bir "çözüm süreci" aldatmacası yürütülüyordu, Rojava Kürtlerini de bunun bir parçası yaparak geniş bir Kürdistan bölgesini kendi sınırlarına katmaya heveslendi. **Süleyman Şah Türbesi'nin Kobane topraklarına taşınması da bu beklentinin ne kadar güçlü olduğunun göstergesiydi.** Ancak Rojava topraklarının ABD'nin desteğiyle Tel Abyad'ı da içine katarak büyümesi ve bölgedeki Kürt gücünün Erdoğan için bir "tehdit"e dönüşmesiyle bu hayal de çöküntüye uğradı.

Suriye'de savaşın başladığı günden itibaren Türkiye sınırına bir tampon bölge ve uçuşa yasak bölge oluşturulması da AKP'nin seçenekleri arasındaydı. Elbette ki Suriye'yi parçalamakta olan radikal İslamcı çetelerin uçağı yoktu ve "uçuşa yasak bölge" oluşturmamanın tek hedefi Suriye ve Rusya'nın cihatçılarla savaşını engellemekti. Bu açık durum, ABD'nin bile göze alamadığı bir çıtaydı ve AKP'nin "tampon bölge" hedefi hayata geçmedi.

Suriye'ye ilişkin tüm hedeflerin duvara çarptığı bu sürecin ardından, Suriye'ye girmek için uygun zemin, arkasında ABD'nin olduğu 15 Temmuz darbe girişiminin ardından oluştu. ABD'ye karşı elini güçlendirmek isteyen Rusya, Türkiye'nin Cerablus'a girmesine izin verdi; ABD ise bu duruma göz yummak zorunda kaldı.

AKP hükümeti, bugün Cerablus ve Dabık'ın ardından, el Bab'a dayanmış durumda. Ve bu işgal ile, birden fazla hedefi aynı anda gerçekleştirmeyi başardı. **En başta, Suriye savaşının "kaybedeni" olan Erdoğan, bugün yeniden "Suriye masası"na oturma hakkını elde etmiş durumda.** Hem de etkin unsurlardan birisi olarak. **İkincisi, Rojava'nın kantonlarının birleşmesini engellemiş oldu.** Bu koşullarda kantonlar kuzeyden Türkiye, güneyden Suriye Ordusu'na dayanmış durumda ve iki engeli de aşmaları mümkün değil. **Üçüncüsü, "savaş bittiğinde", AKP hükümeti bugün işgal etmiş olduğu alana dönük olarak "Sünni Türkmenlere özerklik" benzeri bir taleple ortaya çıkabilir ve kendi kontrolünde bir yerel yönetim oluşturabilir.**

AKP hükümeti, bugün Cerablus ve Dabık'ın ardından, el Bab'a dayanmış durumda. Ve bu işgal ile, birden fazla hedefi aynı anda gerçekleştirmeyi başardı. En başta, Suriye savaşının "kaybedeni" olan Erdoğan, bugün yeniden "Suriye masası"na oturma hakkını elde etmiş durumda. Hem de etkin unsurlardan birisi olarak. İkincisi, Rojava'nın kantonlarının birleşmesini engellemiş oldu.



Şeriatçı çetelere sınırsız yardım

Bugün Türkiye, Suriye topraklarında el Bab kentini almak için IŞİD'e karşı savaşıyor. Ve IŞİD, Türkiye'yi, AKP hükümetini hedefe çaktığını duyuruyor; "bizi ortada bıraktınız" diyerek intikam yeminleri ediyor. Yanan askerler de, "Ey Erdoğan, bizi buralara sen sürdün, şimdi niye korumuyorsun" diyerek isyan ediyorlar.

Türkiye'nin Suriye'deki cihatçı örgütlerle kurduğu ilişkinin ne kadar güçlü olduğuna dair, bugüne kadar sayısız bilgi ve belge ortaya saçıldı. Daha bir yıl önce, Rusya BM toplantısında Suriye'de IŞİD'in kontrolü altında bulunan bölgelere, Türkiye'nin yasadışı yollardan silah ve mühimmat gönderdiğine ilişkin belgeleri sunmuş; Erdoğan ailesinin IŞİD ile kaçak petrol ticareti yaptığını söylemiş, Türkiye'yi IŞİD'e doğrudan destek vermekle suçlamıştı.

Davutoğlu, Suriye'de savaşan eli kanlı katillere, özel olarak da IŞİD'çilere "öfkeli gençler" diyerek sempati oluşturmaya çalışmıştı. Kafa kesen, insanları canlı canlı yakan, her tür vahşeti meşru gören saldırganlar, "öfkeli gençler" olarak aklanmıştı.

Suriye'deki savaşın başlatılması da, IŞİD'in yaratılıp palazlandırılması da, ABD, Suudi Arabistan, Katar, İsrail gibi ülkelerin hazırladığı, AKP hükümetinin de etkin bir unsur olarak içinde yer aldığı bir planın sonuçlarıydı. Önce Suriye'de bir "muhalefet" oluşturulmuş, dünyanın dört bir yanından gelen cihatçı katiller "Esad diktatörlüğüne karşı direnişe" kalkmış, ardından Suriye parça parça bu katillerin eline geçmeye başlamıştı. Bunların ABD ve Türkiye tarafından eğitildiği, onları finanse etmek ve silahlandırmak için gereken para ve silahların Katar, Suudi Arabistan ve Libya'dan gönderildiği üzerine sayısız haber çıkmıştı basında. "İlmli İslamcı" olarak tanımlanan bu kesimler yetersiz kaldığında da, IŞİD üretildi ve Irak'tan başlayarak "pazara sürüldü."

Türkiye elbette başroldeydi bu süreç boyunca. Suriye sınırı "cihatçı otobanı" olarak adlandırılıyordu, çünkü dünyanın dört bir tarafından gelen cihatçılar da, onlar için gereken lojistik ve askeri malzemeler de, Türkiye sınırından Suriye topraklarına geçiyordu. Bu da yetmiyor, orada savaşan gruplar, dinlenmek, tedavi olmak vb nedenlerle sürekli

Türkiye'ye giriş çıkış yapıyordu. Hatay, Gaziantep gibi iller, cihatçıların yuvalanma merkezlerine dönüştürüldü.

Can Dündar başta olmak üzere Cumhuriyet çalışanlarının yargılandığı "MİT tırları davası", yine AKP hükümetinin Suriye'deki cihatçılara kaçak yollardan gönderdiği silahlar nedeniyle başlatılmıştı.

24 Kasım 2015 tarihinde, Hatay'ın güneyinde bulunan Türkmen Dağları üzerinde bir Rus uçağı, Türkiye tarafından

düşürülmüş; sonradan bunun suçu "FETÖ" üzerine atılarak Erdoğan ve AKP hükümeti aklanmıştı. Ancak bölgedeki cihatçıların, Türkiye'den destek alarak savaşı sürdürdükleri uzun zamandır zaten biliniyordu.

Son olarak Musul operasyonunda Irak Ordusu ile birlikte hareket eden CAR (Conflict Armament Research) isimli Britanyalı kurum yetkilileri, IŞİD cephaneliklerinden elde ettikleri verilere dayanarak, "örgütün füze yakıtı ve patlayıcı maddeler için gerekli kimyasal ürünleri Türkiye üzerinden tedarik ettiği konusunda bulgulara" ulaştığını duyurdu.

Halep kuşatması sırasında Erdoğan'ın, "Halep'teki Nusracı arkadaşlar'a direnişi bitirmeleri çağrısında bulunması, tüm bu ilişkinin Erdoğan tarafından da itiraf edilmesi anlamına geliyordu. Üstelik bir taraftan Halep'teki Nusracıları kontrol etmek konusunda Rusya'ya sözler verirken, diğer taraftan Halep kuşatması boyunca, "Halep'te katliam var", "Halep düştü düşecek" gibi sloganlarla protesto gösterileri örgütlemek, Rusya konsoloslugu önünde eylemler yapmak, bütün medya organlarında Halep'in cihatçılarına destek veren bir yayın çizgisi izlemek gibi ikili bir tutum içinde olmayı sürdürdüler. **Cihatçılarla bugüne kadar kurulan ilişkinin bir anda kopartılması mümkün değildi** çünkü.

Bütün bu tablo, AKP hükümeti ve Erdoğan'ın, cihatçılarla kurduğu ilişkiyi tartışmasız biçimde doğruluyor. Ancak **bugün Rusya ile kurulan ilişki, Erdoğan'a başka bir yolu zorunlu kılıyor. El Bab'da cihatçılara karşı savaşması da, Halep'te resmi politika olarak Rusya ve Suriye'nin yanında yer alması da, Moskova'da İran ve Rusya ile imzalanan mutabakat da, bu zorunluluğun ürünü.** Ve bu tabloda, cihatçı örgütler kendilerini "ortada bırakılmış" hissediyorlar. Ve o öfkeyle davranıyorlar.

Savaşın bir parçası olmak

Cihatçı çeteler Suriye'de giderek büyüyen bir yenilgi yaşıyorlar. **Halep'in Suriye Ordusu tarafından kurtarılması, savaşın seyrini değiştiren bir rol oynamaktadır. Halep, savaşın dönüm noktasıdır.** Esad'ın en büyük kazanımı ve bundan

sonra Suriye'deki dengelerin Esad hükümeti lehine giderek güçleneceğinin göstergesidir.

Suriye, bugün Halep başta olmak üzere kurtardığı-ele geçirdiği kentlerdeki cihatçıları İdlib'e yığıyor. Ve İdlib bir odağa dönüşüyor. Bir süre sonra Suriye İdlib'e de saldırıyı ve burada bir imha hareketi gerçekleştirmeyi planlıyor. Cihatçılar da, onlara destek veren ülkeler de bu durumun farkında.

Bu tablo, savaşın başka noktalara sıçramasını getirecektir. Mesela **Halep'ten çıkan cihatçıların bir kısmının, el Bab'da TSK ile birlikte savaştığı söyleniyor. Daha büyük bir kesim ise, Türkiye sınırından içeri girmeye hazırlanıyor.** Zaten Suriye Ordusu, cihatçı grupları Türkiye sınırına çekilmeye zorluyor.

Bir taraftan AKP hükümetinin cihatçıları destekleyen, onlara yaşam alanları açan, ülke içinde şeriatçı yaşam ve düşünce tarzını güçlendiren tutumu, gelecek için büyük bir tehlike biriktiriyor. Bugün Rusya ile birlikte IŞİD ve Nusra'ya karşı savaşma kararının altına imza atan AKP hükümeti, Türkiye içinde cihatçı gösterilere izin vermeye devam ediyor. Diğer taraftan onbinlerce silahlı militan, Suriye'de kendileri için yaşam alanı kalmadığında, bugüne kadar en büyük desteği aldıkları Türkiye'de kendi alanlarını yaratmayı planlıyor. Bu da, savaş dinamiklerini Türkiye'nin içine taşımak anlamına geliyor.

Savaş her zaman yıkım ve vahşet getirir. Kitlelerin savaştan kazanacağı hiçbir şey yoktur. Canlarını, güvenliklerini, yaşam haklarını, her şeylerini kaybeder savaşlarda kitleler. Bugün Halep'in durumu ortadadır. Virane bir kentte, açlık ve yoksunlukla geçen yıllar sözkonusudur savaşın olduğu bütün kentlerde.

Bu nedenle, başka bir ülkenin topraklarını işgal etmeye, hegemonyacı hayallerle savaşa girmeye, yani haksız biçimde yürütülen her tür savaşa, mutlak bir biçimde karşı çıkmak gerekir. **Türkiye'nin Suriye topraklarına cihatçı çeteleri göndermesi de, TSK'nın bugün Suriye'de kentleri ele geçirmek için verdiği savaş da yanlıştır, haksızdır, burjuvazinin çıkarları dışında bir nedeni yoktur.**

Üstelik **bugün, burjuvazinin bütün kesimleri, farklı saiklerle de olsa Suriye'de yürütülen savaşı desteklemektedir.** "Kürt devleti kurulması korkusu", farklı klikleri birleştirmiştir. Bunun doğal sonucu olarak, düzen partilerinin tümü, Suriye'deki savaşı meşrulaştırmak için harekete geçmiştir. Öyle ki, asker ölümleri bile düzen partileri tarafından "acı, ama kaçınılmaz bir durum" olarak olağanlaştırılıyor.

Suriye'deki savaşa karşı savaşmak, işçi ve emekçilerin en önemli görevlerinden biridir. Savaş en büyük yıkımı, katliamı ve vahşeti işçi ve emekçilere getirecekse, işçi ve emekçiler bu savaşı durdurmak için harekete geçmelidir. Ne Suriye topraklarında Türkiyeli askerlerin işgalci nedenlerle ölmesi, ne Suriye halklarının cihatçı çeteler tarafından katledilmesi savunulabilir. **Türkiye'nin Suriye topraklarında işi yoktur ve derhal elini çekmelidir.**



Reina'daki saldırı yaşam tarzıdır

Dinci-gerici saldırganlık, yeni yılı pervasız bir saldırı ile karşıladı. 39 insan hayatını kaybetti, 60'dan fazla yaralı var, bazıları ağır yaralı.

Son yıllarda, şeriatçı saldırganlık laik yaşam tarzını ve yeni yıl kutlamalarını özel olarak hedef almıştı. Üstelik bu durum, sadece IŞİD gibi radikal islamcı çetelerle sınırlı değildi. Dinci örgütlenmelerin tümü laik yaşam tarzına karşı bildiri dağıtmak, vaaz vermek ve hatta doğrudan saldırı gibi yöntemleri kullandılar. Kadınların giyimine ve yaşamına dönük saldırılar, bunun ön somut örneği olarak giderek arttı. Keza yılbaşı öncesinde, tarikatların "kutlama yapmayın" yolunda vaazları, duvarlarda yazılmalara, asılan pankartlar, dağıtılan bildiriler had safhaya vardı. Milli Gazete, 31 aralık sabahı "Bu son uyarı, Kutlama" manşetiyle çıktı. Yani saldırı adım adım örüldü.

Hükümet, bu saldırının doğrudan sorumlusudur. En başta, yılbaşı kutlamaları ve laik yaşam tarzına yönelik açıklama ve tutumları, kitlede bir manipulasyon oluşturma amacını taşımaktadır. Mesela Diyanet İşleri, yılbaşından bir gün önce tüm camilerde okunmak üzere hazırladığı fetvada, yılbaşı kutlamalarını gayrimuşru ilan etti. İkincisi, laik yaşam tarzına ilişkin olarak son dönemde yaşanan saldırılarda (mesela otobüste bir kadının tekmelenmesi vb) saldırganın hakettiği cezayı almasını sağlamadı. Saldırı cezasız kaldığında, saldırganların pervasızlığı da artmaktadır. Üçüncüsü, can güvenliği için gereken önlemleri almadı. Dördüncüsü, radikal islamcı terör örgütlerinin ülke içinde yaşam ve örgütlenme alanları oluşturmalarının önünü açtı. Suriye savaşının uzantısı olarak, Türkiye de bir "cihatçı" yuvasına dönüştürüldü. Tüm bu zemin, şeriatçı çetelerin pervasızlaşmasının önünü açtı, katliamın koşullarını hazırladı.

Reina'daki katliamı gerçekleştiren kim olursa olsun, sorumluluk devlete aittir. Devletin yaşam tarzına dönük müdahaleleri durdurulmalı, laik yaşama dönük saldırılar en ağır biçimde cezalandırılmalı, şeriatçı örgütlenmelerin ülke içinde örgütlenmelerine verilen destek son bulmalıdır.

Devlet Suriye savaşından elini çekmeli ve radikal-şeriatçı çetelerle tüm bağlarını koparmalıdır. Katliamın failleri bir an önce bulunup cezalandırılmalıdır. İnternet ortamında ya da çeşitli biçimlerde katliamı öven bütün kişi ve kurumlar cezalandırılmalıdır.

Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez, verdiği fetvaya ilişkin olarak derhal özür dilemeli ve istifa etmelidir.

Dinci gerici terörün pervasızlığını durdurmak, AKP hükümetinin bugüne kadar sayısız örneğini gördüğümüz, laik yaşam tarzına karşı saldırılarının durdurulmasından bağımsız değildir.

Eğitim emekçileri KHK'lara direniyor

Nuriye Gülmen, 15 Temmuz'dan sonra yayınlanan KHK ile Selçuk Üniversitesi'ndeki görevinden açığa alındı. Nuriye Gülmen 9 Kasım'da Yüksel Caddesi İnsan Hakları anıtı önünde "işimi istiyorum" diyerek direnişe başladı. Direnişe başladığı günden 28 Kasım'a kadar tam 17 kez gözaltına alındı, gözaltından bırakıldıktan sonra yeniden direniş yerine döndü. Direnişin ilk günlerinde sadece Nuriye Gülmen değil, onlara destek veren kişiler de gözaltı saldırılarına ve işkencelere uğradılar. Ancak direnişin kararlılığı karşısında, devlet geri adım atmak zorunda kaldı. Gözaltılar durdu, direniş ise her gün 13.00-18.00 saatleri arasında devam ediyor.



Ekim ayında yayınlanan KHK ile ihraç edilen eğitim emekçisi Semih Özakça da Yüksel Caddesi'ndeki direnişe katıldı. Yine KHK ile görevine son verilen eğitim emekçisi Acun Karadağ ise, okulunun önünde direnişi sürdürüyor. O da birçok defa gözaltına alındı, sonrasında yeniden okulunun önüne geldi.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça direnişlerini anlatmak için devrimci ve demokrat kurumları, basın kuruluşlarını ve sendikaları-meslek odalarını ziyaret ediyorlar ve kurumlar tarafından örgütlenen panellere katılıyorlar. Yüksel Caddesi'ndeki direniş aşağıdaki taleplerle devam ediyor.

- 1-Ohal kaldırılсын!
- 2- İşten atılan ve açığa alınan devrimci demokrat kamu emekçileri işe geri alınsın
- 3- Keyfi ve hukuksuz işten atmalar son bulsun!
- 4- 13 bin ÖYP'li araştırma görevlisinin kadro güvencesi verilsin!
- 5- İş güvencesi olmadan bilim yapılmaz, tüm tüm eğitim ve bilim emekçileri için iş güvencesi istiyoruz!

Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Acun Karadağ'ın direnişi, OHAL koşullarında daha da önem kazanıyor. Devletin 15 Temmuz'u bahane ederek işçiler ve emekçileri hedef alan saldırıları kırmanın ve kazanmanın yolu direnişten geçiyor. İşçiler ve emekçilerin direnişlerine vahşice saldıran, grevleri yasaklayıp, etkisizleştirmek isteyen, halkı açlığa mahkum eden AKP hükümeti, başarısız olmaya mahkumdur.

20 Kasım Kartal mitingi

Kartal meydanında 20 Kasım günü gerçekleştirilen mitinge, yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Bir o kadar da kenarda izleyen vardı.

Mitingin örgütlenmesi, önce Birleşik Haziran Hareketi'nin "Teslim olmaya-çağır" sloganıyla çağrı yapması ile başladı. İstanbul Emek

ve Demokrasi Koordinasyonu ve CHP'nin de örgütlenmesinde yer almasıyla miting bileşimi genişledi. CHP merkezi, "provokasyon olabilir"

gerekçesiyle son anda mitingden çekildiğini açıkladı. Ancak CHP tabanından önemli bir kesim mitinge katıldı.

Miting, 15 Temmuz sonrasında AKP tarafından oluşturulan baskı ortamında, devrimci-demokrat güçlerin birlikte örgütlediği en önemli kitle gösterisi oldu. Katılan kitle ise, büyük bir coşku ve öfkeyle, AKP'nin baskıcı yönetimine karşı sloganlar attı.



PISA raporu ve EĞİTİMİN PÜR-MEALİ

Geçtiğimiz ay, kısa adı PISA olan “Uluslararası Öğrenci Performansı Değerlendirme”nin 2015 raporu açıklandı. Rapor, Türkiye’nin eğitimde geldiği noktayı çarpıcı bir şekilde ortaya koydu.

PISA, Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı OECD’nin 35 ülkesi dahil olmak üzere 72 ülkede üç yılda bir yapılıyor. 15 yaşındaki 540 bin öğrenciyi kapsıyor ve üç alanda test ediliyor: Matematiksel düşünme becerisi, fen bilimleri kavrama, okuduğunu anlama ve anlamlandırma.

Bu sınavlara katılacak olan okul ve öğrenciler, OECD tarafından Eğitim Bakanlığı aracılığıyla belirleniyor. Amaç; ülkelerin genel eğitim düzeyini ölçmek olduğu için, tüm okul türlerinin (Anadolu lisesi, Fen lisesi, Meslek lisesi) olmasına dikkat ediliyor. Türkiye’de de doğal olarak bu şekilde yapılıyor.

Türkiye, ilk olarak 2003 yılında bu uygulamaya dahil olmuş. En son 2015 yılında yapılan sınava değişik okul türlerinden 5 bin 295 öğrenci katılmış. Ve sonuçları itibarıyla 72 ülke arasında 50. sırada yer almış. Fende 52’inci, matematikte 49’uncu, okumada 50’inci... **Bu sonuçlara göre, öğrencilerin çoğunluğu, en basit düzeyde bilgiye sahip. Yani okuma yazma ve dört işlem biliyor demek. İlkokul öğrencisinden değil, 15 yaşındaki lise öğrencisinden bahsediyoruz.**

2003-2015 yani 12 yıl süresi boyunca yaşanan bu gerileme, aynı zamanda AKP hükümeti döneminde eğitimin ne hale geldiğinin göstergesi. Elbette 12 yıl önce de eğitimin düzeyi yüksek değildi. Fakat **35. sıradan 50. sıraya düşmek, yani 12 yılda 15 adım gerilemek,**

Türkiye’nin sırası

	2003	2006	2009	2012	2015
Fen	33	43	43	43	52
Matematik	35	43	43	44	49
Okuma	35	37	41	41	50

Eğitim oranı düşüyor

MEB ve UNICEF’in hazırladığı rapora göre (Haziran 2015) öğrencilerin neredeyse yarısı ortaöğrenimi tamamlayamıyor. Bu oran Kürt illerinde yüzde 60’lara ulaşıyor.

İlkokula kayıt yaptıran öğrencilerin yüzde 84’ü ise üniversitelerin 4 yıllık lisans programlarında okuyamıyor. Bu 4 yıllıkların birçoğunun da hem üniversite koşulları hem de eğitim düzeyi olarak ne kadar geri olduğunu biliyoruz. Esasında **gerçek anlamda iyi eğitim alan gençlerin ancak yüzde 1 olduğu söylenebilir.** Egemenlere bu yüzde 1 yetiyor. Onlar başta bürokrasi olmak üzere devletin çeşitli kademelelerinde ya da şirketlerin yönetimlerinde yeralacak kadrolar olarak istidam ediliyor. Diğerleri “güdülecek” kitle olarak görülüyor. Ne kadar cahil bırakılırsa, o kadar rahat yönetilebilecek bir kitle...

Bu, egemen sınıfların geniş emekçi kesimleri cehaletin kör kuyusunda tutmak için bilinçli bir uygulamasıdır. Çünkü çok iyi bilirler ki, “... okuma-yazma bilmeyen politikanın dışındadır. Ona önce ABC öğretilmelidir. Bu olmadan politika olmaz. Bu olmadan yalnızca dedikodu, söylenti, masal, önyargı vardır, politika değil.” (Lenin)

AKP’nin başarısı! “Dindar ve kindar gençlik” hedefinde ulaştığı noktayı gösteriyor.

PISA’nın ortaya koyduğu gerçekler

PISA, bilmeyi değil, bilgiyi kullanmayı ölçüyor; analiz etmeyi, yorumlamayı istiyor; seçenekleri fark etmeyi, seçenek üretmeyi arıyor. Sınavda çok seçmeli, karmaşık, açık uçlu, değişik soru türleri uygulanıyor. Türkiye’den sınava katılan öğrencilerdeki en önemli eksiklik, “okuduğun anlama”da görüldü. Öyle ki, her iki öğrenciden birinin okuduğunu anlamadığı ortaya çıktı.

Ezberciliğe dayanan ve son yıllarda artan biçimde dini bilgilerle doldurulmuş, sorgulamadan verileni almaya odaklanmış bir eğitim sisteminde, farklı bir sonuç beklenebilir mi? Dolayısıyla PISA raporu, hiç şaşırtıcı değil Hatta bu şekilde giderse, üç yıl sonrasının raporu çok daha gerileri gösterecektir.

İlkokul birinci sınıftan itibaren öğrenciler, sınavlara hazırlanıyor. Dersanelere, etütlere gönderiliyor. “Sınavlara hazırlık” denilen şey ise, konuyu öğrenmeye değil, test çözmeye dayanıyor. **Derslerde konuyu anlatmak çok kısa sürüyor, ama konuya ilişkin sayısız test çözüyor.** Böylece, konuyu anlamasa da ezber gücü yüksek bir öğrenci, soruları ve cevapları ezberlemiş oluyor. Ve konuyu anladığı, öğrendiği farzediliyor.

Oysa anlamıyorlar, anlamasını öğrenmiyorlar. Bu nedenle, **önerilerine hazır formül halinde konulan soruları belki çözebiliyorlar, ama “bir olay anlatımı” şeklinde sorulan matematik-fen sorularını anlamıyor, o soruyu çözecek formülü oluşturamıyor, ezberlerindeki şablonlarla uyumlu hale getiremiyor, bu nedenle de çözemiyorlar.** O yüzden uzun paragraflara dayalı olarak sorulmuş türkçe sorularını yanıtlamıyorlar. Çünkü verilen metni telaşla okuyor, cümleleri anlamaya değil ezberlemeye çalışıyor, kısa süre içinde ezberleyemeyince de o metinle ilgili soruları atlıyorlar.

Sadece sınav sorularına ilişkin olarak değil, günlük yaşamdaki başarısızlıklarda da bu sistemin, ezberciliğin, “anlamak” olgusundaki kısırlığın ve geriliğin sonuçlarını görebiliyoruz.

Mesela, test sorularını çözmekte zorlanmayan ortalama bir ortaokul öğrencisi, elinde belli bir miktar parayla markete gidip, çok değil, 1-2 parça birşeyler aldığı anda, aldıklarının ne kadar tuttuğunu, geriye ne kadar para üstü alması gerektiğini hesaplayamıyor. Dört işlemi bilmesi yetmiyor, dört işlemin hangi sırayla birbirini izleyeceğini “düşünebilmesi” gerekiyor.

Mesela ortalama bir lise öğrencisi, okuduğu bir kitaba ilişkin “ne anlatıyor” sorusuna cevaben, kitaptaki olayları (hem de ayrıntılarıyla) aktarmaya başlıyor. Oysa “ne anlatıyor” sorusunun cevabı “olayı” değil, “konuyu” anlatmaktır. Kitabı okuyup içeğini



ezberlemek mümkündür. Ancak “anlamak”, “konuyu” görebilmek demektir.

Yaşayabilmek için “düşünmek” ve “sonuç çıkarmak”

“İnsan düşünen hayvandır” denir. Çünkü temel ihtiyaçlarını karşılamak, üremek vb. hayvanlarda da görülen bir şeydir. İnsana özgü olan ise, soyutlayabilmek, sonuçlar çıkarabilmek, anlamak ve yön vermektir. **Birbirine benzer biçimde yaşanan olayların nedenlerini ve sonuçlarını, bunların iç bağlantılarını, birlikte oluşturduğu tabloyu tesbit edebilmektir. Yaşanan olayları bilince çıkarmak ve varılan sonuç doğrultusunda yaşamın ya da hareketin yönünü değiştirebilmektir.**

Bu tarzda “düşünmesini” bilmeyenler için, hayat tıpkı sınavlara hazırlanan öğrencilerin test yaprakları gibidir. Bir olay yaşamıştır ama bu olayı neden yaşadığını bilmez; benzer olayları yaşamaya devam eder. Bir hata yapmıştır, ama hatanın “asıl” neden kaynaklandığını anlamaz; tekrar tekrar aynı hataları yapmaya devam eder. Her olay, her sorun, her hata, kendi başına bir sorundan, hatadan, olaydan ibarettir onun gözünde. **Olayların kendi iç bağlantılarını kuramaz, aralarındaki ilişkiyi göremez. Sorunun kaynağına parmak basmayı beceremediği için de asla çözemez.**

Eğitim sistemi, televizyon programları ve yaşamın pek çok alanı buna göre düzenleniyor. Lise öğretiminde, uzun süredir felsefe-mantık gibi dersler kaldırılmıştır. Keza üniversiteye girebilmek için daha çok “sayısal” tercih edilmekte, “sözel” bölümü, başarısız öğrencilerin zorunlu tercihi sayılmaktadır. Böylece şiir, roman, öykü gibi edebiyatın tüm dallarıyla da bağlar büyük oranda kopmaktadır. Oysa **Marks’ın dediği gibi insanı zenginleştiren iki temel unsur, felsefe ve sanattır. Bunlardan uzak bir gençlik, insani nitelikleriyle de yoksullaşmakta, sığlaşmaktadır.**

Sınav sonuçları bu konuda epeyce yol aldıklarını da gösteriyor. Burjuvazi bunun için uğraşıyor, çünkü insanları köleleştirebilmek, onun düşünmesini, anlamasını ve öğrenmesini engellemekten geçiyor. Onlara sınırlı bir kesimin işlerini yürütecek düzeyde eğitilmesi yetiyor. Gençliğin ezici çoğunluğu, ya “ara eleman” olarak değerlendiriliyor, ya da işsizler ordusuna katılıyor. AKP’li yıllar, koyulaşan dinci-gerici eğitimle, bunu daha geriye çekti ve göze batacak duruma getirdi.

Düzenin “düşünmeyen-sorgulamayan” bir gençlik yaratma bombardımanına karşı mücadele etmek, gençliği ve geleceği kazanmak açısından yaşam-saldırı. Okumayan, okuduğunu anlamayan, öğrenme-öğretebilme düzeyi son derece düşük, dolayısıyla soyut düşünmeyi, kendini yenilemeyi başaramayan bir kuşağın yetişmesi, devrimci hareket açısından da önemli bir sorundur.

Egemenlerin başta gençlik olmak üzere geniş kitleleri alıklaştırmayı amaçlayan çabalarına karşı, ciddi bir bilinçlendirme-örgütlenme başarılmadan, devrimci bir tarzda mücadeleyi yükseltmek mümkün değildir.

Tarikat yurdunda yine yangın yine katliam

Yandı yine yürekler... Yandı yine kız çocukları... Bir kere daha, bir tarikat yurdunda kalan kız çocukları, yangının kurbanı oldu... 12 can kavruldu bir anda... Adına “kaza” dendi, gerçekte ise, gözgöre göre yaşanan bir katliamdı bu.

Adana'nın en yoksul ilçelerinden Aladağ'da yükseldi bu defa alevler. Süleymancılar tarikatına ait olduğu söylenen bir kız öğrenci yurdu yandı alev alev. Adı, “Tahsil Çağındaki Talebelere Yardım Yurdu”. Burada çevre köylerden gelen, ortaokul ve lisede okuyan kız öğrenciler kalıyordu.

İlk ve orta öğretim düzeyinde, yatılı kurum açma yetkisi, yasalara göre sadece devlete aittir; özel kurumların yurt açma yetkisi ve hakkı yoktur.

Ama Adana-Aladağ'da da devlet bir kere daha görevini tarikatlara devretmişti. Aladağ'da bulunan devlet yurdu kapatılmış, yoksul çocuklar tarikatların insafına bırakılmıştı. Aladağ ilçe milli eğitim müdürü, çocuklarını bu yurda vermesi için aileleri zorlamıştı. Köylerde okul yoktu, okula ulaşmak için yol yoktu, ilçedeki okula devam etmek için ise, tek seçenek cemaatin yurdunda kalmaktı.

Yoksulluğun çaresizliği, okumak isteyen kız çocuklarını tarikatların yurduna mahkum etmişti. Denetim yoktu, koruma yoktu, binada can güvenliği yoktu...Elektrik kontağı, ahşap olan binayı hızla küle çevirmişti. Kapı kilitliydi, yangın merdiveni kilitliydi, görevliler ortada yoktu... Sadece yaralanmayı göze alarak camdan atlayanlar canlarını kurtarabildi.

Yoksul çocuklarımız, tarikatlara terkedilmiş durumda. Tarikatların yurtlarında kimisi yangında ölüyor; kimisi tecavüze uğruyor; kimisi hayatını altüst edecek biçimde tarikatların kölesi oluyor.

Yeter artık dökülen timsah gözyaşları... Yeter artık devletin ezbere söylediği “acımız çok büyük” yalanları. Sadece emekçi kitleler çekiyor bunun acısını. Ne tarikatlar bu suçlarından dolayı bir cezaya çarptırılıyor, ne de devlet, çocukları tarikatlara terketmekten vazgeçiyor. Geçmişte Fethullah Gülen tarikatının elindeydi eğitim sistemi, bugün başka tarikatların. Tarikatların birisiyle işleri bozulunca, başka tarikatlarla iş yapmaya devam ediyorlar.

Ve dinci-gerici eğitim sistemi hakimiyetini koruduğu sürece biz bu acıları çekmeye devam edeceğiz. Dinci-gerici yaşam tarzı övüldüğü sürece biz bu acıları çekmeye devam edeceğiz. Çocuklarımızı korumanın tek yolu, bize dayatılan bu dinci-gerici sisteme, tarikatların hakimiyetine, devletin tarikatlaşmasına karşı çıkmaktır.



Faşizmin çalışma sistemi

İşgünü nedir? Sermaye bir günlük değerini satın aldığı emek gücünü ne kadarlık bir süreyle kullanma hakkına sahiptir? Gün bu gücün yeniden üretimi için gerekli işin ötesinde hangi noktaya değin uzatılabilir?

Bütün bu sorulara görülebildiği gibi sermaye şu yanıtı verir:

İşgünü, emek gücünün işine yeniden başlaması için kesinlikle gerekli birkaç dinlenme saati çıktıktan sonra, 24 tam saatin geri kalan bölümünü kapsar. Emekçinin yaşamı boyunca emek gücünden başka bir şey olmadığı ve dolayısıyla kullanılabilir bütün zamanının da hukukça ve doğal olarak sermayenin ve sermayeleştirmenin malı olduğu kendiliğinden anlaşılır. Eğitim için, entelektüel gelişme için, beden ve kafa güçlerini özgürce kullanmak için, hatta (ve hem de pazar gününü kutsallaştıranların ülkelerinde) pazar günü için bile zaman ayrılması, saçmalığın ta kendisidir.

Ama gözü bağlı ve ölçsüz tutkusuyla, ek emek oburluğuyla sermaye, işgününün yalnız moral sınırlarını değil, en üst fizyolojik sınırını da aşar. Sağlıklı gövdenin büyüme, gelişme ve bakımının gerektirdiği zamana zorbaca el koyar. Açık havayı solumak ve güneş ışığından yararlanmak için kullanılacak zamanı çalar. Yemek zamanını pintice kısar ve yapabildiği her zaman onu da üretim sürecine katar. Öyle ki, basit bir alet durumuna düşürülen emekçiye, buhar kazanına kömür, makineye yağ verildiği gibi yemek verilir. Yaşam gücünü yenileyip tazelemeye yönelik uyku zamanını, tükenmiş bedenin yeniden çalışabilen bir duruma gelmesi için kaçınılmaz birkaç ağır uyuşukluk saatine indirger. İşgününün sınırlandırılması için emek gücünün normal bakımının ölçü hizmetini görmesi şöyle dursun, tersine işçinin soluk alma zamanının ölçüsünü, ne denli zorlu ve ne denli güç olursa olsun, günde en çok ne kadar çalışabileceği belirler. Sermaye, emek gücünün süresini kendine hiç tasa etmez. Onu ilgilendiren tek şey, bir günde en çok ne kadar emek gücü harcanabileceğidir. Ve bu ereğine de tıpkı açgözlü bir çiftçinin toprağından verimliliğini tüketerek en yüksek verimi sağlaması gibi, emekçinin yaşamını kısaltarak erişir.

“Özsel olarak artı-değer üretiminden, ek emeğin soğurulmasından başka bir şey olmayan kapitalist üretim, işgününün zorla kabul ettirdiği uzatılmasıyla, insanı normal fizik ve moral çalışma ve gelişme koşullarından yoksunlaştırarak, demek ki yalnızca onun emek gücünün bozulup yıpranmasını üretmekle kalmaz - bu gücün tükenme ve vakitsiz ölümünü de üretir. Emekçinin yaşam süresini kısaltarak, onun üretken dönemini belli bir süre uzatır.”(Marks, Kapital I. Cilt)

Nazi kampları sistemli bir biçimde Alman savaş ekonomisinin hizmetine verilince, SS ekonomik merkezi yönetim başkanı Oswald Polh, toplama kamplarındaki işgünü için bir yönetmelik yayınlamıştı. Bu yönetmeliğin anlamlı parçaları şöyleydi:

“Kamp komutanı çalışma gücünü istediği gibi kullanabilir. İşten en büyük verimin sağlanabilmesi için çalıştırma sözcüğünün gerçek anlamında



tüketici olmalıdır. Çalışma süresi sınırsızdır. Bu süre, işin yapı ve niteliğine bağlıdır. Tek başına komutan tarafından saptanır. Çalışma süresini kısaltabilecek bütün durumlar (yemek, yoklamalar vb) en aza indirgenmelidir. Uzun yürüyüşler ve öğle yemekleri için molalar yasaktır.”

Marks tarafından düşünülmeyen tek şey, canlılar üzerinde (terlik ve çorap yapmak için saçların kesilmesi) ve ölümden sonra (altın dişlerin sökülmesi, insan yağından sabun imali, yakılan ölülerin küllerinin gübre olarak kullanılması) SS'in kamplarda insan bedeninin kendisini konu alan uygulamalarıydı.

En büyük Alman tekelleri tarafından savaş ekonomisinden bol bol -aşırı derecede bol- yararlanıldıkları bilinen ölüm kamplarına değin bu saldırı, kural dışı bir durum değildi. Çünkü ilk amaç ve bu amacın gerektirdiği -ve Nazizm tarafından en aşırı sonuçlarına değin de götürülen- başlangıç mantığı, ona eşlik eden ve onu aydınlatan marifetlerinden ayrılmıyordu. Squadrist'ler tarafından komünist işçi Valenti'nin kurban için utandırıcı olması istenen öldürülmesinden, Buchenwald komando işyerlerinde, zincir süreliydi.

Bugün hiç de tarihsel olmayan nedenlerle toplama kamplarındaki köle işgücünün J. Billig'in çalışmaları gibi özsel çalışmalarla çok iyi tanımlanan ekonomik sömürsünün göz ardı etme ve “yok etmek için yok etmek” gibi akıldışılık olayları üzerinde durma yolunda bir eğilim görülüyor. Gerçi belli bir uğrakta Nazi toplama kampı makinesi, işleyişinin araştırılması gereken bir sürüklenmeyle, kısmen böyle çalışıyordu. Ama zorla çalıştırmanın kampların çok büyük bir bölümünde sonuna değin kural olarak kaldığını, ayrıca kamplara gelir getirmeyenleri yok etmenin de çürük olarak değerlendirilenleri (çocuklar, kadınlar, yaşlılar, hastalar, sakatlar) çabuk ölüme, sağlam oldukları düşünülenleri aşırı çalıştırma yoluyla yavaş ölüme gönderen bir ayırma sonucu olduğunu unutmamak gerekiyordu.

(Roger Bourderon - FAŞİZM ideoloji ve uygulamalar kitabı, Onur yayınları, sf:194-196)



Asgari yaşam değil İNSANCA YAŞANABİLECEK BİR ÜCRET

2017 yılı asgari ücreti belirlendi. Çalışma Bakanı uzun uzun açıklamalar yaparak asgari ücreti yüzde 8 civarında arttırdıklarını söyledi. Böylece 1300 TL olan asgari ücret, 1404 TL oldu.

Temel ihtiyaç maddelerine yüzde 100'e varan zamlar gelirken, asgari ücretteki artışın komikliği ortadadır. Son aylarda dövizdeki yükseliş, TL'nin düşüşü ile zaten cebimizdeki 100 lira 60 lira olmuştu. Ardından iğneden ipliğe herşeye zam gelmeye başladı. Fakat asgari ücrete zam sözkonusu olduğunda bin dereden su getirildi. Patronların ne kadar zor durumda olduğu, 1300 TL'yi bile ödemekte zorlandıkları, aksi halde işçi çıkarmak durumunda kalacakları anlatılıp duruldu. **Bir kez daha işçilerin başında işsizlik sopasını sallayarak bu ücretle çalışma dayatıldı.**

Üstelik asgari ücretli yapılan 104 liralık zammı da alamayacak. Çünkü Ocak ayından itibaren Bireysel Emeklilik Sigortası'na zorunlu kesintiler başlayacak. Geçen yıl yürürlüğe sokulan kanunla 45 yaş altı çalışanlardan her ay, en az 50 TL kesilecek. Yükselen tepkiler üzerine bu zorunluluk iki aya indirilmişti, fakat yasa tuzaklarla dolu. Onun için işçilerin çok dikkatli olması, bu sistemden çıkmak istediklerini hemen bildirmeleri gerekiyor. Esasında sendikaların bu işe el atarak, yasanın yürürlüğe girdiği gün sistemden çıkmak için işçilerin başvurusunu örgütlemesi, en doğru olanıdır.

Asgari ücret belirleme süreci

Asgari ücret belirlenmeden önce, DİSK net 2 bin, Türk-İş 1600 TL olmasını istiyordu. Türk-İş, TÜİK'in geçen yıl asgari ücret komisyonuna önerdiği rakamı talep ediyor; DİSK ise, "bilim insanlarıyla gerçekleştirdiğimiz kapsamlı araştırma sonucu"nda bu miktarı belirlediklerini söylüyordu.

SON BİR YILIN ZAM ORANLARI

Doğalgaz	% 34
Kömür	% 26
Benzin	% 23
Elektirik	% 19

SON BİR YILIN MAAŞ ARTIŞLARI

Memur	% 3
Emekli	% 3
Milletvekili	%45

TİS dönemlerinde patronlar, asgari ücreti baz almayı dayatırlar.

Dolayısıyla asgari ücret, en büyük toplu sözleşmedir.

Hal böyleyken asgari ücretin tespiti devlet ve patronlar arasındaki görüşmelerle yapılmaktadır. Oysa sendikalarla masaya oturulmalı ve bir "toplulu sözleşme" yapılarak belirlenmelidir.

Ne var ki, asgari ücret belirleme aşamasında, sendikalar olması gereken tavrı göstermekten uzaktır.

Devletin resmi kurumu TÜİK, (Türkiye İstatistik Kurumu) her yıl açlık sınırı ve yoksulluk sınırı oranlarını açıklar. Ve asgari ücretin ne kadar olması gerektiğini ilgili yerlere önerir. İşçi sendikaları da her yıl açlık ve yoksulluk sınırını, yaptıkları araştırmalarla raporlaştırıp kamuoyuna sunarlar.

İşçi sendikalarıyla TÜİK'in yaptığı araştırma arasında da her zaman fark olur. Asgari ücret belirlenmesinde baz alınması gereken sendikaların açıkladığı yoksulluk sınırı olması gerekirken, TÜİK'in önerdiği rakam bile baz alınmaz, onun çok altında bir oran belirlenir.

TÜİK bir önceki yılın asgari ücretini 1600 TL olarak önermişti. Ama asgari ücret zor bela 1300 TL olabildi. Ki bunun içinde AGİ (asgari geçim indirimi) bulunuyor, AGİ çıkarıldığında asgari ücret net 1177 liradır. Ayrıca TÜİK'in tespit ettiği rakam, bir işçinin asgari yaşam düzeyidir. İşçinin geçindirmek zorunda olduğu ailesi hesap dışındadır. "Çekirdek aile" olarak kabul edilen 4 kişilik bir ailenin salt barınma-beslenme ihtiyacı bile, bugünkü asgari ücretin üç-dört katıdır.

Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre 2016 yılı itibarıyla yoksulluk sınırı 4 bin 665 lira, açlık sınırı ise 1432 TL'dir. Gelir dağılımındaki eşitsizlik ise her geçen yıl daha da büyümektedir. Nüfusun en düşük gelir grubunu oluşturan yüzde 20'lik grubun milli gelirden aldığı pay yüzde 9'dur. Buna karşılık nüfusun en yüksek gelir grubunu oluşturan yüzde 20'lik grubun milli gelirden aldığı pay yüzde 46'dır. Gelir grupları küçültüldükçe, aradaki uçurum daha da büyümektedir.

Durum buyken, patronlar, "asgari ücret artarsa rekabet gücümüz azalır" diyor. Kaldı ki AKP hükümeti, asgari ücretin patronlara maliyetini yüzde 70'ten 49'a indirdi. Tekelci patronlar daha fazla kar etsin diye, patronlara peşpeşe teşvik paketleri açtı; vergi indirimleri, sigorta primlerinin bir kısmını hazineden karşılanması gibi kıyaklar yaptı.

Asgari ücret tüm çalışanları ilgilendirir

Belirlenecek asgari ücret bütün çalışanları ilgilendirmektedir. Kamu emekçilerinin toplu görüşmesinde, "asgari ücret" maaşları düşük tutmak amacıyla hükümet tarafından bir kart gibi öne

sürülmektedir. TİS dönemlerinde patronlar, asgari ücreti baz almayı dayatırlar. Dolayısıyla asgari ücret, en büyük toplu sözleşmedir. Resmi verilere göre, 6.5 milyon kişi asgari ücretle çalışmaktadır. Asgari ücret belirlenmesinden doğrudan etkilenen çalışan sayısı ise 30 milyon.

Hal böyleyken asgari ücretin tespiti devlet ve patronlar arasındaki görüşmelerle yapılmaktadır. Oysa sendikalarla masaya oturulmalı ve bir "toplulu sözleşme" yapılarak belirlenmelidir. İşçi-memur bütün çalışanlar ve bunların örgütleri sendikalar dahil olmalıdır.

Ne var ki, asgari ücret belirleme aşamasında sendikalar olması gereken tavrı göstermekten uzaktır. Örneğin işçilerin en büyük sendikası olarak işçileri temsilen toplantılara katılan Türk-İş bu süreç boyunca herhangi bir pratik ortaya koymadı. DİSK çeşitli illerde eylemler yaptı fakat yeterli değildi. Memur sendikaları ise, tamamen ilgisizdi.

Bu tablo da gösteriyor ki, diğer konularda olduğu gibi asgari ücret belirlenmesi konusunda da işçi ve memurlar sendikaları üzerinde baskı oluşturmaları ve asgari ücretin gerçek bir toplu sözleşme ile belirlenmesini sağlamalıdır.

İnsanca yaşanacak ücret

Azami kar üzerinden çarkını çeviren kapitalist sistem, azami karı elde etmek için yoğun işgücü sömürsüne ihtiyaç duyar. Bunun için de ücretlere saldırır. Burjuvazi, ücretleri en düşük seviyeye çekmeye uğraşırken, işçi sınıfı da yaşam koşullarını iyileştirmek için yükseltmeye çalışır. Her iki sınıf, ilk önce ücretler üzerinden karşı karşıya gelirler.

Asgari ücretin düzeyi, burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki güç dengesini gösteren önemli bir göstergedir. Günümüzde sınıfa karşı yürütülen yoğun saldırılarla genel olarak ücretler, asgari ücret düzeyine indirilmeye çalışılmaktadır. Buna karşı işçi-memur birleşik bir mücadelenin yükseltilmesi zorunludur.

"Vergiden muaf insanca yaşanılabilir asgari ücret" talebiyle mücadeleyi yükseltmedikçe, işçi ve emekçilerin genel yaşam düzeyini yükseltmek mümkün değildir.



Siirt'te madende iş cinayeti

Kara haber bu defa Siirt'ten geldi. Şirvan'dan, Maden köyündeki bakır madeninden. Toprak yuttu maden işçilerini. Aşırı yağışın ardından gelen heyelan, toprağı sürükledi madenin üstüne. Ve madendeki 16 işçi, toprağın altında kaldı. Patronların kar hırsı, bir madeni daha mezara çevirdi işçiler için.



Madenin patronu Ciner Grubu'ydu. Ama patronu gizlemek için, her zaman yapıldığı gibi araya çeşitli taşeronlar girmişti. Madenin sahibi, Ciner Grubu'na bağlı Park Elektrik'in taşeron şirketi Antlar İnşaat olarak görünüyordu. 2004 yılında kurulan madende, güvenlik önlemleri dikkate alınmadan, aralıksız maden çıkartılıyordu.

Aynı madende 25 Temmuz günü göçük gerçekleşmiş, 6 kamyon ile 2 iş makinası göçük altında kalmıştı. Şirket, göçük nedeniyle uğradığı zararı kapatmak için, iş güvenliği önlemi almadan işçileri çalıştırmaya devam etti. Madende oluşan çatlakların üstüne toprakla dolgu yapılarak kapatılmış, kepçe ile açılması gereken basamaklar dinamitle açılmıştı. Daha fazla kar elde etmek isteyen şirket, işçileri kölece çalıştırmaya devam ediyordu.

Yaşanan göçükten iki gün önce, yağın aşırı yağışa rağmen, dinamit kullanmaya da işçileri çalıştırmaya da devam etti. Ve bu koşullarda, göçük bir kaza değil, koşulları tümüyle patron tarafından hazırlanan, göz göre göre gelen bir cinayetti.

Göçüğün ardından yapılan resmi açıklamalarda, toprağın altında "12 iş makinesi ve bazı işçiler" in kaldığı söyleniyordu. Kaç iş makinesinin kaldığı çok net biliniyordu da, işçilerin sayısından bihaber diler. İş makineleri, işçilerden daha değerliydi çünkü. Günlerce kaç işçinin toprak altında kaldığı bilinemedi. Onlar "bazı işçilerdi" patronların ve uşaklarının gözünde. Ta ki aileler gelip yakınlarını arayınca, kesin rakamlar ortaya çıkmaya başladı. Aileler göçüğün başında günlerce, haftalarca beklediler. Kurtarma çalışmalarının doğru düzgün yapılmadığını, şirketin doğru düzgün ilgilenmediğini söylediler. İlk günlerde 5 işçinin cenazesi çıkartıldı. Son işçinin bedeninin toprak altından çıkartılması ise haftalar sonra gerçekleşti.

Şirket çalışanlarından müdür dahil 6 kişi gözaltına alındı. Yine her zaman olduğu gibi, iş cinayetinin suçu çalışanlara atılıyor, kar uğruna işçileri ölümüne çalıştıran patronlar ise perde arkasında gizleniyor.

Metal'de grev hazırlıkları

Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) ile Birleşik Metal-iş sendikası arasında süren TİS görüşmesinin tıkanması üzerine 26 Aralık tarihinde grev kararı fabrikalara asıldı. Grev, General Elektrik, Schnider Elektrik, ABB Elektrik'in de içinde yer aldığı 37 fabrika ve işletmeye bağlı 2 bin 200 işçiyi kapsıyor. Patronlar düşük ücret dayatmasından vazgeçmezlerse, işçiler 20 Ocak'ta greve çıkacaklar.

Çeşitli illerde bulunan fabrikalarda işçiler, grev kararını sloganlar eşliğinde yürüyüş yaparak astılar. Sendika yöneticilerinin de katıldığı eylemde "Yönetim şaşırma grev kapıda", "Grev gelecek şalter incek" şeklinde sloganlar atıldı. İşçi temsilcilerinin ve sendika yöneticilerinin yaptığı açıklamada, patronlara 20 Ocak'a kadar süre tanıdıklarını, taleplerinin karşılanmaması durumunda greve gidecekleri söylendi. Ayrıca patronların 1 yıllık zam ve 3 yıllık sözleşme dayattıklarını; ama mücadele sonucu zam süresinin 6 aya düşürüldüğü, sözleşmenin de 2 yıla indirildiği ifade edildi. Ücretler konusunda düşük zam dayatmasından dolayı grev kararı alındığı söylendikten sonra, talepler kabul edilmezse 20 Ocak'a greve çıkacaklarını belirttiler.

EMİS'e bağlı işletmeler bir önceki sözleşme döneminde MESS üyesiydiler. MESS'in 3 yıllık sözleşme dayatmasına Birleşik Metal sendikasının grev kararı alması sonucu MESS'ten ayrılarak EMİS'i kurdular.

Bekart grevi sona erdi

Birleşik Metal-iş sendikasına üye işçiler, 8 Aralık'ta greve gitmişlerdi.

Grevin 15. gününde, sendika ile patron arasında yapılan görüşmede anlaşmaya varıldı.

Anlaşmaya göre ilk yıl için saat ücretinde 1,5 lira artış yapılacak. Patronun bu önerisini sendika yönetimi işçilere taşıdı. Greve devam edilip edilmemesi konusunda oylamaya gidildi. Gebze şubesinde yapılan oylamada grevi bitirme kararı çoğunluk olarak çıktı. Bazı işçiler grevin bitirilmesine itiraz ettiler. Bazıları da toplantıyı terketti.

TİS görüşmelerine patron yüzde 11 zam önerisiyle gelmişti. Sendika ise yüzde 21 zam talep ediyordu. Başta zam olmak üzere anlaşma sağlanamayınca greve çıkılmıştı.



Grup Yorum'a Özgürlük!

Grup Yorum elemanları bir kez daha hapisteye. 18 Kasım' 2016 tarihinde İdil Kültür Merkezi'ne düzenlenen baskında Grup Yorum elemanları da gözaltına alındılar, 5 gün gözaltında tutulduktan sonra tutuklandılar.

Kurulduğu günden beri, hemen her dönem gözaltına alınan, tutuklanan Grup Yorum, iki yıl önce de Gülen Cemati'ne mensup savcıların hazırladıkları dosyalarla tutuklanmıştı. Şimdilerde adları "FETÖ" cüye çıkan ve sözümona AKP'nin savaş açtığı bu savcılar dosyaları ile Grup Yorum bir kez daha tutuklandı.

Halkın Hukuk Bürosu yaptığı açıklamada, "İdil Kültür Merkezi'nde bulunduğu iddia edilen 'çekiç, gaz maskesi, yeşil renkli gömlek, 4-5 tane dergi' eşyalar suç delili olarak dosyaya konmuştur." dedi. Ardından şunları eklediler. "Ortada ne silah vardır ne de



mühimmat! Kültür merkezinde böyle bir şey bulunmayacağını polis de gayet iyi bilmektedir. Tadilat işlerinde kullanılan çekicin, gaz maskesinin

ya da haki renkli gömleğin nasıl bir suç unsuru teşkil ettiği savcılık tarafından açıklanamamıştır."

Grup Yorum'u tutuklamak için bir delil göstermeye bile gerek görmüyorlar. Gerçi son dönemdeki tutuklamaların çoğunda durum farklı değil.

Yorum'un tutuklanmasının ardından tepkiler de yükseldi. Ünlü sanatçı Joan Baez'den destek mesajı geldi. Baez "Sizin hapse atılmanız, müziğinizin ve yaptığınız işlerin insanlara dokunduğu, onları harekete geçirdiği anlamına geliyor" dedi.

Bir kez daha "türküler yapanların yasaları yapanlardan daha güçlü olduğunu" hatırlatıyor ve Grup Yorum'a özgürlük diyoruz.



“Mühürlerinizin hükmü yoktur”

15 Temmuz darbe girişiminden sonra OHAL ilan eden AKP hükümeti, kendisine muhalif gördüğü insanları gözaltına almaya tutuklamaya, basın ve dernekleri kapatmaya devam ediyor. Bu saldırılarda en büyük payı, yine devrimci demokrat kurumlar alıyor. Yüzlerce kurum kapatıldı. Bunar arasında ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği) de bulunuyor. Bu süreci **İstanbul ÇHD başkanı Gökmen Yeşil**'le konuştuk

PDD: Sizi tanıyabilir miyiz?

G.Y: 2009'da İstanbul ÇHD çalışma yaşamı komisyonunda görev aldım. 2015 Mart ayından beri şube başkanı görevini yürütüyorum.

OHAL süreciyle beraber gözaltılar, tutuklamalar, kurum kapatmalar arttı. Bu süreci hukuksal ve siyasal yönleriyle nasıl değerlendiriyorsunuz?

Önce hukuksal yönünden bahsedeyim. Anayasa da hangi hallerde olağanüstü hal ilan edileceği belirtiliyor. 20 Temmuz 2016'da ilan edilen OHAL, hem anayasaya hem de OHAL kanununa aykırı. OHAL kanunu şöyle ayrıntılı tanımlanıyor: Birincisi, kamu düzeninin bozulmuş olması. İkincisi, şiddet olaylarının önlenemez ve yaygın olması. Ancak darbe girişiminden hemen sonra, ikinci günü bizzat hükümet yetkililerin açıkladı: “Darbe girişimi tümüyle bastırıldı, olaylar sadece iki il ile sınırlıydı.” Toplumda hiç bir şiddet olayı yaşanmıyordu. Ayrıca bir yıldan fazladır, devrimcilerin işçi-emekçilerin basın açıklamaları yasaklanıyordu, Taksim ve Kızılay gibi meydanlar uzun süre yasaklıydı. Kamu düzeninin bozulmasının tam tersine 15 Temmuz sonrası ilk defa insanlar bu yasaklı meydanlarda günlerce kaldılar. Özetle sokaklar tümüyle hükümet güçlerinin ve hükümeti destekleyen darbeye karşı olan toplumsal grupların denetimi altındaydı. Dolayısıyla bir yasal dayanak kesinlikle yok. Bunu zaten değişik hukuk örgütleri, konunun uzmanları ifade ettiler. Ama siyasal boyutu şu: Uzun yıllardır ciddi bir suç batağına bulaşmışlardı. Halka karşı işlenen cinayetlerden, yolsuzluklara; doğanın yağmalanmasından işçi cinayetlerine kadar. 2014 yılı önemli bir kilometre taşı olarak alınabilir. Türkiye’de - HDP’nin de içinde yer aldığı- demokratik güçler alan kazanmaya başladılar. HDP’nin yüzde 13 oy alması, hem AKP’nin hem de geleneksel devlet yapılanmasının oluşturduğu düzeni sarsacak gibi bir algı oluştu. Ve bu sürecin 2014’ün sonbaharında bozulması kararı alınarak, Kürt halkına ve devrimci demokratik güçlere saldırı furası arttı. OHAL kararı işçi sınıfına, doğasını savunana, Kürt halkına saldırı sürecinin bir devamıydı. Yani tek adam diktatörlüğü zaten uygulanıyordu, parlamento önemli ölçüde devre dışı bırakılmıştı, 7 Haziran seçimlerinden sonra seçimlerde tümüyle anlamsızlaştırıldı. Bir

saldırı konsepti oluştu. O saldırı konsepti, - ki daha öncesinde iç güvenlik yasası diye bir sıkıyönetim yasası çıkarılmıştı- Türkiye’deki muhalif kesimleri tümüyle bastırma, kendilerinin iktidarlarını sağlamlaştırmaydı ve bir darbe girişimi bahanesiyle farklı bir aşamaya çıkarıldı. OHAL kararıyla da buna bir yasal kılıf uyduruldu. Hem yasaya hem anayasaya aykırıdır. Temeli de toplumsal muhalefetin sindirilmesi, burjuva yasaların ve parlamento gibi mekanizmaların dahi devre dışı bırakılması, bölgede de saldırgan savaşçı konseptin oluşturulmasının bir devamıdır.

Bu süreçte bir sürü insan gözaltına alındı, tutuklandı, kurumlar kapatıldı. ÇHD de kapatılan kurumlar arasında. Neden ÇHD?

Adalet Bakanı’nın ifadesiyle 10 bin Kürt siyasetçi tutuklanmış. 40 bin civarında darbe girişiminden dolayı tutuklanan var. Yüzbine yakın gözaltı var. 400-500 bin civarında işinden atılan insan var. Anayasanın 11. maddesi eşitlik kuralından bahsediyor. Bu şu anlama gelir; farklı kişilere farklı muamelede bulunamazsınız. Neden bunu söylüyorum? Cemaatle kurulan ilişkide, cumhurbaşkanı, hükümet “kandırıldık” diyorlar. Cemaatle birlikte işlediği suçlarda “kandırıldık” diyorsunuz, suçu üstlenmiyorsunuz. Peki tutukladığın kişiler kandırılmış olamazlar mı? Yani kandırılma hakkından siz yararlanıyorsunuz, diğer insanlar niye yararlanmıyorlar? Ama işin esası zaten cemaatçilerle ilgili değil. O bir bastırma, hizaya getirme hareketi. Bir noktada uzlaşacaklardır zaten. Asıl mesele, Türkiye’de devrimci sosyalist hareketi, işçi hareketini ve Kürt hareketini bastırma planıdır. Zaten tutuklama hedefleri de, saldırının asıl yöneldiği hedefler de bunu gösteriyor. ÇHD niye kapatıldı? Sesi çıkan herkes, Kürt, Sosyalist, Kemalist itiraz eden herkes tutuklandığı gibi, kurumsal yapılar da kapatılarak, bir susturulma, sessizlik oluşturulmaya çalışılıyor. Faşizmin temel görünüm biçimlerinden biri de, tek ses olmasıdır. Tek sesin de kendisi olmasıdır. Büyük bir yalan mekanizmasının oluşturulmasıdır. Bütün eğitim kurumları, basın vb hepsinin bir mekanizmadan çıkmış gibi aynı şeyleri sürekli tekrarlayıp durmalarıdır. Bu anlattıkları yalanlara toplumu inandırmak için aykırı bir sesin olmaması gerekir. ÇHD burada aykırı bir sestir. ÇHD işçi sınıfının yanında olduğu için kapatıldı. Doğasını koruyana, Kürt halkına karşı işlenen suçlara, hatta suç işleyen cemaatçi polisler, hakim ve savcılara işkence yapılmasına bile hayır dediği için kapatıldı. Kapatmalar sadece ÇHD ile sınırlı değil. Gündem Çocuk Derneği, kadın dernekleri vb kapatılıyor. Yapılmak istenen polis, ordu, milis gibi silahlı güçler ve holdingler, cemaatler üzerinden örgütlenmiş bir siyasal iktidar. Her bölgede çevresini savunan, iş talep eden, ekmek isteyen, özgürlük isteyen herkesi öldürmeyi, katletmeyi, tutuklamayı hedefleyen bir rejim oluşturmaya çalışıyorlar. Haksızlığa uğrayan insanların hukukunu savunan hukuk derneklerini

kapatıyorlar, çocuk haklarını, kadın haklarını savunan dernekleri kapatıyorlar.

Kapatmaya karşı aldığınız tutum nedir? Bundan sonra neler yapacaksınız?

Dernek kapatmanın bizim için bir takım dezavantajları oldu, oluyor. Dernek demek, yasal mevzuata uygun açılmış, faaliyet yürütmek demek. Mesela üye kaydı yapmanız demektir, üyelerinizden aidat almanız demektir, bağış toplayabilmeniz demektir. Bu imkanlarla amacınız doğrultusunda faaliyet yürütürsünüz. İşten atılan işçinin hakkını savunursunuz, direnişte olan işçinin dayanışmasına gidersiniz. İşçilerin, kadınların, çocukların haklarını bilmeleri yönünde broşürler basıp dağıtırsınız. Davalara dernek adına müdahil olma talebinde bulunabilirsiniz. Kapatma olduğunda bu imkanların çoğunu kullanamıyorsunuz. Ama dernek nihayetinde bir toplumsal örgütlenmedir, bir araya gelmektir, birlikte bir şey yapmaktır. Bu anlamıyla dernek faaliyetimiz devam ediyor. ÇHD hala faaliyette. Bunun yasalara aykırı bir yanı da yok. Çok önemseydiğimiz bir şey değil. En son kapatılma kararından sonra Şirvan’da maden ocağında yaşanan iş cinayetini araştırmak için ÇHD olarak oraya gittik. Orada iş cinayetinde ölen işçilerin yakınlarıyla görüştük, köylülerle görüştük, bunu ÇHD adına raporlaştıracacağız. Neticede faaliyetlerimiz devam ediyor. Zaten kapatma kararına karşı aldığımız tutum şudur: Biz sizin bu kararınızı tanımıyoruz, bizim için yok hükmündedir. Çünkü burjuva hukuku anlamında dahi- hani burjuva hukuku iyidir, ilericidir anlamında söylemiyorum- mevcut yasal anlamında dahi hukuksuzdur, yasalara aykırıdır. Meşru bir hükümet, yasalara uyan bir hükümet yoktur. Aldıkları kararların bizim için bir hükmü yoktur. Bu nedenle mühürleri söküp attık. 11 Kasım tarihinde üç ay süreyle faaliyetlerin durdurulması şeklinde derneğimiz mühürlendi. Biz bu mühürleri söküp attık. 22 Kasım tarihinde derneklerimiz tümüyle kapatıldı, tüzel varlıkları sona erdi. Biz bu mühürleri de söktük. Ancak bu kapatma kararıyla birlikte derneklere el kondu. Derneklerin tüm taşınır taşınmaz mallarına el koydular. Biz şimdi herhangi bir dernek binasına bağlı olmadan faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Son olarak söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Toplumsal muhalefet her alanda saldırıya uğruyor. Her gün yeni gözaltılar, tutuklamalar oluyor. Hala bir araya gelme, birlikte bir şeyler üretme, birlikte çözüm arama, birlikte halk muhalefeti örgütlenme konusunda eksikler var. Bir an önce öyle adı var kendi yok platformlar şeklinde değil, gerçekten biraz kendimizden vazgeçerek, kendi doğrularımızı biraz kenara bırakarak, halkın tüm temsilcilerini tüm örgütlerini, - devrimci, sosyalist, demokratik tüm örgütlerin- ciddi şekilde bir araya gelmeleri, birlikte sokak muhalefeti tartışıp örgütlememiz lazım.

Mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Mühürler direnişi durduramaz

İçişleri Bakanlığı, toplumsal mücadele odağı olan derneklere, 11 Kasım günü baskın düzenleyerek, 3 ay süreyle kapatma kararı aldı.

Devlet “FETÖ ile mücadele” bahanesini kullanarak, devrimci-demokrat kesimler üzerinde terör estirmeye devam ediyor. Bugüne kadar muhalif radyo ve televizyonları kapatan, gazetecileri tutuklayan, KESK içinde sendikal mücadele veren kamu emekçilerini görevden alan devlet, son olarak 370 derneğe kapatma kararı aldı. Kapatılan derneklerin içinde, ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği), HHB (Halkın Hukuk Bürosu), TAYAD, DHF (Demokratik



Haklar Federasyonu), Sarıgazi Haklar Derneği, Özgür Gazeteciler Cemiyeti, Kürt kadın hareketinin kurduğu KJA, Rojava Derneği, MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi), DÖD (Demokratik Öğrenci Derneği), TUHAD-FED (Tutuklu Aileleri Dayanışma Dernekleri Federasyonu), İkitelli Özgürlükler Derneği, Soma Maden İşçileri Dayanışma ve Mücadele Derneği gibi devrimci-demokrat örgütlenmeler yer alıyor.

Dernekler 11 Kasım akşamı basıldı, içleri

dağıtıldı, kapıları mühürlendi. ÇHD'nin 10 Ekim Ankara katliamı davasının olduğu gün kapatılması, devletin katliamı örtbas etme çabasının bir parçasıydı aynı zamanda.

Saldırı birçok kurumda direnişle karşılandı. ÇHD'ye yapılan baskında, 10 Ekim katliamı duruşmasından çıkan avukatlar, bazı milletvekilleriyle birlikte direniş gösterdi. Kapatılan kimi kurumlarda, kapıdaki mühürler söküldü.

ÇHD Genel Merkezi yaptığı açıklamada, direnişi sürdüreceklerini ifade ederek, “Faşizm karanlığına karşı direnenlere sözümüz; ÇHD'nin kapısı açıktır! ÇHD, tüm gücüyle faşizm karşısında direnmeye, direnenleri savunmaya, mücadeleye devam etmektedir” açıklamasını yaptı.

Kapatma kararları, 12 Kasım günü Taksim'de yapılan yürüyüşle protesto edildi.

12 Kasım 2016 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Ankara Gar katliamının ilk duruşması

Ankara katliamı davasının ilk duruşması, 7-11 Kasım günleri arasında Ankara'da gerçekleştirildi.

2015 yılının 10 Ekim günü, DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un örgütlediği miting için başka illerden Ankara'ya gelen kitle, Ankara Garı önünde miting hazırlıklarını sürdürürken, IŞİD'in canlı bomba saldırısına maruz kalmıştı. İki ayrı bombalı saldırıda, 100 kişi öldü, 400'den fazla insan yaralandı. Saldırının ardından kitle bir de polis saldırısına maruz kaldı.

Yaralılara yardım etmek ve hastaneye ulaştırmak için çaba gösteren, içinde sağlıkçıların da bulunduğu kitle, polisin gaz bombalı saldırısıyla karşılaştı.

Göstermelik bir yargılama

Davanın açılması yaklaşık bir yıl sürdü. Davada yargılanan 36 sanığın sadece 17'si tutuklu. Ve yargılama tümüyle göstermelik. Sadece “maşa” konumundaki en alttakiler yargılanıyor. IŞİD'in bu ülkede desteklenmesini, kök salmasını sağlayan; onun son derece açık örgütlenme faaliyetlerini sürdürmesini görmezden gelen; doğrudan aileleri tarafından devlete ihbar edilen IŞİD mensuplarına karşı bile hiçbir soruşturma açmayan emniyet müdürleri, savcılar; dahası Nusracılara “arkadaşlarımız” diyen cumhurbaşkanı; yanısıra katliam günü miting alanında bulunan polisler ve bombanın patlamasının ardından yaralılara gaz sıkılması için emir veren amirleri bu davada yargılanmadığı sürece, dava göstermelik olmanın ötesine geçmez.

Arkasında devlet gücünü görmenin verdiği pervasızlık, sanıkların küstah ve tepeden bakan, hatta ailelere saldıran tavırlarında da kendini gösteriyor. Katliamda şehit düşen ailelerin tepkisine “šov yapmayın” diyen polis memurları, mahkeme heyetinin kürsüsünde görünen sivil giyimli kişiler ile, kendi kurallarına bile uymayan bir mizansenle ile karşı karşıyayız. Mahkeme, katilleri yargılamak için değil, katliamda şehit düşenlerin yakınlarına, yaralı



kurtulanlara ve bu davaya sahip çıkanlara gözdağı vermek için kurulmuş!

Sanıkların ifadesindeki gayri-ciddilik de bunun bir başka göstergesi. Mesala sanık Resul Demir sorgusunda, “Allah şahit, siz de biliyorsunuz ki, bu olayın faili bu dosyada yok” dedi. İtirafçı sanık Yakup Şahin ise, “kandırıldım” dedi ve “koskoca cumhurbaşkanı bile kandırılıyorken, ben nasıl kandırılmayayım” diye sordu. Ardından, polislerin “birkaç çocuk da ölmüş önemli değil” diyerek kendisiyle

selfie çektiklerini anlattı.

Sanıklardan Mehmeddin Baraç, “halen AK Parti üyesiyim” dedi. Sanık Nihat Ürkmez, Suriye'de IŞİD kamplarında çekildiği bilirkişi tarafından belirlenen fotoğrafları için, “Sayın cumhurbaşkanımızın da Esad'la fotoğrafı var. FETÖ örgütüyle cumhurbaşkanı ve başkalarının da fotoğrafları var. Bir insan yanlışlıkla bir fotoğraf karesine girmiş olabilir” diyerek kendisini savundu.

IŞİD emiri Bağdadi ile telefon görüşmesi yaptığı ileri sürülen bir sanık ise, “Onunla görüşme yapabilen biri olsaydım, beni burada yargılayamazdınız” sözleriyle meydan okudu.

Duruşmanın ilk gününde, baro tarafından atanan 10 avukat, sanıkları savunmak istemediklerini belirterek davadan çekildiler. Geride kalan sanık avukatlarının ise, davada bilinçli olarak yer aldıkları duruşma sırasında ortaya çıktı. Mesela katillere avukatlık yapanlardan Orhan Şahin, “2013 yılında Türkiye'de IŞİD terör örgütü sayılmıyordu” dedi büyük bir pervasızlıkla. Salondakiler katilin sözcüsünü provakatörlükle suçladı, pet şişe attı, bazıları üzerine yürüdü.

Duruşma öncesinde ve sonrasında adliye önünde basın açıklaması yapıldı. DİSK, KESK, TTB, TMMOB temsilcilerinin ve milletvekillerinin katıldığı duruşma, 6-10 Şubat 2017 tarihlerine ertelendi.

12 Kasım 2016 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.



15 Temmuz'dan bu yana gerek gözaltında tutulan yerlerde, gerekse hapishanelerde, işkence tüm vahşetiyle yeniden sahnede. Tabi ki, **hiçbir dönem işkence tümden ortadan kalkmamıştı, fakat son aylarda 12 Eylül dönemini hatırlatan bir hal aldı.**

İlk önce "FETÖ"cü oldukları iddiasıyla gözaltına alınan subayların işkenceye uğramış hallerini gördük. Ters kelepçe vurulmuş ve sadece üzerlerinde bir şort bırakılmış, gözleri morartılmış, yüzleri dağılmış, hatta kiminin kulağı, kiminin başı sargılı biçimde fotoğraflar servis edildi. Yani işkence yaptıklarını saklama gereği bile duymadılar. Aksine hasımlarına ve kitleye bir gözdağı, taraftarlarına ise güç ve moral vermek için özellikle görülmesini sağladılar.

Bu kişilerin darbeci subaylar olması ve onlara yapılan her şeyin mubah görülmesi, işkenceyi meşrulaştırmak için kullanıldı. Aynı günlerde bir öğretmen gözaltında öldürüldü. "Hainler Mezarlığı"na gömülmesine ailesi feryat edince, bu gerçek açığa çıktı.

İşkence ve gözaltında ölümler, bir kez daha gündeme oturdu. Ancak buna karşı tepkiler, yok denecek düzeyde kaldı. Bu kişilerin FETÖ'cü olması ve darbenin sıcaklığı içinde bu olaylar geçiştirildi. Oysa **işkence, kime yapılırsa yapılsın, insanlık suçudur. Uluslararası hukuka bağlı olan tüm ülkelerde, o yüzden yasaklanmıştır.** Türkiye de bu ülkelerden biridir. Bugüne dek hiç bir ülke işkenceyi aşıktan savunamamış, ortaya çıktığı durumlarda bile üstünü kapatmaya çalışmıştır.

Ne var ki, son yıllarda savaş ortamının da etkisiyle insanlıkdışı bir çok tutumun ve uygulamanın arttığını görüyoruz. **Binlerce yıllık mücadele ile elde edilen haklar ve ulaşılan düzey, sürekli geriye çekiliyor.** Özellikle işkencenin yaygınlaşması ve böylesine pervasız biçimde gözler önüne serilmesi, insanlığın hangi noktaya sürüklenmek istendiğinin görülmesi bakımından çarpıcıdır.

Yıllardır başta İŞİD olmak üzere cihatçı grupların vahşeti, sosyal-medya aracılığıyla kitlelere sunuluyor, yarattığı şok ve dehşet üzerinden teslim alınmaya çalışılıyor. Irak, Libya ve Suriye'de

yaşananlar, işkence ve her tür vahşeti kanıksatmaya dönüktür. Oralardan dalga dalga tüm dünyaya yayılmakta, her yerde gerici-faşist uygulamaların yolu düzlenmektedir.

Türkiye, bu ülkelerin başında geliyor. İŞİD'in vahşetinin benzer biçimlerini, bir yılı aşkındır süren Kürt illerindeki operasyonlarda gördük. Şehirler yerle bir edildi, yüzbinlerce insan evinden-yurdundan oldu, binlercesi katledildi, ağır işkencelere uğradı, tutuklandı. 15 Temmuz sonrası ise, tüm ülkeyi kaplayan baskı, zulüm ve işkence dönemi başladı.

Ortaçağ karanlığının, günümüzde ise faşizmin simgesidir işkence. 12 Eylül dönemini tek kelime ile anlatmak gerektiğinde "işkence" denir mesela. Dağlardan şehirlere, şubelerden karakollara, köylerden zindanlara kadar her yerde işkence yapılmıştır. Resmi olarak yaklaşık 700 bin kişi gözaltına alınmış ve işkence görmüştür.

12 Eylül yıllarını çağrıştıran biçimde işkencenin yeniden yaygınlaştığı günümüzde, ona karşı mücadeleyi bir kez daha ve çok yönlü biçimde yükseltmekle karşı karşıyayız.

Hapishaneler işkencehaneye dönüştü

Bugün gözaltında ve hapishanelerde işkence, -darbeci subaylarla sınırlı kalmayan- herkesi kapsayan bir yaygınlık kazanmıştır. Özellikle hapishaneler, yeniden işkence ve ölümle anılmaya başlandı. FETÖ'cü diye tutuklanan subayların arasında, 20 kişinin hücrelerinde intihar ettiği söyleniyor. Bu kişiler, nasıl bir uygulama ile karşılaşmışlardır ki, canlarına kıyacak hale gelmiştir. Dahası intihar mı, cinayet mi, belirsizdir.

Hücre tipi cezaevlerinde bu tür intiharlar, haklı olarak şüpheyle karşılanır. Almanya'da RAF militanlarının bu şekilde katledildiğini biliyoruz. Ülkemizde de işkencede, hapishanede katledilen bir çok kişi için, "pencereden atladı", "kafasını duvara vurdu" gibi, akıllara ziyan yalanlar uydurulduğunu gördük. Sonuçta şubede-hapishanede her tür ölümden devlet sorumludur.

OHAL ile birlikte 30 bini aşkın kişi tutuklandı. Aralarında Aslı Erdoğan, Necmiye Alpay, Kadri Gürsel gibi ünlü isimlerin yer aldığı 200 civarında

gazeteci bulunuyor. Yılların siyasetçisi Ahmet Türk, yeniden tutuklanıp Silivri Cezaevi'ne getirildi. Keza HDP eşbaşkanı Demirtaş, Edirne F Tipi'ndedir ve İŞİD'çilerle aynı koridorda tutulmaktadır. HDP'li belediye başkanları ve vekillerin, gözaltına alındıkları yerlerden Marmara Bölgesi'ne getirilmesi, başlı başına baskı ve zulümdür. Bir de İŞİD'le aynı yerde tutulmaları, doğrudan can güvenliğine tehdittir.

Toplamda 150 bini aşan tutuklu sayısı ile hapishaneler kapasitelerinin çok üzerinde. Örtülü afları da çözüm olmadı, yeni hapishaneler inşa ediliyor. **Tutukluların sağlık, beslenme, haberleşme, savunma gibi en temel ihtiyaçları karşılanmadığı gibi, sınırlı hakları da gaspedilmiştir.** Örneğin tutukluların aileleriyle haftalık telefon görüşmesi, iki haftaya; aylık açık görüşmesi iki aya çıkarılmıştır. Avukatlarıyla sınırsız görüşme hakkı, haftada bir saate indirilmiş ve kamera ile gözetlenmesi, yanında bir görevli bulunması şartı getirilmiştir. Mektupların gönderilmediği, gelenlerin ise verilmemesi söylenmektedir. Dışardan kitap alınmamakta, çoğunu dini kitapların oluşturduğu kütüphanedeki kitaplarla yetinmeleri istenmektedir. Hastane ve revire çıkmaları zaten çok zordur. Çıkanlar da saatlerce ring arabasında kelepçeli bekletilmekte ve tedavi edilmeden geri getirilmektedir.

Bunlar, tutuklu gazetecileri ziyarete giden CHP'li heyetin tespit ettiği sorunlardır. Bunların dışında devrimci tutsaklara birçok saldırılarının yapıldığını biliyoruz. **15 Temmuz sonrası İstanbul'da, İzmir'de hapishanelere saldırılar düzenlendi, sürgünler gerçekleştirildi.**

Kısacası hapishaneler bir kez daha işkence yuvası haline getiriliyor. Diğer yandan **OHAL sonrası çıkarılan bir KHK'yla, tıpkı 12 Eylül yıllarındaki gibi, tutukluların yeniden şubelere getirilerek sorgulanması yasalaştırıldı.** Böylece süresiz gözaltı ile işkencenin yolu açıldı.

İşkenceye dair gerçekler

Yakın bir zamana kadar, ülkemizde işkencenin ortadan kalktığı söyleniyordu. AKP hükümetinin ilk yıllarında AB rüzgarları esiyor ve demokrasi havariliği yapılıyordu. Erdoğan'ın "işkenceye sıfır tolerans" sözlerine inanılıyor, artık "polisimizin iyi eğitildiği", "teknik olarak geliştiği" söylenerek, işkencenin geride kaldığı iddia ediliyordu.

Ve bunlar, sadece AKP yandaşları tarafından değil, kendine "solcu", "demokrat", hatta "sosyalist" diyen kesimler tarafından da dillendirildiği için, çok daha etkili oluyordu. Şimdi bunların bir kısmı F Tipleri'nde hapistir. Bir kısmı ise tutuklanma tehdidi altında ve büyük bir karamsarlık içindedir. Uzunca bir dönem savundukları partinin şu an gadrine uğramış olsalar da, onu allayıp pullayarak ve temel gerçekleri ters-yüz ederek, verdikleri zararı hafifletemezler. O açıdan günahları büyüktür.

Türkiye'nin AB kriterleri ile birlikte demokratik bir ülke haline geldiği, işkencenin sona erdiği, Kürt sorunun çözüldüğü vb. ham hayallerin yayıldığı dönemde de, bunların birer demagoji olduğunu anlatmaya çalıştık. Ortalığı kaplayan "demokrasi" "barış" çığlıkları öylesine güçlüydü ki,

en temel gerçekler bile unutuluyor, hatırlatanlara ise saldırıya geçiliyordu. O pembe tablolar, süslü şallar birer birer kaydı ve gerçekler tüm çıplaklığı ile bir kez daha su yüzüne vurdu.

Yöntemi, biçimi, kapsamı değişse de, sömürücü sistem varolduğu sürece, işkence tümenden ortadan kalkmaz. Kimi dönem işkencenin psikolojik yönü öne çıkabilir ya da sınırlı hale gelebilir; ama tamamen bitmesi mümkün değildir. Çünkü işkence, sınıflı toplumla ve devletin varlığı ile birlikte ortaya çıkan bir olgudur. **Egemen sınıflar, sınıf mücadelesini bastırmak, varolan düzenlerini korumak için her zaman işkenceye gereksinim duymuşlar ve uygulamışlardır.** En yaygın ve sistemli olarak yöneldiği kesim ise, dönemin ilerici, devrimci güçleri olmuştur.

İktidarı elinde bulunduran sömürücü sınıflar, egemenliklerini, devlet cihazı gibi örgütlenmiş bir şiddet aracı olmaksızın koruyamazlar. İşkence de, bu şiddet cihazının özel kurumları eliyle uygulanan sindirme yöntemlerinden biridir. Esas olarak muhalif kesimlere uygulansa da, rakip kliklere karşı da kullanmaktan geri durmazlar. Bugün FETÖ'cü olarak tutuklananlara yaptıkları gibi...

"FETÖ"cüler içinde büyük oranda çözülme olduğu ve çok miktarda itirafçı çıktığı söylenmektedir. Bu şaşırtıcı değildir. Devletin bir parçası olan ve ondan daha fazla nasiplenmek dışında bir amaçları olmayan bu kesimlerin, yenildikleri durumda direnmek için hiçbir sebepleri kalmaz. Onlardan komünist ve devrimcilerin tavrını beklemek gerçekçi değildir. Çünkü **direnmek, öncelikle bir sınıf tavrıdır; yüce bir idealin, sömürsüz-sınıfsız bir dünya hedefinin verdiği güçtür. Emperyalizmin maşası darbecilerin ise, direnmesini**

sağlayacak hiç bir şeyleri yoktur.

Bununla birlikte "FETÖ"cülere yönelik olsa da, işkenceye karşı durmak gerekir. Bu, komünist ve devrimcilerin ilkesel tutumudur. Çünkü savundüğümüz sosyalist düzende işkence olmayacaktır.

İşkenceye karşı mücadele

Bugün işkence, bir "insanlık suçu" olarak kabul görüyorsa, bu, işkenceye karşı yürütülen mücadelenin sonucudur. Yoksa işkenceye hukuksal biçim verilerek yasalastığı dönemler de olmuştur. Örneğin ortaçağ "engizisyon mahkemeleri"nde ifadelerin işkence ile alınması yasalıdır.

İnsanlığın bin yılları bulan mücadeleleri, işkenceyi artık açıktan savunulamaz hale getirdi. Egemenler, yasaklayıcı hükümler koymak zorunda kaldılar, fakat tam bir ikiye bölünmeyle işkence yapmaya devam ettiler. Toplumdan yükselen tepkileri ise, duymazdan geldiler, ya da inkara başvurdular. Gizlenemez hale gelindiğinde, "münferit", "birkaç ruh hastasının marifeti" olarak gösterip, en fazla sınırlı cezalarla geçiştirdiler.

Türkiye, "işkenceci" olarak dünyaya nam salmış ülkelerden biridir. Emniyet binaları daha inşa edilirken, işkence yapmaya uygun planlanırlar ve buralarda her türlü işkence aletleri bulunur. Çünkü işkence, mahkemeler, hapishane ve ağırlaştırılmış cezaları tamamlayan ve onların etki gücünü artıran bir mekanizma olarak düşünülmüştür.

12 Eylül yıllarında işkenceye karşı oluşan yoğun tepki ve yükselen mücadele sonucunda, işkence büyük oranda gerilemiştir.

Dolayısıyla bunun AB ile, ülkeye

demokrasinin gelmesiyle ilgisi yoktu.

Elbette işkencenin tamamen yok edilmesi devrimin ve sosyalizmin işidir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, kapitalist sistemde işkencenin bir takım idari, yasal engellerle ortadan kalkacağını sanmak, ham hayaldir. Ancak işkenceyi sınırlamak, geriletmek mümkündür ve bunun mücadelesi küçümsenmeden verilmelidir. İşkenceye karşı mücadele, iki temel üzerinden yürütülmüştür. Bugün de bunu yapmak gerekir.

Birincisi, işkence kapsamlı ve sürekli bir şekilde teşhir edilmelidir. Teşhir ile birlikte toplumsal bir muhalefet hareketi oluşturulmalıdır. İşkencecilerin cezalandırılması başta olmak üzere, işkenceyi hedef alan bir takım demokratik taleplerle kitleler hareket geçirilmeli, bu doğrultuda kazanımlar elde edilmelidir.

İkincisi, işkenceye karşı direnmeyi bütün devrimci saflara yayarak, işkencecileri kendi kalelerinde yenmektir. Komünistler ve tutarlı devrimciler, 12 Eylül yıllarında bunu başarmıştır. İşkencenin olduğu her yerde direniş de vardır. Şeyh Bedreddin, Pir Sultan, Seyit Rıza, Hikmet Kıvılcımlı, İbrahim Kaypakkaya, Fatih Öktülmüş, Remzi Basalak gibi isimler, direnişin simgeleri olmuştur. Geçmişten geleceğe uzanan bu direniş köprüsü, işkenceye karşı mücadelenin de en önemli dayanağıdır.

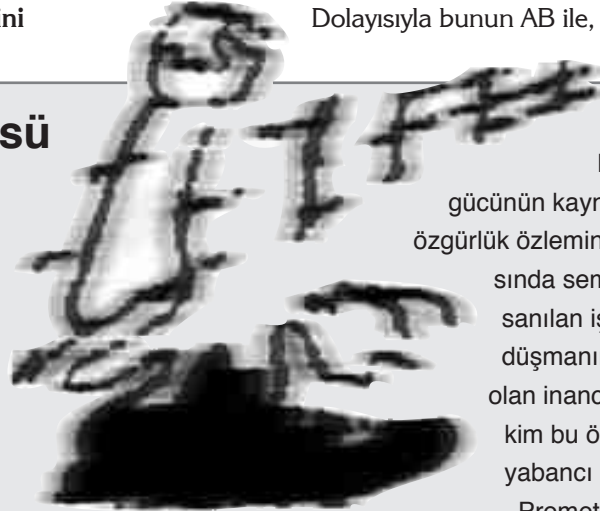
Bu iki temel mücadele yöntemi, iç içe ve birbirlerini tamamlayacak tarzda güçlendirilirse, işkenceye karşı mücadele -sızlanma ve acındırmanın ötesine geçerek- politik mücadelenin önemli bir alanı olarak gelişecek ve mutlaka sonuç verecektir.

Prometheus'un öyküsü

*"Bilesiniz ki boyun eğmem ben
Çünkü boyun eğiş bir kader sözcüğü,
Oysa insan tutsaklığının ölüm mührü
Sallanmaktadır tacının üzerinde,
Sicilyalı'nın kılıcı gibi.
O bunu kabul edecek mi ?
Yoksa ben mi teslim olacağım?
Ben teslim olmayacağım!"*

SHELLEY

(Bağlarından Kurtulmuş Prometheus'tan)



yüce görevler uğruna en ağır işkencelere bile katlanabileceğini düşünebilmesidir. Bu efsaneyi yaratan hayal gücünün kaynağında, insanın, doğa ve ona hükmedenler karşısındaki özgürlük özleminin yattığı besbellidir. Yunan insanının Prometheus'un şahsında sembolleştirdiği şey; tehlikelerden korkmama, katlanılamaz sanılan işkencelere katlanma, özgürlük uğruna kendini feda etme, düşmanından aman dilememe ve zorbalara bir gün yıkılacaklarına olan inancını kaybetmeme gibi insanal özelliklerdir aslında. O halde, kim bu özelliklerin tarihin etten kemikten yapılmış gerçek insanına yabancı olduğunu söyleyebilir?

Prometheus efsanesi, Yunan sanatının üzerinde boy attığı gelişmemiş toplum düzeninin, o günkü doğa ve toplum anlayışının bir ürünüydü kuşkusuz. Ondan bu yana çağlar birbirini izledi, sosyal ve ekonomik sistemler büyük altüst oluşlar yaşadı; onlarla birlikte toplumlar da, teknik de, insanlar da, düşünce sistemleri de, sanat anlayışları da değişti. Her devir kendi sınıflarıyla birlikte kendi kahramanlarını yarattıkça, hayal ürünü kahramanlar sahneden silindiler. Bu kez efsane gerçeğe dönüşürken, gerçek efsaneleşiyordu artık. Prometheus'lar, Herakles'ler, Ares'ler, ve Akhilleus'lar gitti; onların yerine Spartaküs'ler, Börklüce Mustafa'lar, Thomas Münzer'ler, Robespierre'ler, Tupac Amaru'lar, Marks'lar, Paris Komünarları, Zapata'lar, Lenin'ler, Babuşkin'ler, Kamo'lar, Çapayev'ler, Thaelmann'lar, Fuçik'ler ve N.D. Thuan'lar aldı. Bunların her biri yaşadıkları çağların devleri, yaşadıkları ülkelerin kahramanlarıydılar. Böylelikle, Prometheus'ların hayal ürünü erdemleri gökyüzünden indirip, ezilen sınıfların toprağı üzerine serpilmiş oldu.

(Adressiz Sorgular, Dördüncü baskı, sf:52)

Ateşi tanrılar ülkesinden alıp, ilerlesin ve özgür olsun diye insana veren Prometheus'un öyküsünde, onun "tanrılar tanrısı Zeus" tarafından akıl almaz işkencelere uğratılması anlatılır. Tanrıların görevlendirdiği bir kartal her gün gelerek Kafkas dağlarındaki bir kayaya zincirle bağlanmış bulunan Prometheus'un delik deşik edilmiş ciğerini yemektedir. Dur durak bilmeden uzun yıllar sürer gider bu böylece. Ama tehditlere ve yakarışlara aldırış etmeyen Prometheus, "bağlı bulunduğum esaret zincirlerini çözmesi için en öğrendiğim yaratığa el açıp yalvarmayacağım" der ve teslim olmaz asla. Ne zaman ki Herakles gelip kartalı öldürerek bağlı bulunduğu zincirleri kırar, o zaman Prometheus özgürlüğüne kavuşur.

Antik Yunan mitolojisinden alınma bu direniş öyküsünün, gerçekte yaşanmamış olması önemli değildir. Önemli olan, iki bin yıl öncesinin insanının,

Halep savaşı, Ortadoğu'daki savaşın taraflarını net bir biçimde ortaya çıkarmıştı. **Bir taraftan Suriye'den bir Libya çıkartmaya çalışan batılı emperyalistler, radikal İslamcı teröristler ve “körfez ittifakı” “Halep düşüyor” diye kıyameti kopartırken; Suriye, Rusya, Çin ve İran “Halep kurtarılıyor” diyordu.** Türkiye ise, son dönemdeki dalgalanmalarına paralel bir biçimde, ülke içinde “Halep düştü, düşecek” diye protesto gösterileri düzenletirken, ülke dışında, Rusya ile birlikte Halep'teki radikal İslamcı çetelerin ateşkes görüşmelerini yürütüyordu.

Sonuçta Halep cihatçı çetelerin elinden kurtarıldı ve Suriye Ordusu Halep'te hakimiyetini kurdu.

Elbette ki, **Suriye savaşının kilittişa niteliğindeki Halep'in kurtarılması, ABD emperyalizmi ve onunla ittifak halindeki Körfez ülkelerinin (Suudi Arabistan, Katar) vb. yenilgisi anlamına geliyor. Ancak bu basit bir yenilgi değildir.** ABD, bundan önce de birçok yenilgi aldı, sömürgelerinde mevziler kaybetti, ya da doğrudan sömürge kaybetti. Küba Devrimi, Vietnam yenilgisi bunların en önemlileri arasındadır.

Ancak bu yenilgileri almasına rağmen, dönem, ABD emperyalizminin yükseliş dönemiydi. Dünya hegemonyasını inşa ederken yaşadığı “kazalar”dan ibaretti. Ve toplamda, ABD'nin hegemonyasında yarattığı sarsıntı derinleşmedi, ABD emperyalizmi başka “güzergahlar”dan yoluna devam etti. **Halep yenilgisi ise, gerilemekte olduğu bir döneme denk geldi; üstelik de gerileyişini hızlandıran bir etki yaratacak derecede önemli bir kırılma noktası oldu.**

Gerek 15 Temmuz sonrasında AKP hükümetinin yalpalayan ancak ABD'den belli bir uzaklaşma da içeren tutumu; gerekse Suriye savaşının dengelerinin artık değişiyor olması, ABD'yi en çok zorlayan unsurlardır.

Süreç AKP'yi Rusya'ya yaklaştııyor

Suriye savaşının başından itibaren Türkiye, ABD'nin politik hattı üzerinde yol alan bir tutum izliyordu. Zaman zaman ABD ile çelişiyor görünmesine rağmen, genel politikası bu yöndeydi. Kürtlerle kurulan ilişki gibi bazı konularda çelişkiler yaşıyordu, fakat Suriye'de Esad'ın devrilmesi, radikal cihatçı örgütlerin desteklenmesi



Halep

gibi konularda, ABD ile Türkiye'nin hedef ve beklentileri ortaktı.

15 Temmuz darbesi ve sonrasında yaşanan gelişmeler, AKP hükümetinin iradesini aşan bir ölçüde, Rusya ile yakınlaşmayı getirdi. Elbette daha darbe öncesinde Rusya ile görüşmeler başlamış, 24 Kasım 2015'te düşürülen Rus uçağının yarattığı tahribatı tamir etme girişimleri boy vermişti. Ancak 15 Temmuz'da gerçekleşen **ABD destekli darbeyi, Rusya'nın yardım ve desteğiyle atlatan Erdoğan, bu borcuna karşılık, önemli adımlar atmak zorundaydı. En önemli adım da, Suriye politikasında ABD kulvarından Rusya'nın yoluna geçmek oldu.**

Önce *“Esad gitsin”* hedefi bir kenara bırakıldı. Ardından Halep'teki cihatçıların çekilmesini isteyen Rusya'ya, *“Nusracı arkadaşlarla konuşacağız”* sözünü verdi Erdoğan. Temmuz'da Türkiye darbe günlerini yaşarken, PYD ABD'nin desteğiyle “Fırat'ın batısı”na geçmiş, Menbiç'i IŞİD'i temizleyerek ele geçirmişti. PYD'nin buradan ilerleyerek Afrin kantonuyla birleşmeye çalıştığı ortadaydı. Buna karşılık **Türkiye, Rusya'nın desteğini ve onayını alarak, 24 Ağustos günü Cerablus'a girdi. Sözde ÖSO grupları girmiş, TSK ise sadece destek vermişti. Gerçekte ise, savaş AKP'nin savaşıydı.** Cerablus'tan Dabık ve El Bab'a doğru ilerledikçe bu gerçek daha açık ortaya çıktı.

Bütün bu süreç boyunca, aslında Erdoğan ABD ile de ilişkileri tamir etme çabasını taşıdı. Sonuçta Türkiye bir NATO ülkesi ve ABD emperyalizmi ile kurulan bağlar, bir darbeyle çok

kolay sökülüp atılabilecek durumda değildi. Zaten İncirlik üssünün kullanımının sürdürülmesi de bu gerçeğe dayanıyordu. **Ancak savaşa ilişkin hesaplar, ABD ile değil, Rusya ile daha yakın olmasını zorunlu kıldı. Ve bu zorunluluk giderek arttı,** bağlar güçlendi.

AKP hükümeti, bu dönemde bile ABD ile ilişkileri tümüyle kesmek istemedi. ABD'nin Genelkurmay

Başkanı Dunford başta olmak üzere, çeşitli yetkililer sayısız kez gidip geldi, görüşmeler gerçekleştirildi. AKP kimi zaman Musul operasyonunda hak ve yer iddia etti, kimi zaman Barzani ile özel görüşmeler yaparak PKK ve PYD'ye karşı ortaklık zemini aradı. Sonuçta tümüyle Rusya'ya bağlanmadan, ABD ile de ayrı bir ilişki sürdürme çabasını korudu.

Rus büyükelçisi Karlov'un öldürülmesi

Tam da böyle bir dönemde, Rus Büyükelçi Karlov'un öldürülmesi, Rusya-Türkiye arasında ki bağlara yeni bir düğüm daha attı.

Karlov'un öldürülmesinin suçu hemen ‘FETÖ’nün üzerine atıldı; ancak bu durum Erdoğan'ı kurtarmaya yetmedi. Öyle ya, katil bir polisti ve 15 Temmuz öncesinde cemaatle olan ilişkisi ve 15 Temmuz darbe dönemindeki tutumuna ilişkin sayısız şaibe sözkonusu olmasına rağmen, Erdoğan'ın koruması olarak görev yapmaya devam etmişti. Keza büyükelçi, kendisi “korumasız” dolaşma eğiliminde olsa bile, elçilik dışına çıktığında, güvenliği Türkiye'nin sorumluluğu altındaydı.

Aynı günlerde, Rusya ile yaptığı pazarlık nedeniyle, Erdoğan Halep'teki cihatçılara verdiği desteği kesmek, Halep'i Rusya'ya vermek zorunda kalmıştı. Ve bu geri adımını gizlemek amacıyla, Rusya konsolosluklarının önünde, AKP tarafından Halep'e destek eylemleri organize ediliyor, Rusya lanetleniyor, cihat çağırısı yapılıyordu. Salt bu protesto ve lanetleme gösterileri bile, saldırının siyasal sorumluluğunun Erdoğan ve AKP'ye yüklenmesi için gereken zemini oluşturmaya yetiyordu.

Bu koşullarda, **katilin kurşunu Karlov'a sıkmıştı, ancak vurulan Erdoğan oldu. Saldırı ile, birincisi Erdoğan'ın da topun ağzında olduğu, en güvendikleri tarafından vurulabileceği mesajı veriliyordu; ikincisi, Türkiye ile kurduğu ilişkiler üzerinden Rusya tehdit ediliyordu; üçüncüsü, Türkiye'ye Rusya'dan uzak durma uyarısı yapılıyordu.**

Ancak sonuç tam tersi oldu. Büyükelçiye saldırının ertesi günü, Moskova'da İran, Rusya ve Türkiye Dışişleri Bakanları Moskova Deklarasyonu'nu imzaladılar. **Moskova Deklarasyonu, Suriye'nin geleceği konusunda, Erdoğan'ın ipleri tümüyle Rusya'nın eline verdiğini gösteriyordu.**

ve kartlar yeniden karılırken...



Moskova Deklarasyonu ve Esad'ın geleceği

ABD başta olmak üzere batılı emperyalistler *“Suriye'de savaşı kaybettik”* sözünü artık daha açıktan söylüyorlar. Ancak *“bari barışı kaybetmeyelim”* diye de ekliyorlar. Gerçekten de, savaşta hedeflerine ulaşamadılar. Görünen o ki, “barış”ı da onlarsız sağlamak için Rusya çoktan harekete geçmiş durumda.

20 Aralık'ta Rusya, İran ve Türkiye'den dışişleri ve savunma bakanlarının katılımıyla toplanan Moskova toplantısı, Rusya'nın inisiyatifinde ve Suriye'nin lehine kararlar aldı. **Rusya bu masaya, iki büyük avantajla oturmuştu. Birincisi, Halep'teki savaşı bitirmiş, Halep'i kurtarmış olarak geldi. İkincisi, başka zaman olsa birçok tartışma konusu çıkarabilecek olan Türkiye, Karlov suikastinin ağır yükünü omzunda taşıyarak oturduğu masada, Rusya'nın çizdiği çerçeveye itirazsız imza atmak zorunda kaldı.**

Neydi bu çerçeve?

Öncelikle, üç ülke Suriye'deki önceliğin Esad'ın gönderilmesi değil, “terörle mücadele” olduğunu kabul etti. Rusya'nın ve İran'ın başından itibaren savunduğu çizgi buydu zaten. Esad'ı çekilmeye zorlamayan muhalifleri, siyasi çözümün bir parçası yapmak; Esad'ın çekilmesini mutlak şart olarak belirleyenleri ise, terör

örgütü sayarak, onlara karşı savaşmak. Son ana kadar buna karşı olduğunu çeşitli biçimlerde açıklamayı sürdüren Türkiye de, bu maddeyi kabullenmek zorunda kaldı.

İkincisi, bildiride geçen “terör örgütleri” tanımlaması da, Türkiye açısından bir başka yenilgi ve geri adımı ifade ediyordu. Erdoğan, bugüne kadar El Nusra'nın hep arkasında durmuş, onun “terör örgütleri” listesinden çıkarılması için büyük çaba göstermişti. “El Nusra da DAESH'e (IŞİD dememek için uydurulmuş bir kelime savunmuştu. Moskova Bildirisi ise, “üç ülke hem IŞİD ve El Nusra'ya karşı savaşta, hem de diğer silahlı muhalefet gruplarını bu terör örgütlerinden ayırtırmada işbirliği” yapacaklarını açıkladılar. Böylece Türkiye iki mevzi birden kaybetmiş oldu; hem El Nusra'nın “terör örgütü” olarak tanımlandığı bir metni imzaladı, hem de YPG'nin “terör örgütü” olduğu yolundaki iddiasını, ortak metne geçiremedi.

Üçüncüsü, deklarasyonun birinci maddesi şöyle: *“İran, Rusya ve Türkiye, içerisinde pek çok etnik grubu barındıran, çok mezhepli, demokratik ve SEKÜLER bir devlet olarak Suriye ARAP Cumhuriyeti'nin egemenliğini, bağımsızlığını, birliğini ve toprak bütünlüğünü tamamen destekliyor.”* Bu cümle, iki unsurun birden altını çiziyor. **Bir taraftan, Suriye'deki radikal İslamcı saldırıya karşılık, “seküler” bir devlet**

olduğunu vurguluyor. Diğer taraftan, “pek çok etnik grubu barındıran” bir ülke olduğunu kabul etmekle birlikte “Arap Cumhuriyeti” sözleriyle Kürtlerin federatif bir yapı talebine kapıyı kapatıyor. Federasyon konusunu dışlaması elbette Türkiye'nin de istediği bir ifade. Ancak Suriye'nin “seküler” bir devlet olduğunun vurgulanması, kendi ülkesinde şeriatı hakim kılmaya çalışan, laik yaşam tarzına müdahale eden, dinci-gerici örgütlenmeleri destekleyen, Suriye'nin de gerici-şeriatçı bir ülke olması için 5 yıldır uğraşan AKP için, oldukça önemli bir geri adım oldu.

Bu maddelerin herbiri, AKP hükümetinin dış politikasını nasıl değiştirmek zorunda kaldığını göstermesi bakımından çarpıcı. Üstelik Rusya, sadece bu anlaşmayı imzalatmakla kalmıyor, Türkiye'yi de “garantör” ülkeler arasına alarak, anlaşmanın uygulanması konusunda AKP'nin elini-kolunu daha da bağlıyor.

Kürt hareketinin yönü

PYD bugün asıl olarak ABD ile işbirliği halinde savaşın içinde yer alıyor. Özellikle Menbiç'in ele geçirilmesi ve Rakka'ya yönelik saldırının başlatılması süreci, ABD'nin doğrudan desteği altında gerçekleşiyor.

Son dönemde savaşın odağı Halep'e kitlenmiş haldeyken, YPG kendi güneyinde-Rakka yönüne doğru birçok alanı IŞİD'den temizleyerek ele geçirdi.

ABD'nin desteklediği radikal İslamcı çeteler Rusya karşısında ağır yenilgiler aldıkça; Suriye savaşında ABD'nin dayana-bileceği tek güç olarak YPG kalmış oldu. Ve YPG için açıkça, “ABD'nin kara gücü” söylemi yaygınlaştı. Bu nedenledir ki, **Türkiye'nin bütün baskısına rağmen ABD, Türkiye'nin Kürt bölgesine saldırmasına izin vermiyor.** Kürtlerle ilişkili güçlü tutmak için bütün olanaklarını sunuyor.

Rusya açısından ise durum biraz daha karmaşık. **Suriye'de tam hakimiyeti kurmak, Kürt bölgesini de kazanmaktan geçiyor. Bu nedenle Rusya Kürtleri de sürece katmak için çaba gösteriyor.** Mesela geçtiğimiz Kasım ayında, Kürt temsilciler, Rusya'nın Lazkiye'de bulunan Hmeymim askeri üssünde Rusya ile görüşmeler yaptılar. Bu görüşmelerden resmi bir anlaşma çıkmadı. Ancak pratikte ve savaş alanında iki tarafın da birbirine karşı dikkatli davrandığı görülüyor. Mesela PYD, Moskova'da büro açtı ve Moskova'da da birçok görüşmeler gerçekleştirildi. Keza, Halep'in kuzeydoğusunda bulunan Şeyh Maksud kasabası, IŞİD'çilerin yenilmesi ve kovulmasının ardından bugün YPG'nin elinde bulunan bir alan. Ancak Şeyh Maksud'un etrafı tümüyle Suriye Ordusu tarafından çevrili; yani herhangi bir kantonla bağı yok ve Suriye isterse yalıtılmış olan bu bölgeyi ele geçirmek için savaşılabılır. Ama sadece bu alanda değil, genel olarak Suriye Ordusu ile YPG,

karşı karşıya gelmemeye çalışıyor, birbirleriyle savaşıyorlar.

Rusya, Türkiye ile kurduğu ilişkide bile Rojava'yı dikkate alan bir çizgi izliyor. Mesela Türkiye'nin Cerablus'a girmesine izin verdi. Ve belki de bunu yaparken hedeflerinden biri de Kürtlere karşı bir tehdit unsurunu devreye sokmaktı. Ancak Türkiye YPG mevzilerine saldırdığı anda, Rusya kesin bir biçimde bunu engelledi.

Çünkü **Rusya, Suriye'nin geri kalanının tümünü kurtarsa bile, Kürt bölgesi olmadan Suriye'nin "toprak bütünlüğü"nü sağlayamayacağını biliyor.** Bu nedenle PYD ile ilişkileri kopartan hamlelerden kaçınıyor. Keza birçok defa federasyona yeşil ışık yakan açıklamalar da yaptı. Moskova Deklarasyonu'nda yer verilmiş olsa bile, bir süre sonra bunu yeniden gündeme getirebilir.

PYD ise, bir taraftan kaderini ABD'ye bağlamış görünürken, Rusya ile de tümüyle ipleri koparmıyor. Bunu bölgesel adımlarla da yapıyor. Mesela Kobane-Cizire kantonu ABD ile daha doğrudan bir ilişki içinde Menbiç ve Rakka savaşlarını yürütürken, Afrin kantonu, kimi zaman Rusya ile birlikte hareket edebiliyor. Üstelik, artık kantonların birleşmesi ihtimalinin ortadan kalkması, Kürtlerin daha fazla manevra yapmasını da zorunlu kılıyor.

Yeni dönem, yeni dengeler

Halep savaşın başladığı yerd. Halep'in kurtarılması, savaşın seyrini değiştiren unsur oldu. **Halep'teki savaşın yoğunlaştığı son bir aylık süre, sadece Suriye içinde değil, genel olarak dünya dengelerinde önemli değişmelere tanıklık etti.**

Mesela Suriye için yıllardır Cenevre'de "barış görüşmeleri" yapılır, masalar kurulur; ancak bir sonuç üretemez. Gerçekten **barışı sağlayan masa Cenevre'de değil, Moskova'da kuruldu. Ve bu masada, ABD başta olmak üzere, savaşı başlatan, savaşın içinde bir biçimde yer alan batılı ülkelerin hiçbirisi yoktu.** Açık biçimde, ABD, "Suriye barış görüşmeleri"nden dışlandı.

Diğer taraftan, **Halep'te kıran kırana bir savaş verilirken, Musul savaşı da, Rakka savaşı da belli bir duraklama evresine girdi.** Operasyon tümüyle durdurulmadı, ancak kısmen yavaşlatıldı. Bu aynı zamanda, ABD'nin Ortadoğu savaşına ilişkin bir duraklama ve bekleyiş evresine girdiğini gösteriyordu.

Bu duraklama, ABD'deki seçim süreciyle bağlantılı ele alınıyor. 8 Kasım'dan itibaren Obama artık "topal ördek", Trump ise göreve başlamadığı için sorumluluğu yok. Yaşanan geçiş süreci, ABD'nin karar alma mekanizmalarında bir hantallık yaratabiliyor elbette. Ancak diğer taraftan, **devletlerin işleyişlerinde aslolan kişilerin değişimi değildir; devlet politikaları söz konusudur. Yani Obama'dan ve Trump'dan bağımsız olarak, ABD'nin Ortadoğu politikasıdır belirleyici olan.**

Ve asıl sorun burada ortaya çıkıyor. **ABD, Ortadoğu'da yenildiğini görüyor, bir politika değişikliğine gitme ihtiyacı**



***h*alep savaşın başladığı yerdi. Halep'in kurtarılması, savaşın seyrini değiştiren unsur oldu. Halep'teki savaşın yoğunlaştığı son bir aylık süre, sadece Suriye içinde değil, genel olarak dünya dengelerinde önemli değişmelere tanıklık etti. Mesela Suriye için yıllardır Cenevre'de "barış görüşmeleri" yapılır, masalar kurulur; ancak bir sonuç üretemez. Gerçekten barışı sağlayan masa Cenevre'de değil, Moskova'da kuruldu.**

duyuyor. Zaten seçim sonuçları da, bu politika değişikliğinin ürünü olarak şekillendi. Bugüne kadar Suriye'de radikal cihatçıları destekleyen, Suriye ve Esad'a savaş açan tutum, Obama'ya ve Demokrat Parti'ye maledilip, Trump ile yeni bir başlangıç yapmak istedi ABD'li tekeller.

Ancak bu da kendi içinde oldukça önemli handikaplar taşıyor. Suriye'de yaşadıkları çıkmaz nedeniyle Trump, Rusya ile yakınlaşma ifade eden, ABD'nin bundan sonra Ortadoğu'ya değil, uzak Asya'ya yöneleceğini belirten sözler sarfediyor. Ancak bu sözler, ABD emperyalizminin "dünya imparatoru" olma hedefleriyle örtüşmeyen sözler. **ABD ne Ortadoğu'daki hedeflerinden vazgeçebilir; ne de bu hedefleri, Rusya'nın hedefleriyle uzlaşabilir.**

Tam da bu nedenle, ABD, Rakka'da ya da Musul'da yeni mevziler elde etmek için uğraşıyor; Rusya Halep'e odaklanmışken Palmira'ya IŞİD saldırısı düzenliyor; Kürt bölgesini mutlak biçimde elinde tutabilmek için tüm gücünü harcıyor; sadece Suriye'de değil, PKK ve KDP ile de güçlü bir ilişki kurmaya çalışıyor; Türkiye'nin bir NATO ülkesini olduğunu hatırlatarak bağları yeniden güçlendirmek istiyor.

Ve bütün bunların yardımıyla savaşı yeni bir rotaya oturtmak için zaman kazanmaya çalışıyor. Zaten **Obama'nın, görev süresinin dolmasına günler kala, Suriye'deki radikal İslamcı çetelere**

ağır silahlar verilmesini öngören bir yasayı imzalaması, ABD'nin, göstermeye çalıştıkları gibi, Ortadoğu'da barışçıl bir yola girmeyeceğinin kanıtlarından biri.

Gerileme bir kere başladığında, bunu durdurmak çok kolay değil. Ancak gerileme sürecinde olduğu gerçeği, ABD'nin bunu durdurmak için çok daha saldırgan ve çok daha pervasız politikalar izleyeceği gerçeğini değiştirmiyor. Gerileme, bir anda çöküş anlamına gelmiyor. Kaçınılmaz bir ölümden bile, cançekişme sürecini uzatmak, bu süreçte etrafına en fazla zararı vermek için uğraşmak da kaçınılmaz bir gerçek. Bu yüzden, ABD'nin geriliyor oluşu, savaştan ve rekabetten düştüğü olarak ele alınmamalı.

ABD bu sorunlarla boğuşurken, **Çin, İran üzerinden Ortadoğu genelindeki etki gücünü artırıyor. Çin'in ekonomik ve siyasi desteğini arkasına alan İran, üç cephede birden (Yemen, Irak ve Suriye) savaşıyor ve bu savaşlarda yenilmiyor.** Ve bu başarıları sayesinde, dünya genelinde güç ve prestiji de artıyor.

Rusya ise, Suriye savaşında kazandığı ivmeyi daha da hızlandırmak için çok çeşitli manevralar gerçekleştiriyor. Bunlardan en önemlisi, Arap ülkeleri ile kurduğu ilişkilerin gelişmesi. 2015 Kasım ayında, Irak, Suriye, İran ve Rusya'nın içinde yer aldığı bir koordinasyon merkezi oluşturmuştu. Son aylarda, Mısır'ın Esad lehine Suriye savaşına dahil olduğu, asker gönderdiği ortaya çıktı. Geçtiğimiz Aralık ayında ise, Libya'daki Tobruk hükümetinin yanında yer alan General Halife Hafter, Moskova'ya bir ziyaret gerçekleştirdi. **Rusya; Irak, Cezayir, Suriye, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin içinde olduğu, Libya'yı da buna eklemeye çalışan bir "Arap ekseni" oluşturmaya çalışıyor. Bu ittifa- kın, Ortadoğu politikalarını belirlemede, Rusya ve İran ile birlikte hareket etmesi için çaba gösteriyor.**

Diğer taraftan, Avrupa'nın ABD ile kurduğu ilişkide de önemli çatırtılar yükselmektedir. **Fransa'da seçimleri kim kazanırsa kazansın, Rusya ile yakınlaşma politikası izleyeceği görülüyor.** Seçilme ihtimali yüksek olan, sağcı aday François Fillon, doğrudan Rusya'ya yakın söylemler kullanıyor. Benzer biçimde, **Almanya'nın da doğalgaz konusunda bağımlı olduğu Rusya ile imzaladığı "Kuzey Akım boru hattı" projesinin, Alman-Rus ilişkilerini güçlendirmesi bekleniyor. Bulgaristan ve Moldova gibi bazı ülkelerde de, Rus yanlısı başkanlar seçimleri kazandılar.**

Son iki yıl içinde, Rusya iki yönden ciddi bir kuşatma altındaydı. Birincisi Ukrayna ile yaşanan kriz ve Kırım'ın işgali nedeniyle AB'nin ağır boykotuna maruz kaldı; ikincisi, Rusya'ya sınır olan bazı ülkeler, NATO ile yaptıkları füze vb anlaşmalarla Rusya'ya dönük önemli tehditlere dönüştüler. Ancak Rusya, geçen süre içinde bu kuşatmayı kendi lehine çevirmiş görünüyor.

Halep zaferi, sadece Ortadoğu'da değil, dünya genelinde emperyalistlerin güç dengelerinin değiştiğini, yeni bir dönemin başladığını gösteriyor.

Mustafa Suphi ve yoldaşları yaşıyor!

“Karadeniz göğsünü on beş kere açtı.”

Türkiye proletaryasının ilk komünist önderleri içindi bu açılış. Onlar, 28-29 Ocak 1921’de Karadeniz’e gömüldüler. Ancak Karadeniz dalgalarının boğamadığı bir tohum vardı artık; komünizm ve onun partisi ülkemiz sınıf mücadelesinin tarihinde yerini almıştı.

Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Hilmioğlu Hak-kı, Nazım İbrahim, Topçu İsmail Hakkı’nın içinde olduğu toplam on beş komünist, 28-29 Ocak 1921’de Sovyetler’den Türkiye’ye gelmek için yaptıkları yolculukta, Kemalist burjuvazinin ajanları tarafından denizin ortasında katledildiler. Tarihçi M. Kutay’ın sözleriyle, *“onları Ankara’ya sokmamak, Yunan’ı denize dökmek kadar önemliydi.”*

Mustafa Suphi ve yoldaşlarını ülkeye getiren neden, ulusal kurtuluş savaşına bizzat katılmaktı. Hedef, cılız bir anti-emperyalizmle sınırlı kurtuluş savaşını sosyal bir devrime ulaştırabilmektir. Bu aynı zamanda, ülkemiz devrimci hareketinde daha sonradan yaygınlaşan mülteciliğin aksine, zor ve fırtınalı bir dönemde mücadelenin başında bulunmak, fiilen önderlik etmek ve etkinliğini geliştirmek gibi devrimci bir niyetten kaynaklanıyordu. *“... M. Suphi, Türkiye’den gelen herkesle görüşmek, onlarla uzun uzun konuşmak için her olanaktan yararlanıyordu. Onlarla konuşurken M. Suphi kendini adeta yurdunda, halkının yanında görüyordu.”* (Mete Tunçay, Eski Sol Üzerine Yeni Bilgiler, Sf. 49)

Fransa’da eğitim gören Mustafa Suphi’nin siyasal yaşamı, döneminin burjuva akımlarının etkisinde, hatta anti-sosyalist bir Osmanlı aydını kimliği ile başladı. Bir süre sonra, emperyalizme bağımlılığa ve gerici istibdat yönetimine karşı 1905 Rus Devrimi’nin estirdiği özgürlük rüzgarının yarattığı etki ile kurulan partilerden birine, Osmanlı Sosyalist Fırkası’na üye oldu. Ancak II. Enternasyonal yanlısı bu partinin İttihat ve Terakki ile uzlaşmacı politikalarına tepki göstererek ayrıldı.

İttihat ve Terakki yönetimine yönelttiği eleştiriler nedeniyle sürüldüğü Sinop’tan 1914’te kaçtı. Esir düştüğü Rusya’da Bolşevik’lerle tanıştı ve onlardan biri oldu.

Rusya’da esir düşen Türk askerleri arasında sosyalist propaganda yaptı. Mustafa Suphi’nin örgütlediği Türk savaş esirleri, (Kızıl Alay) Türkiye’ye dönerek ulusal kurtuluş savaşına katıldılar. M. Suphi, Ekim Devrimi ve idealleriyle kısa sürede bir bütünleşme sağladı, propagandacı ve örgütçü özellikleriyle öne çıktı. 3. Enternasyonal’de Türkiyeli komünistlerin temsilcisi oldu.

Doğu halkları içinde, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde Stalin’in direktifleriyle ajitasyon-propaganda çalışmaları yürüttüğü; Denikin ve Petliuyura çetelerine karşı çarpışan efsanevi 12. Ordu’ya katıldığı; Sovyet Rusya’nın yaşaması için çeşitli ülkelerden gelen komünistlerle görüştüğü bu yıllar, onun yaşamında inancını sağlamlaştıran, komünizmin gücünü gösteren yıllardır.

1920 Nisan’ında Türkiye’de işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağaları hükümeti kurulduğunda, bundan beş ay sonra da Bakü’de TKP’nin kuruluş niteliğindeki kongresi toplandı. **Bu kongreye 15 örgütten 75 delege katıldı. Delegelerin 51’i İstanbul, Ankara, İnebolu, Zonguldak, Ereğli, Samsun, Trabzon, Rize, Erzurum,**

Eskişehir ve Konya örgütlerindendi. 24’ü ise yurtdışındaki politik göçmenlerden oluşuyordu. Bu tablo, TKP’nin daha kurulurken hiç de yabana atılmayacak bir güce sahip olduğunu gösterir.

Birinci Kongre, TKP’nin ilk programını hazırladı ve onayladı. M. Suphi, Kongre’nin kapanış konuşmasında şunları söylüyordu:

“Teşkilat dönemlerini geçiren ve şimdiye kadar birer grup halinde yaşayan Türkiye komünistleri, bu kongreden teşkilatlı ve birleşmiş bir parti olarak çıkmakla, yeni bir yaşam dönemine ayak basıyorlar. Partinin önünde duran birinci görev, bundan sonra memleketimiz işçi ve rençberleri arasında fikrimizi kuvvetle ve hızla yayarak, halkın kaderini kendi eline verecek sebep ve kabiliyetleri hazırlamaktır... Memleketimizin her türlü dereceden sınıf uzlaşmalarının ve yalanlarının ortaya döküldüğü böyle bir dönemde, bir buhran döneminde halkın kaderini kendi eline alarak iş görmesi bir zaruret haline giriyor. Bu işte doğru yolu gösterme görevi Komünist Parti’nin üzerine düşmektedir. Komünist Parti için memleketi musallat olan düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içte halkın sırtından geçinen yağmacı ve asalak sınıfları da hazır iyicilik halinden çıkarıp, yumruk altında çalıştırmak da o derecede esaslı bir görevdir.” (age Sf. 140)

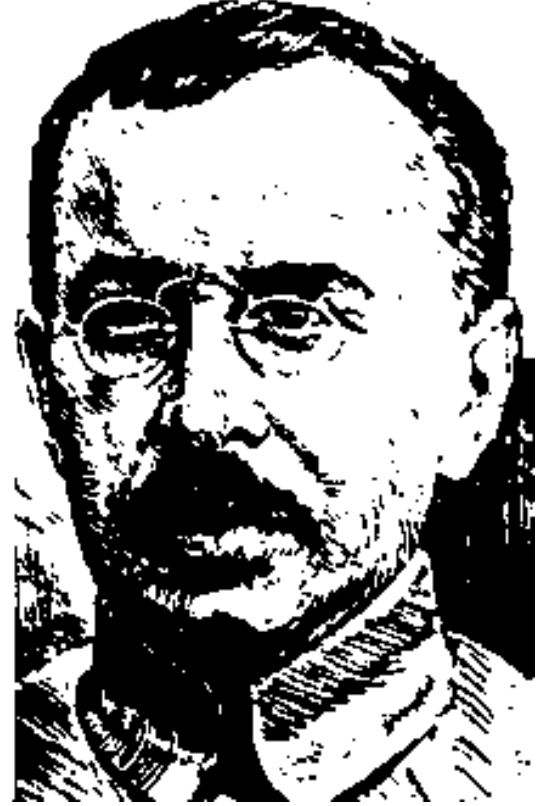
Bu mücadeleyi yurtda sürdürmeyi görev bilen M. Suphi ve yoldaşlarının dönüş isteklerindeki soyluluk, Kemalist burjuvazinin sömürücü sınıflara özgü hile, ikiyüzlülük ve alçaklıkla karşılandı.

M. Suphi ve yoldaşlarının ölümü, Türkiye proletaryasının devrimci tarihinde bir dönemi kapatır. Böylelikle **yeni doğmuş öncü müfreze, aldığı ağır darbe sonucu fiziki olarak ciddi bir kayıp verir. TKP’nin bir siyasi hareket olarak bundan sonraki tarihi, revizyonizme evrilişin ve ardından ihanetin doruklarına tırmanışın tarihidir.**

Bolşevik önderlerinin katlinden sonra II. Kongresinden başlayarak operasyonlar, tutuklamalar, bölünmeler, merkezi düzeyde çözüme ve dönemlik, mültecilik ve tasfiyecilik partiyi karakterize eder. Pekçok işçinin, emekçinin, aydının çilekeş ve azimli mücadelesi, Kemalizm kuyrukçusu Şefik Hüsnü’den başlayarak revizyonist ihanete saplanan TKP’nin sözde illegal, ama düşman saldırılarına açık, gevşek yapısıyla neredeyse her yıl bir “komünist avı”na hedef olmaktan kurtulamamıştır.

Şefik Hüsnü, TKP tarihinde bir milattır. Ancak bu milat, M. Suphi’lerin kanı üzerine kurulan TKP’nin özünden uzaklaşması anlamında bir milattır. **Şefik Hüsnü, Kemalist hükümete sonsuz bir güven duyar, onları feodalizmi tasfiye ettikleri, burjuva devrimi tamamladıkları için destekler. Kürt ulusal sorunu söz konusu olduğunda, Şeyh Said isyanının ardından gelişen katliamları “feodalizmin tasfiyesi” olarak görür ve alkışlar.** II. paylaşım savaşı yıllarında ise, Nazizm yanlısı Saraçoğlu kanadına karşı Amerikan ve İngiliz emperyalizminin ülkedeki işbirlikçilerini desteklenecek ve dayanılacak bir güç olarak görür.

Sık sık kesintilere uğrayarak da olsa en azından fiili varlığını sürdüren TKP, **“1951 Tevfikatı”ndan sonra uzun yıllar süren bir ölüm sessizliğine gömülür. TKP, artık revizyonist ülkelere kapağı atmış bir avuç**



mülteci topluluğudur. Yıllar sonra duyulan “Bizim Radyo”nun sesi bile Doğu Almanya’dan gelir!

TKP, son “Atılım”ını ise 1974’te yapar. Başta DİSK olmak üzere birçok kitle örgütünün yönetimi, yukarıdan aşağıya bir seyir izleyen darbeci yöntemlerle ele geçirilir. **‘70’lerde yükselen toplumsal mücadele içerisinde birçok mevzi elde eden TKP, 12 Eylül darbesiyle bunları direnişsiz, rezil bir biçimde teslim etmenin adı olur.**

TKP adı böyle kirletilir!

12 Eylül sonrasında TKP kendini fesederek TBKP adını alınca, TKP ismini kapma yarışı başladı. Daha önce TKP’den ayrılan yurtdışındaki bir grup bu ismi sahiplendi. Sonrasında SİP (Sosyalist İktidar Partisi) adını değiştirerek TKP adıyla yasal başvuru yaptı ve TKP’yi yasal parti haline getirdi. Eski TKP’liler ile uzunca bir süre bunun kavgasını verdiler. Fiili saldırılara varan bu kavgaların ardından, “eski”ler “TKP 1920” ismini kullanmak zorunda kaldı.

Fakat bu da TKP ismi üzerindeki kavgaları bitirmedi. Bu kez TKP içinde ayrılık gündeme geldi. İsim hakkı üzerinden yapılan tartışmalar, her iki tarafın da bu ismi kullanmaması şeklinde çözümlendi. KP ve HTKP isimlerini alan bu kesimler, TKP’yi en azından şimdilik kimsenin kullanamayacağı bir formülle dondurmuş oldular. Bu grupların dışında da TKP’yi sahiplenen ancak farklı isimler kullanmak durumunda kalan siyasi yapılar ortaya çıktı.

Kısacası TKP ismi üzerinde son 20 yıldır fırtınalar kopartıldı. Ancak hiç biri M. Suphi ve yoldaşlarının mirasına layık bir çizgiye sahip olamadı. Şovenizme varan bir ulusalcılıktan, halkçılığa kadar değişen tonlarıyla revizyonist-reformist bir hat izlediler. Şefik Hüsnü’lerin, İsmail Bilen’lerin yolunu tuttular.

Mustafa Suphi TKP’sinin mirasını, onun programını ve dövüşçü çizgisini devralan komünistler sürdürdü ve sürdürecektir...

İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu'na

15 Temmuz sonrası iyice gemi azıya alan saldırılarla karşı karşıyayız. 12 Eylül sonrası büyük mücadelelerle yeniden kazandığımız haklar, birer birer gasp ediliyor. Derneklerimiz, gazetelerimiz kapatılıyor; onbinlerce devrimci-demokrat tutuklanıyor; seçilmiş vekiller, belediye başkanları bile görevden alınıyor, tutuklanıyorlar. Yanı sıra “kiralık işçilik”, “varlık fonu” vb. yasalarla, işçi sınıfına kölece çalışma dayatılıyor. Memurların iş güvencesi elinden alınıyor. Krizle birlikte artan işsizlik, zam furyası, ücretlerin erimesi ile işçi ve emekçiler, açlığa terk ediliyor.

Koordinasyon'umuzun adı “emek ve demokrasi”dir. Emeğe ve demokrasiye son yılların en büyük saldırılarının düzenlendiği günleri yaşıyoruz. Daha önce başaramadıklarını, OHAL düzeni altında KHK'larla gerçekleştiriyorlar. Elbette buna karşı tepkiler de yükseliyor, yer yer eylemlere dökülüyor. Fakat saldırıların büyüklüğü karşısında son derece cılız kaldığı ortadadır. Koordinasyon, bu tepkileri birleştirmek ve güçlendirmekle sorumludur.

Faşizmin topyekün saldırısına “TESLİM OLMA-YACAĞIZ” diyorsak, buna uygun biçimleri yaratmak ve yaymak zorundayız. **Mücadele ve örgütlenme biçimleri ile birleşmeyen sloganlar, en fazla niyet bildirmekten öteye gitmeyen, boş sözler olarak kalırlar.** Ve bu durum, kitlelerde daha büyük hüsrana, karamsarlığa yol açar. Bunu istemiyorsak, altını doldurmakla yükümlüyüz.

ÖNERİYORUZ:

1- Mitingleri, merkezi-yerel kitle gösterilerini çoğaltalım.

Toplumun hemen her kesimi, saldırılardan nasibini alıyor. Ve her kesim, kendine yönelen saldırıya karşı küçük de olsa bir tepki ortaya koyuyor. Mitingler, bu kesimlerin seslerini birleştiren ve daha güçlü çıkmasını sağlayan organizasyonlardır. Etki gücü

zayıflamış, sıradanlaşmış “basın açıklamaları”ndan mitinglere dönmek, doğru ve yerinde bir adımdır. Fakat bunun da kendi içinde aşılması gereken bir çok yönü bulunuyor.

İlkin, OHAL denilerek yasal mitinglerin çoğu kez engellendiğini biliyoruz. Bu durum, kendimizi yasallık ile sınırlamamız gerektiğini kendiliğinden ortaya koyuyor. Elbette varolan yasal hakları sonuna dek zorlamalı ve miting başvuruları yapmalıyız. 10 Ekim katliamından bu yana “provokasyon olur” gerekçesiyle mitinglerden uzak durmamın ne kadar yanlış olduğunu tecrübeyle gördük. Fakat **mitinglerin yasaklanması durumunda hemen devreye girecek “kitle gösterileri”ni örgütlemek durumundayız.** Bu, hem miting yasağını protestodur, hem de mitingi fiilen gerçekleştirmektir; yasaklarla oluşan meşru zemini iyi bir şekilde değerlendirmektir.

İkincisi, miting disipliniyi sağlamak zorundayız. Her kurum, önceden alınan kararlara riayet etmelidir. Mitinge katılan herkesten de bu istenmelidir. Miting öncesi bu konular tartışılmakta, emek ve zaman israfı dışında bir şeye yaramamaktadır. Çünkü miting alanında her kurum bildiğini okumakta ve bunun hiç bir karşılığını görmemektedir. Bir yap-tırımı olmayacaksa, boş yere nefes tüketmeyelim; değilse, ne yapılacağı konusunda kesin kararlara varalım. Kendi kararlarını uygulamayan bir kurumun ciddiyeti, saygınlığı olmaz. Mitingler (tüm kitle gösterileri, eylemler de) düşmana korku, kitleye güven ve moral vermek içindir. Fakat **kürsüde konuşulanların dinlenmediği, bir yanda konuşma olurken, diğer yanda halayların çekildiği, miting daha bitmeden dağıldığı, önceden uyarılan konuların hiçe sayıldığı bir miting, ne düşmana korku verir, ne de katılanlara-izleyenlere güven ve moral...** Birleştirici değil dağıtıcı bir rol oynar. Dolayısıyla amacına hizmet etmeyen, hatta zarar verici bir organizasyona dönüşür.

Üçüncüsü, mitingler önemlidir, fakat tek veya en öne çıkarılması gereken biçim değildir. Mitingler-merkezi kitle gösterileri, yerel eylemleri önemsiz kılmaz. Aksine kitlelerin daha fazla katılımını sağlayabilmek, yerel düzeyde yapılacak faaliyetlerden geçer. Dahası, yerel eylemleri de merkezi tarzda örgütlemek mümkündür ve bu, çok daha etkili olmasını sağlar. Öncesi bir yana

15 Temmuz sonrası bu yönde önerilerimiz oldu. Aynı gün ve saatte yerel-merkezi bildiri dağıtımı, aynı gün ve saatte aynı taleplerle her yerde sokağa çıkmak gibi, daha kitlesel ve yaygın geçecek eylem önerilerimizin önü kesildi. Koordinasyonun yerel ayaklarını oluşturma kararı, yaşama geçirilmedi. “Yerellere dayatamayız, onların kendi programları var” gibi gerekçelerle ipe un serildi. Oysa **her kurumun katı ya da gevşek kendi içinde merkezi bir yapısı vardır. İstenirse hem yerel örgütlerini harekete geçirirler, hem de disiplini sağlayabilirler. Samimiyetin, sözle eylem birliğinin test edileceği nokta burasıdır.**

Bir kez daha koordinasyon bileşenlerinin yerelerde biraraya gelmesini ve ortak eylemler örgütlemesini yineliyoruz. Bu, birleşik mücadelenin tabandan örülmesi bakımından oldukça önemlidir.

2- Mühürleri sökelim

‘80’li yılların ortalarından itibaren kurulan derneklerimiz, dergilerimiz, yasal kurumlarımız büyük oranda kapatıldı, kalanlar da kapatılma tehdidi altında. Bunların arasında 40 yıllık mücadele geçmişli olan ÇHD gibi kurumlar var. **ÇHD başta olmak üzere kapılarına mühür vurulan bazı dernekler, mühürleri kırarak binalarına girdiler ve faaliyetlerine devam ettiklerini duyurdular. Bu tavrı, sahiplenmek ve genelleştirmek gerekir.** Sadece protesto etmek, bildiri yayınlamak, gösteri yapmak yetmez. OHAL kararlarını fiilen geçersiz hale getirmek, en etkili mücadele yöntemidir. Unutmayalım, **‘90’lı yıllarda memur sendikaları, kapılarına vurulan mühürleri kırarak yasal olma hakkını elde ettiler.**

Koordinasyon, başta bileşenleri olmak üzere tüm devrimci demokrat kurumlara “kapınıza mühür vurulursa sökün” çağrısı yapmalı, bunu yapanları desteklemelidir. Aksi halde bu tavrı, birkaç dernekle sınırlı kalacak, onlar üzerinde baskılar yoğunlaşacak ve yenilme tehlikesi yaşayacaktır. Bunun vebalini taşımak istemiyorsak, “mühürleri sökün” çağrısını yaymalı ve yaşama geçirmeliyiz.

3- Mahkemeleri tanımayalım

Mahkemeler, (yargı) hiçbir dönem bağımsız olmadı. Olması da mümkün değildir zaten. Ama bu gerçek, hiç bu kadar açık, “kör gözüm parmağına” ortaya serilmedi. Dahası, devleti yönetenler tarafından bu denli itibarsızlaştırılmadı. Erdoğan, Anayasa Mahkemesi gibi en üst yargı makamının kararına bile “beni bağlamaz, tanımıyorum” diyebildi. MİT Müsteşarı’nı yargılatmamak için yasa değiştirdi. 17-25 Aralık’ta ifadeye çağrılan oğlunu göndermediği gibi, “güçleri yetiyorsa alsınlar” diyerek meydan okudu.

Cumhurbaşkanının tanımadığı hukuku, biz niye tanıyalım? Onlar, her attıkları adımda yasaları çiğnerken, biz niye yasalara uygun davranmak zorunda olalım?

15 Temmuz sonrası ne kadar çok yargı mensubunun “FETÖ’cü” olarak tutuklandığını, görevden alındığını biliyoruz. FETÖ’cü hakim ve savcılarının yerleri, şimdi farklı cemaatlerle doldurulmuş



durumda. Bunlar, yargılamak için bir delil arama veya uydurma zahmetine bile katlanmıyorlar. Saçma-sapan iddialarla önlerine geleni tutukluyorlar.

Faşizmin kendi kurallarını çiğneyen kuralıslığı ve keyfi yönetimi ile karşı karşıyayız. HDP'li vekiller, buna tepki olarak mahkemeye gitmeyi reddettiler. Zorla almaya geldiklerinde ise direndiler. HDP'nin son dönemde geliştirdiği en iyi tavidir bu. Fakat bu tavır, neden sadece vekillerle sınırlı olsun? Hukuksuzluk herkes için geçerliyse, tavır da ortak olmalı!

Yargıya duyulan güvensizlik, hiç bu raddeye varmamıştı. Erdoğan'la birlikte çay toplayan, onun karşısında düğmesiz cübbesini iliklemeye çalışan, adli açılışı bile KaçAK Saray'da yapan bir yargıya, kimsenin güveninin kalmaması doğal değil mi? Bizzat yargı mensupları, "bağımsız" olmadıklarını söylüyorlar. **Bu koşullarda devrimci, demokrat kişi ve kurumların, mahkemeleri tanımadığını, onun için duruşmalara gelmeyeceğini söylemesi ve buna uygun davranması, son derece meşrudur.** İçerde-dışarda çağrıldığımız duruşmalara gitmeyerek, böyle bir yargıya güvenmediğimizi pratik olarak da gösterebiliriz. Zorla getirmeye çalıştıklarında direnerek, gerçek yüzlerini tüm dünyaya sergileyebiliriz.

Koordinasyon, bu tavrı benimsediğini duyurup, bileşenlerine önerebilir. Sonuçta her kurum kendi bağımsız kararını alacaktır. Fakat mühürleri sökmek gibi, mahkemelere gitmemek de genelleşirse, faşizmin saldırısı karşısında güçlü bir duruş sergilenmiş olur.

Sonuç olarak

"Teslim olmayacağız" sloganını ete kemiğe büründürmek istiyorsak, bunu değişik mücadele biçimleriyle ortaya koymak zorundayız. Bunlar fiili biçimler, engellemeler şeklini alabilir. Kendi yasalarına uymayanların, yasalarına uyma yükümlülüğümüz yoktur. **Bir yandan sınırlı yasal olanakları kullanmaya, onun mücadelesini vermeye devam edeceğiz; bir yandan da yarı-yasal, yasadışı her yöntemi kullanarak direneceğiz. Kazandığımız hiçbir mevziyi direnişsiz terketmeyeceğiz!**

Koordinasyon bileşenlerinden, bu önerilerimiz hakkında görüşlerini ve yeni önerilerle zenginleştirmelerini bekliyoruz. Emeğe ve demokrasiye saldırılara karşı mücadele etmek için biraraya gelmiş kurumlar olarak, bu süreçte tarihsel bir sorumluluğumuz bulunuyor.

12 Eylül sonrası en büyük saldırı ile karşı karşıya olduğumuz bugünlerde, bu sorumlulukla hareket edelim.

25 Kasım 2016
Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

KUTUP YILDIZI Belgeseli'nin iki ayrı gösterimi yapıldı

Mehmet Fatih Öktülmüş'ün hayatını anlatan "Kutup Yıldızı (Ağacın Köklerinden Biri)" belgeselinin, 2016 Aralık ayında İstanbul'da iki ayrı yerde gösterimi yapıldı.

13 Aralık 2016 salı günü saat 19.00'da, 8. Hangi İnsan Hakları Film Festivali kapsamında, İstiklal Caddesi Aynalı Geçit etkinlik salonunda gerçekleşti.

Gösterim sonrasında yönetmen Şaban Karabeli, illüstrasyonist Levent Elpen, senarist ve editör Özgür Nehir ve koordinatör Nevin Berktaş sahneye çıkarak bir söyleşi gerçekleştirdiler.

Söyleşide geleceği Fatihler gibi direnenlerin, işçi ve emekçilerle bağlarını güçlendirenlerin göğüsleyeceği vurgulandı. Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı nezdinde Türkiye Devrimci Hareketi tarihinin dönüm noktalarına ışık tutan belgesel büyük beğeni topladı.

18 Aralık 2016 pazar günü de belgeselin gösterimi İkitelli'de bir dernekte gerçekleşti. M. Fatih Öktülmüş ve devrim şehitleri adına yapıla saygı duruşundan sonra Nevin Berktaş bir açılış konuşması yaptı.

Bu konuşmada Türkiye Devrimci Hareketi tarihinde iz bırakan Mehmet Fatih Öktülmüş'ün üç önemli özelliğinin belgeselin de ana konusu olduğu



belirtili. Yeraltı örgütüne ve yeraltı kurallarına sıkı sıkıya bağlılık, işçi sınıfı içinde devrimci çalışma ve sömürücü sınıf temsilcileri karşısında proletaryanın temsilcisi olarak dik durma ve direnişçi bir çizgi izleyerek büyük katkılarda bulunmanın bugün de izlenmesi gereken yol olduğu anlatıldı.

Gösterim sonrasında yapılan sohbette 19 Aralık katliamı, hapishanelerin bugünkü durumu, ülke ve dünyadaki gelişmeler, savaşa ve faşizme karşı örgütlenme, devrimler ve sınıf mücadelesi tarihinin öğrenilmesinin önemi, belgeselin konusu etrafında değerlendirildi.

Belgeselin bütün imkansızlıklara rağmen ustaca yapılmasının çok değerli olduğu ve Fatih'in yaşamının görselliklerle anlatılmış olmasının büyük önemi dile getirildi. Emeği geçenlere teşekkür edildi.

Gösterimde Yediveren Yayınları'nın M. Fatih Öktülmüş'ün hayatının ve mücadelesinin anlatıldığı "Kutup Yıldızı" kitabı ve diğer kitaplarının bulunduğu bir satant da açıldı.

Yol Tv de kapatıldı

KHK'larla devrimci-demokrat birçok kurumu kapatan AKP hükümeti, 22 Aralık'ta RTÜK eliyle Yol Tv'yi kapatma kararı aldı. Karara gerekçe olarak, Ekim ayı içinde yapılan bir programda "Cumhurbaşkanına hakaret edildiği" iddiası var. Kararın ardından Yol Tv'nin Türksat'tan çıkarılmasıyla, 29 Aralık'ta yayını kesildi.



Kapatma kararına Yol Tv çalışanları ve Alevi kurumları tepki gösterdi. Alevi kültürene yönelik yayınlar yapan Yol Tv'nin kapatılması kararı, 29 Aralık'ta Galatasaray Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Alevi Bektaşî Federasyonu tarafından saat 19.30'da gerçekleştirilen eyleme ABF, PSKAD, TGS, siyasi parti temsilcileri de katıldı. Açıklamalarda Yol Tv'nin kapatılmasının kabul edilemez olduğu belirtilirken, kararın geri çekilmesi istendi. Yol Tv, yayınına internet üzerinden devam ediyor.

Fidel Castro'yu 1 milyon kişi uğurladı

25 Kasım günü hayatını kaybeden Küba devriminin efsanevi lideri Fidel Castro'yu 1 milyon kişi uğurladı. Törene, dünyanın dört bir yanından gelen kitleler ve halkçı Latin Amerika ülkelerinin devlet başkanları katıldı.

Havana'daki Devrim Meydanı'nda düzenlenen veda töreninde Castro'nun ve Che Guevara'nın resimleri taşındı, devrim sloganları atıldı. Havana'da düzenlenen törenin ardından, Castro'nun külleri, yola çıkarıldı. Küller, Kübalı diktatör Batista'nın ülkeden kaçmasının ardından, Castro'nun çıktığı zafer yolculuğunun rotasının tersi yönünde götürülecek, 3 Aralık'ta Küba devriminin başladığı Santiago de Cuba'da son bulacak.

Devrimin önderi Castro

Küba halkı yüzyıllarca sömürgecilerin saldırılarına maruz kalmış, büyük acılar çekmişti. Uzun yıllar İspanyolların sömürgesi durumunda kalan Küba, 19. yüzyılın ortalarında ABD'nin İspanya'yla sömürgecilik savaşının kurbanı oldu. Şair Jose Marti önderliğinde ilk gerilla birliklerini kuran Kübalılar, 1901'de bağımsızlık ilan etmelerine rağmen, ABD'ye bağımlı durumdaydı. Batista diktatörlüğüyle birlikte ABD emperyalizmine bağımlılık gün geçtikçe arttı.

1953'te Fidel Castro önderliğinde 100 kişilik bir gerilla grubu, Moncada Kışlası baskını düzenledi. Baskın başarısızlıkla sonuçlandı ve birçok gerilla öldü, önderlerin çoğu tutsak düştü. Küba halkı bu baskının ardından büyük gösteriler düzenledi. Tepkilerin büyümesi üzerine Batista, Fidel'i ve diğer tutsakları serbest bırakmak zorunda kaldı. Çıkar çıkmaz Meksika'ya giden Fidel ve Raul, Che ile tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ni kurdu. 26 Temmuz, Moncada baskınının tarihidir.

Gerillalar Küba'ya doğru harekete geçtiler, ilk başlarda ağır kayıplar verdiler. Gerilla birliğinde doktor olarak görev alan Che'nin askeri dehası sayesinde kısa sürede toparlandılar ve başarılı eylemlere imza attılar. Bu süreçte halk desteği de giderek arttı. Bu arada Batista'nın ordusu içindeki çözümler de büyüdü. Son olarak ordu 12 bin kişilik bir güçle, dağlara operasyona girişti, ama

gerillalar askerleri püskürttüler. Bunun üzerine karşılıklı ateşkes ilan edildi. Ateşkes gerillaların toparlanması ve güç depolaması için bir fırsata dönüştürüldü ve 21 Ağustos'ta şehirlere doğru saldırılar arttı. **30 Aralık'ta devrim başarıya ulaştı ve Batista 1 Ocak 1959'da ülkeden kaçtı.** 6 Ocak'ta Castro, Küba devlet başkanıydı.

Devrimin ardından emperyalist bir kuşatma başladı ve bu değişik şekillerde devam etti. Küba halkı aç kalma pahasına devrimini sahiplendi. Castro'ya ve Che'ye olan sevgileri gün geçtikçe büyüdü. Emperyalizmi korkutan da bu sahiplenme ve sevgidir.

Küba halkının refahı için

Küba devrim öncesinde, zengin-yoksul uçurumunun en derin olduğu ülkelerden birisiydi. Devrimin hemen ardından, ilk adım olarak kapsamlı bir toprak reformu gerçekleştirildi. Toprak reformu, ABD tarafından desteklenen büyük toprak sahiplerinin isyanına neden oldu ve sonraki 6 yıl, bu karşı devrim hareketini bastırmakla geçti. Ardından, ABD'de yaşayan Kübalılardan oluşturulan karşı-devrimci bir orduyla Küba'ya saldırı başlatıldı. **"Domuzlar Körfezi çıkarması" adı verilen ABD destekli bu saldırı, Küba devletinin zaferi ve ABD'nin fiyaskosuyla sonuçlandı.**

Devrim sonrasında Küba'nın ABD için bir kumar ve fuhuş "cenneti" olduğu döneme ilişkin unsurlar yerle bir edildi; ülkenin bütün genelev ve kumarhaneleri kapatıldı.

ABD'li şirketlerin varlıklarının kamulaştırılması, ekonominin ABD ile olan sömürge bağlarına indirilen önemli bir darbeydi. Ancak devrim sonrasında başlatılan ambargo, Küba'nın -o yıllarda sosyal-emperyalist bir rotaya giren- Sovyetler Birliği'ne sarılmasına yol açtı. 1962 yılında, Sovyet füzelerinin Küba'ya yerleştirilmesi üzerine yaşanan "füze krizi", SB'nin Küba'ya olan desteğinin, ABD karşısında mevzi kazanmak amaçlı olduğunu gösteriyordu.

Küba'nın en büyük başarısı, güçlü bir sosyal

yardım ağı kurması ve halkçı-devletçi bir ekonomik modeli esas alması oldu. Eğitim ve sağlık, ücretsiz ve herkese eşit sunulan hizmetlerdi. Ve bu alanda büyük başarılar imza atıldı. Eğitimde gerçekleşen reformlarla okuma-yazma oranı hızla yüzde 100 ulaştı. Sağlık konusunda, dünyanın en başarılı ülkelerinden biri oldu. Sadece ülke içinde değil; 70 bin Kübalı doktorun dünyanın dört bir yanında hizmet verdiği; yanısıra, dünyanın dört bir yanından Küba'ya hasta kabul edilen bir sistem kuruldu. Sanatta ve sporda büyük başarılar elde edildi.

55 yıl süren ambargoya rağmen, zengin-yoksul uçurumu her geçen gün azaltıldı. İnsani gelişmişlik endeksinde üst sıralara tırmandı.

Küba'da hiçbir dönem sosyalizm kurulmadı; devrimin niteliği "küçük burjuva-halkçı" olmanın ötesine geçemedi. Ancak gerek devrimin önderlerinden Che'nin bütün dünyada devrim sembolü haline gelmesi ve genç devrimci kuşaklara ilham vermesi; gerekse Küba'nın ABD emperyalizmine ve vahşi kapitalizme geçit vermeyen ilkeli tutumu, dünya halkları nezdinde Küba'nın önemli bir odak haline gelmesine neden oldu.

Ve Küba'nın bu başarıları elde etmesinde en önemli unsurlarından biri olan Castro, halkların tarihinde hakettiği yeri kazandı.

30 Kasım 2016



Kızılordu korosu elemanları yaşamını yitirdi

Kızıl Ordo Korosu'nun 60 elemanı, 25 Aralık 2016 günü düşen Rus uçağında yaşamlarını yitirdiler.

Sosyalist Sovyetler Birliği döneminden farklı bir savrulmuş olsalar da, simgeledikleri değerlerden, söyledikleri şarkıların dünyanın pek çok yerinde aynı duygularla dinlenmiş olmasından dolayı, büyük bir üzüntü yarattı.

Kızıl Ordu Korosu, 1917 Devriminden sonra kurulan Kızıl Ordu'nun korosuydu. Askerlere ve halka moral vermek amacıyla 1918 yılında kurulmuştu. Koro, Rusya'nın halk şarkılarından, devrimci marşlara bir çok eseri seslendirdi.

Kızıl Ordu Korosu'nun kurucusu ve ölene dek şefliğini yapan Aleksandr Aleksandrov, Sovyetler Birliği Marşı'nı bestelemişti. Bu marşın sözleri, SB'nin yıkılmasıyla değiştirildi, bugünkü Rusya'nın Ulusal Marşı haline getirildi.



Koro, ilk kurulduğu yıl 17 kişilikti. Stalin döneminde 450 kişiye ulaştı.

Kruşçev-Breşnev döneminde ise 80 kişi ile sınırlandırıldı.

İlk resmi gösterilerini 1929 yılında Sovyetler Birliği'nin Uzak Doğu bölgesinde demiryolu inşa eden askerleri ziyaret ederek verdi. II. Dünya Savaşı sırasında askerlere ve halka moral vermek için 1500'ün üstünde gösteri yaptılar.

Koro, dünyanın dört bir yanında ve Türkiye'de de konserler verdi.

Kızıl Ordu Korosu, Rusya'nın Soçi kentinden havalanan askeri uçak ile Suriye'nin Lazkiye kentine gidiyordu. Halep'i de almış olmanın sevincini yaşayan Rus ve Suriye askerlerinin yeni yıl kutlamalarına katılarak, moral vermek istiyorlardı. Uçakları havalandıktan kısa bir süre sonra Karadeniz'e düştü.



15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

II. Enternasyonal'in döneklerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, "vatan savunması" adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmaktı. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.



Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, gerek emperyalist savaş öncesi, gerek emperyalist savaş sırasında Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericaliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Bugün Almanya'da yüzbinlerce kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

☆ **1 Ocak 1906- Moskova ayaklanması başladı**
1905 Aralık ayında Rusya'da işçilerin Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkileri büyümekteydi. 8 Aralık'ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı aldı ve uyguladılar. Fakat bu ayaklanma, Menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı yenildi. Lenin, ayaklanmadan çıkarılması gereken birinci dersin, "daha fazla silaha sarılmak" olduğunu tespit etti. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak gördüler. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başladılar.

☆ 1 Ocak 1959- Küba devrimi

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika'yı arka bahçesi olarak gören başta ABD olmak üzere emperyalist kapitalist ülkelerde paniğe yolaçtı. Devrimden sonra ABD'nin Küba'ya karşı giriştiği sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ 1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

1921 yılında Komüntern'in yardımıyla Çin Komünist Partisi, Şanghay'da kuruldu. ÇKP, "komünist" adını taşımakla birlikte, gerçekte "köylü devrimcisi" bir çizgiye sahipti ve milli burjuvazinin temsilcisi Çan Kay Şek'in başında bulunduğu hükümete destek verdi. 1931'de Japonya Mançurya'yı işgal edince, Çan Kay Şek, Japonlara karşı direnmeme kararı aldı. ÇKP, işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Japonlarla karşı direniş ile birlikte ÇKP de büyüdü ve kısa zamanda birçok bölgeyi "kurtarılmış" ilan etti. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP, Çin devrimini gerçekleştirdi ve Çin'de yeni bir dönem başladı.

☆ 1 Ocak 1965- Filistin'de silahlı ayaklanma başladı

1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasifist çizgisine karşı, örgütlenmeye başladılar. 1964'te El Fetih silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965'te ise Ürdün nehrinin yatağını değiştirmek için İsraililerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, 36 gündür direnişte olan maden işçileri, Ankara'ya yürüyüş kararı aldı. 3 Ocak'ta yapılan genel grevin ardından başlayan yürüyüş, Bolu Mengen'de jandarma barikadı tarafından engellendi. İşçilerin bu barikadı aşabilecek

kararlılığı varken, işbirlikçi sendikacılar eylemi bitirdiler. Bu yürüyüş '89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümranye Cezaevi'nde katliam

Artan hak gasplarına karşı devrimci tutsaklar, eyleme başladılar ve devletin saldırısı üzerine barikatlar kurdular. '96 ÖO şehidimiz Osman Akgün'ün ön saflarında yer aldığı eylem sırasında, DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve Gütekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı

"Vietnam Kasabı" olarak bilenen ABD büyükelcisi Commer, bir konferans için ODTÜ'ye geldiği bir sırada, öğrenciler makam arabasını ateşe verdiler. Commer, 19 Ocak'ta görevinden istifa etti ve Amerika'ya döndü. Bu eylem, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin simgelerinden biri oldu.

☆ 8 Ocak 1996- Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.

☆ 9 Ocak 1905- Rusya'da "Kanlı Pazar"

Çar'a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar'ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon'un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi ve işçiler Papaz Gapon'u öldürdüler.

☆ 10 Ocak 1969- Singer fabrikasında işgal

4 işçinin işten atılmasının ardından işçiler fabrikayı işgal ettiler. Polisler işçilere saldırınca, Kartal halkı da desteğe koştu. Bu saldırıya birlikte direnerek yanıt verdiler.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink katledildi

Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink, yükseltlen şovenist kampanya sonucu katledildi. Bu cinayet,



kitlelerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Cenazesi yüz binlerin katılımıyla gerçekleşti ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri yargılamak zorunda kaldı. Fakat bu cinayetin arkasında yer alan üst düzey görevliler halen yerlerinde duruyor.

☆ 21 Ocak 1980- Tarih direnişi

Öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara karşı, eyleme geçen işçilere polisler saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

☆ 21 Ocak 1924- Ekim devriminin önderi, "emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksı" Lenin yaşamını yitirdi

☆ 22 Ocak 1946- Kürtlerin ilk devleti "Mahabad Kürt Cumhuriyeti" ilan edildi.

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direniş halk da destek verdi.

☆ 29 Ocak 1983- Üçüncü Yol davasından yargılanan Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit'te idam edildiler.



15 Temmuz sonrası EYLEM BİRLİKLERİ ÜZERİNE



Birlik konusu, komünist ve devrimci hareketler açısından her dönem önemli olmuştur. Örgütsel birliklerden, cephesel ve eylem birliklerine kadar her tür birlik girişimi, geçmişten itibaren birçok tartışmayı beraberinde getirmiş, yeni saflaşmalara yol açmıştır.

Marks döneminden itibaren komünistler “*ilkelerden taviz vermemek*” koşuluyla birliklere açık oldular ve bunun örneklerini ortaya koydular. Bununla birlikte “birlik” çığırkanlığı yaptıkları halde, gerçekte birlikleri parçalayan ve onu etkisizleştiren “sahtekar birlikçi”lere de dikkat çektiler, onların oyununa gelmemek gerektiğini belirttiler.

Ülkemizde de “birlik” sıkça tartışılan, çeşitli biçimlerde gündeme gelen bir konudur. Öncesi bir yana, 12 Eylül sonrası birçok birlik girişimi yaşandı. Bazıları gerçekleşti, bazıları sonuçsuz kaldı. Kısa ömürlü sürenler, bugüne dek kalanlar oldu. Onlar da kendi içinde birçok evrim geçirdiler.

Kısacası partisel birleşmelerden, cephesel ya da güç ve eylem birliklerine kadar, yaşanan onlarca deneyim var. Fakat bu konuda genel olarak -içlerinde parmakla sayılan olumlu örnekleri bir yana koyarsak- Türkiye devrimci hareketinin kötü bir geçmişi bulunuyor. Bunların nedenleri üzerine durmak gerekiyor. Aksi halde aynı yolu izleyerek farklı sonuçlar elde edeceğini zanneden kişilerin durumuna düşülür ki, bir arpa boyu yol alınmaz.

’90’ların sonundan bugüne, daha çok “platform” olarak adlandırılan güç ve eylem birlikleri baskın oldu. Elbette ağırlıklı olarak seçimleri hedefleyen örgütsel birlikler, “blok”lar da oluştu. Son örneğini HDK-HDP’de gördüğümüz “çatı” diye başlayan “ideolojik-siyasal” birliğe dönüşen modeller yaşandı. Bunlara dönük değerlendirmelerimizi yaşadığı dönemlerde yapmıştık. Bugün geldiği nokta üzerinden yeniden vurgulamakta fayda var kuşkusuz. Fakat burada konumuzla ilgili yönere değinmekle yetineceğiz. Genel olarak birlikler, aslolarak da güç ve eylem birlikleri üzerinde duracağız. Ve 15 Temmuz sonrasını esas alacağız. Yeri geldikçe tarihsel göndermeler yaparak, bugünü daha iyi görmeye çalışacağız.

HDP başta olmak üzere parlamentarist hayalleri körukleyen birliklerin, Türkiye devrimci hareketine çok şey kaybettirdiği ortadadır. Bunun sonuçları 15 Temmuz

darbe girişimi sonrasında daha net görülmüştür. 7 Haziran seçimlerini “devrim” diye niteleyenler, sonrasında yaşanan vahşetten objektif olarak sorumludurlar. Kitleleri aldatmanın, oyalamasının sonuçlarını başta Kürt halkı olmak üzere tüm halk çok ağır biçimde ödemiştir, ödemektedir...

15 Temmuz sonrası birlik çağrıları ve kurulan birlikler

15 Temmuz darbe girişimi, hiç kuşkusuz önemli bir dönemeçtir. Askeri darbelerle dolu Türkiye tarihi içinde özgün bir yeri alacağı kesindir. Halen bilinmeyen pekçok yönü olmakla birlikte, arkasında ABD’nin olduğu ve Erdoğan’a karşı yapıldığı başından beri bellidir. Bunun da asıl nedeni, genel olarak Ortadoğu’da, özelinde Suriye’de süren savaşın geldiği noktadır.

15 Temmuz, Erdoğan’ın 7 Haziran seçimlerini tanımayarak ve savaşı turmandırarak gerçekleştirdiği “saray darbesi”ne karşı yapılan bir askeri darbeydi. Akamete uğramasının ardından AKP hükümetinin ilan ettiği Olağanüstü Hal (OHAL) ise, “sivil darbe”yi tahkim eden bir hamle oldu. Karşı-darbe içinde karşı-darbe olarak gerçekleşen OHAL, içeride her tür muhalif sesin bastırılması, dışarıda ise savaşın içine boylu boyunca dalmak biçiminde kendini ortaya koydu.

15 Temmuz’un hemen ardından “asker-sivil darbelere karşı” devrimci bir duruş ortaya koymak önemliydi. Bunu her siyasi yapı, bildirisi, duyurusu, afişi, eylemi ile ortaya koyabildiği gibi, birleşik bir şekilde de göstermek gerekiyordu. Üstelik askeri darbenin başarısızlığı kesinleşince, cihatçı çetelerin terörü başlamış, devrimci faaliyetlerin sürdüğü ve Alevilerin yoğun olduğu mahallelere dönük gövde gösterileri ve saldırılar düzenlenmişti. Buralarda hızla devrimci-demokrat kurumlar biraraya gelmeli, bir savunma hattı oluşturulmalı ve saldırılar püskürtülmeliydi. Kimi yerlerde kendiliğinden karşı koyuşlar gerçekleşti, ama genel olarak sinme ve bekleme hali hakim oldu.

AKP üstünlüğü ele geçirmiş olmanın rahatlığı ve cihatçı çetelere karşı tepkilerin artması üzerine, bu gururları sokaktan çekti; onların yerine, toplayabildiği kitleleri ‘demokrasi nöbeti’ adı altında meydanlara yığdı. Sonuçta yaklaşık bir ay boyunca meydanlar dinci-gerici kitle tarafından dolduruldu.

Ne var ki, bu süre boyunca devrimciler cephesinden neredeyse hiçbir şey yapılmadı. Birçok siyasi yapı, internet üzerinden darbeyi kınamakla yetindi. Ardından yazılı-sözlü bolca birlik çağrıları yapıldı. Oysa 15 Temmuz öncesinde kurulmuş güç ve eylem birlikleri vardı. Dahası HDK-HDP zaten birçok siyasi yapının biraraya geldiği oluşumlardı. Bunları harekete geçirmek varken, “birlik” diye bağırarak, yeni birlik arayışlarına girmek, zamanı boşa harcamanın ve hiçbir şey yapmamanın bahanesinden başka bir şey değildi.

Bugün partisel birlikten, güç ve eylem birliklerine kadar çeşitli birlikler var ki, yokluğundan değil, olsa olsa “birlik enflasyonu”ndan söz edilebilir. Üstelik “birlik” çağrıları yapanlar, bunların hemen hepsinde yer alıyorlar. Varolanların neyi eksik veya kurulması istenen birliklerden farklı ne bekleniyor

Güçlü bir komünist partisinden yoksunluk, sınıf hareketinden kopukluk, çekim merkezi yaratacak bir yaklaşımdan ve anlayıştan uzaklık, devrimci harekete egemen olan küçük-burjuva sınıf karakteri gibi etkenler, güçlü birliklerin kurulmasını engellemektedir. Bütün bu olumsuz etkenlere rağmen birliklerden uzak durmak çözüm değildir. İlkesizliğe ve pragmatizme düşmeden; az laf çok iş üretmeyi, mücadeleyi yükseltmeyi esas alan birlikler için çaba gösterilmeli, varolanlar bu yönde zorlanmalıdır.

konusunda tek söz etmeden “birlik” çağrısı yapmanın bir anlamı var mı? Bu çağrıyı yapanların samimiyetinden şüpheye düşülmez mi?

Örneğin, “İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu” 15 Temmuz öncesi oluşmuş, DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi sendika ve meslek örgütlerinin yanı sıra, devrimci, demokrat bir çok kurumu içine alan güç ve eylem birliğidir. Buna karşın 11 Ağustos 2016’da Ankara’da “Emek ve Demokrasi için Güç Birliği” oluşturuldu. Yayınladıkları deklarasyonda, OHAL ile birlikte gaspedilen hak ve özgürlüklere, işçi ve emekçilere, Kürt halkına dönük saldırılara, emperyalist savaşa karşı biraraya geldiklerini açıkladılar.

Sadece bileşenleri değil, içeriği de “Koordinasyon” ile aşağı-yukarı aynıydı. Denilebilir ki, Koordinasyon İstanbul ile sınırlıdır, ülke genelini kapsamıyor. Ama İstanbul’un herhangi bir il olmadığı, İstanbul’daki bir hareketlenmenin kısa sürede tüm ülkeye yayıldığı herkes tarafından bilinir. Kaldı ki, Koordinasyon’un yerel ayaklarını oluşturmak da hiç zor değildi.

Diğer yandan yukarıda belirttiğimiz gibi, “cephesel birlik” şeklinde kurulan HDK-HDP tüm ülkeyi kapsamıyor muydu? HDK-HDP çizgisiyle uyumlu “Barış Bloku”na ne olmuştu? Ya da başını eski CHP’li vekillerin çektiği ve yine aynı sendika, meslek örgütleri ve partilerin yer aldığı “Demokrasi için Birlik” Türkiye’nin geneli için kurulmamış mıydı? Keza “Haziran Hareketi” de ülke çapında kurulmuş bir birlik değil miydi?

Bütün bunlar ortadayken, 15 Temmuz sonrası “birlik” çağrılarına ve yeni bir “Güç Birliği” kurulmasına ne gerek vardı? Zaten “Emek ve Demokrasi için Güç Birliği” kurulduktan sonra, sadece Barış mitingini örgütlediler, sonra adı-sanı duyulmadı. Halen varlığını koruyor mu, koruyorsa ne yapıyor, belli değil. Halbuki 15 Temmuz sonrası büyük anlamlar yükleyerek kuruluşunu duyurmuşlardı.

Benzer bir durum “Demokrasi için Birlik” (DİB) için de geçerlidir. DİB, eski CHP milletvekilleri Rıza Türmen ve Binnaz Toprak’ın çağrısıyla ilk toplantısını 28 Haziran’da yapmıştı. (Yani 15 Temmuz’dan önce) Çok sayıda kurum ve kişinin katıldığı bu toplantıda, bir kurultay kararı alınmış ve “başlangıç bildirgesi” ile amaçları duyurulmuştu. Burjuva demokrat bir içeriğe sahip bu birliğin, 15 Temmuz sonrası ilk buluşması 23 Ekim’de İstanbul’da oldu. (Yani darbe

girişiminden 3 ay sonra!) Doğal olarak değişen koşullar üzerinden OHAL ve Başkanlık sistemini ön plana geçirdiler.

DİB sanki yeni kuruluyormuş gibi, büyük bir heyecanla karşılandı. Sadece bileşenleri değil, kendilerine “devrimci”, “sosyalist” diyen birçok kesim tarafından da alkışlandı. Tek rahatsızlıkları “yetmez ama evet”çilerin varlığıydı. Ama böyle geniş birlikler oluşturmak için buna da katlanılmalıydı!

Bu kadar büyük bir esneklik, hoşgörü ve umutla karşılanan DİB’in o toplantıdan sonra tek bir faaliyeti olmadı.

Zaten mesele de burada. **Mücadeleyi birleşik bir tarzda ve daha güçlü bir şekilde verebilmek için bir araç olan “birlikler”, amaç haline getirilmiş durumda. Birlikler kuruluyor, fakat mücadeleyi yükselmek için hiç bir şey yapmıyor.** Bırakalım kitlesel eylemleri, bildiri dağıtmak, afiş asmak gibi, propagandif faaliyetleri bile gerçekleştiriyor. Ha bire toplantılar yapıyor, bildirgeler, deklarasyonlar yayınlanıyor; iddialı sözlerle büyük umutlar pompalanıyor; ama kayda değer tek bir faaliyet, tek bir eylem gerçekleşmiyor.

Böylesi “birlikler” ile, devrimci tarzda mücadeleyi yükseltmek bir yana, burjuva muhalefeti yürütmek bile mümkün değildir. 15 Temmuz sonrası temel hak ve özgürlüklere ciddi saldırılar oldu, işçi ve emekçilerin hakları gaspedildi. Aralarında HDP eşbaşkanları, milletvekilleri olmak üzere binlerce kişi tutuklandı, HDP binaları yakılıp yıkıldı, belediyelere kayyum atandı. Birçok gazete, tv kanalı, dernek kapatıldı. Başta Eğitim-Sen olmak üzere KESK’e bağlı birçok sendika üyesi görevden alındı. Ne oluşturulan (veya varolan) “birlikler”den, ne de sendika ve kitle örgütlerinden güçlü bir direniş sergilendi.

Bu durumda “birlik” çağrılarının bir anlamı var mıdır? Görev savma kabinden çağrılar ve yapılan toplantılar ile kitlelere boş umutlar pompalamak gibi zararları dışında...

O halde tüm “birlikler”i lanetlemek, onların hepsinden uzak durmak mı gerekir? Kimisi böyle yapıyor! Onlarla uğraşmayı “zaman kaybı” görüyor, kendi “steril” ortamlarında kalmayı yeğliyorlar. Böylece kendilerini her tür “hata”ya karşı da garantilemiş oluyorlar!

Komünistlerin tavrı bu olamaz. Savaşa ve faşizme karşı olan tüm kesimleri birleştirmek ve harekete geçirmek, en temel görevleridir. **Bu doğrultuda “birlikler”in kurulmasına önayak**

olurlar, varolanlar içinde çalışırlar ve onları bir adım ileriye çekmek için ellerinden geleni yaparlar. 15 Temmuz öncesinde olduğu gibi, sonrasında da çabamız bu yönde olmuştur.

15 Temmuz sonrası Koordinasyon

Yukarıda belirttiğimiz gibi, “İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu” 10 Ekim Ankara katliamından sonra oluştu. Katliamı protesto etmek için bir çok platform, sendika ve meslek odası toplantı çağrısı yapınca, bu duruma artık bir son vermek gerektiği nihayet anlaşıldı. Varolan birlik ve platformların biraraya geldiği, ortak eylemlerin örgütlendiği güç ve eylem birliği oldu. Sonraki toplantılarda birliğin içeriğine uygun düşecek şekilde “İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu” ismini aldı.

Biz merkezi bir platform kurulmasını çok önceden beri savunmuştuk. **Her olaya ilişkin birliklerin kurulması gereksiz bir zaman ve emek israfıydı. Ayrıca kurumsallaşmayı, kökleşmeyi engelliyor, her defasında sil baştan yapılıyordu.** Koordinasyon’un İstanbul ile sınırlı olsa da merkezi bir adım olmasından dolayı memnuniyetle karşıladık ve başından itibaren içinde yer aldık. (Bu tür geniş platformlarda devrimci yapıların kendi içinde birlik oluşturmaları, ortak kararlarla toplantılara katılmaları yönünde çabalarımız ise sonuçsuz kalmıştır. En son Haziran direnişi sırasında “Dayanışma”nın içinde bunu başaramamış olmanın sonuçları acı bir şekilde görüldüğü halde, halen adım atılmış değildir.)

Yeniden Koordinasyon’a dönersek; Koordinasyon asıl olarak -kuruluşuna da kaynaklık eden- Ankara katliamını unutturmamayı önüne koydu. Ve her ayın 10’unda anma etkinliğini örgütledi. Bir yıl boyunca istikrarlı bir şekilde bu eylemleri örgütlemesi, önemli bir başarıdır. Bunu katliamın birinci yılında merkezi bir mitingle noktalaması, çok daha iyi olurdu. Bu yönde Kaldıraç’ın önerisini, biz dahil bazı devrimci kurumların desteklemesine rağmen, kabul görmedi. 15 Temmuz sonrasına denk gelen 10 Ekim’deki anma, başta Ankara olmak üzere pekçok şehirde gerçekleşti. Fakat parçalı bir şekilde yapılan eylemler, polis de yoğun saldırılarıyla bir süre sonra dağıldı. Koordinasyon çatısı altında birleşik merkezi bir eylem olsaydı, kuşkusuz çok daha etkili olacaktı. Fakat reformizmin korkuları büyütüp mücadeleyi geriye çeken tutumu, bir kez daha engel oldu.

Mücadeleyi birleşik bir tarzda ve daha güçlü bir şekilde verebilmek için bir araç olan “birlikler”, amaç haline getirilmiş durumda. Birlikler kuruluyor, fakat mücadeleyi yükselmek için hiç bir şey yapmıyor. Ha bire toplantılar yapılıyor, bildirgeler, deklarasyonlar yayınlanıyor; iddialı sözlerle büyük umutlar pompalanıyor; ama kayda değer tek bir faaliyet, tek bir eylem gerçekleşmiyor. Böylesi “birlikler” ile, devrimci tarzda mücadeleyi yükseltmek bir yana, burjuva muhalefeti yürütmek bile mümkün değildir.

Koordinasyon 10 Ekim protestolarının yanı sıra bölgedeki emperyalist savaşa, ülkedeki kirli savaşa karşı da çeşitli faaliyetlerde bulundu. Fakat biz asıl olarak 15 Temmuz sonrası yaptıkları/yapmadıkları üzerinde duracağız. **Koordinasyon'un bileşeni olduğu halde 15 Temmuz sonrası "birlik" çağrısı yapanların, Koordinasyon'u harekete geçirmek için ne yaptıklarını, gelen öneriler karşısında nasıl bir tutum takındıklarını sergilemeye çalışacağız.**

Koordinasyon'un darbe girişiminden sonraki ilk toplantısı 18 Temmuz'da oldu. Böyle geniş bir birliğin, darbeden 3 gün sonra toplanmış olması olumluydu, fakat daha önemli olan, alacağı kararlar ve pratiğiydi. **Koordinasyon ilk olarak askeri-sivil darbelere karşı olduğunu, savaşa ve faşizme karşı direneceğini, sokakları gerici-faşist güruhlara terketmeyeceğini kitlelere duyurmalıydı. Bunu da çok hızlı bir şekilde ve meydanlarda yapmak gerekiyordu.** Böyle bir anda kitlelere vereceği mesaj çok önemliydi.

Buna karşın **bileşenlerin ezici çoğunluğu, sokakların gerici-faşist güruhlarla dolu olduğunu, o yüzden sokak eylemi yapmanın koşullarının olmadığını söylediler.** Yapılacak tek şey, bir bildiri yayınlayıp yerelerde dağıtmaktı!

10 Ekim katliamının ardından, *"mitinglerde İŞİD katliam yapıyor"* diye miting yapmaktan vazgeçen HDP zihniyeti, bu kez *"sokaklar cihatçı güruhlarla dolu"* diyerek sokağa çıkmayı reddediyordu. Egemenlerin bilinçli bir şekilde yaydığı "provokasyon" korkusu, reformizmin retoriğinde "provokasyon" edebiyatına dönüşüyor ve mücadeleyi daha geriye çekmenin, pasifizmin bahanesi haline geliyordu. Kuşkusuz güçler dengesi, kitlelerin psikolojisi vb. dikkate alınır; kimi zaman daha ileri sıçramak için geri adımlar da atılır. Ama reformizmin sinik tavrının bunlarla ilgisi yoktur. O en kritik zamanlarda faşizmin koltuk değnekliğini yapar.

15 Temmuz sonrası da o kritik anlardan biriydi. Devrimci, demokrat kurumlar olarak kitlelere güven vermenin hayati önemde olduğu bir anda, ortalarda görünmemeyi tercih ettiler. Ayrıca sanki her yerde ve her saat, her dakika cihatçı güruhlar sokaklardaymış gibi davranıldı. Uygun zaman ve meydanları belirlemek mümkünken, buna da yanaşılmadı.

İkinci toplantı, Koordinasyon'un haftalık olağan toplantısı olarak 21

CHP'nin Taksim mitingine Koordinasyon imzalı döviz ve pankartlarla gidildi. Belirlenen ortak sloganlar atıldı. Ayrıca her bileşen kendi flamlarını da taşıdı. Kimi küçük engellemeler olduysa da bunlar aşıldı. Mitingde Kılıçdaroğlu dışında tek konuşma, Koordinasyon adına yapıldı. Böylece bir milyonu aşkın kişinin katıldığı Taksim mitinginde, devrimci sesler duyuldu. Kılıçdaroğlu en "sol"cu konuşmasını, burada yaptı. CHP'nin bile beklemediği bir kitlelilik ve coşku hakimdi. Bunun korkusundan olsa gerek, CHP her hafta yapacağını duyurduğu mitinglerini bir ay gecikmeli İzmir mitingiyle sonlandırdı. Sonuçta Taksim mitingi, önceden tahmin ettiğimiz gibi 15 Temmuz'un hemen ardından estirilen gerici-faşist terörü dağıtmada, devrimci-demokrat kesimlerin sesini duyurmada önemli bir rol oynadı.

Temmuz'da gerçekleşti. Toplantının gündemi, CHP'nin miting çağrısıydı. CHP'nin Taksim mitingi, 15 Temmuz sonrasında önemli bir kesit idi, öncesi ve sonrasında bir çok tartışmaya da yol açtığı için üzerinde durmakta yarar var.

Miting, 15 Temmuz'dan yaklaşık 10 gün sonra 24 Temmuz'da yapılacaktı. **15 Temmuz'la birlikte kitlelerin üzerine iyice çöken gerici-faşist cendere-nin kırılması bakımından önemliydi.** Uzun süredir işçi ve emekçilere kapatılmış olan Taksim Meydanı'nda yapılacak olması, ayrıca kayda değerdi. Böyle bir kesitte CHP de yapsa bu miting, devrimciler tarafından değerlendirilmeliydi; pankartlarımız, flamlarımız ve sloganlarımızla mitinge katılmalı, devrimci bir rüzgar estirmeliydik. Kaldı ki CHP tabanında içinde ulusalcı-şoven kesimler kadar, -belki daha fazla- demokrat, devrimcilerle yakın kitleler vardı. Bunlar, devrimcilerin ilk elde ulaşması gereken hedef kitlelerini oluşturuyordu aynı zamanda.

Biz bu kararla Koordinasyon toplantısına katıldık ve Koordinasyon'un mitinge katılması gerektiğini savunduk. Koordinasyon bileşenleri de katılmaktan yanaydılar, fakat tartışma farklı noktalarda düğümlendi. CHP'nin Türk bayrakları ve Atatürk posterleri dışında her hangi bir şeye izin vermeyeceği üzerinden tartışılıyor, şurasından-burasından delinmeye çalışılıyordu. Örneğin CHP merkeziyle bu konuda görüşmeler yapıldığı, sendikaların pankartlarına izin verildiği söyleniyordu. EMEP her durumda katılmaktan yana olduğunu belirtiyor, HDP, HDK temsilcileri ise, kurumsal bir karar almadıklarını, bileşenleri serbest bıraktıklarını söylüyordu. Bununla birlikte *"flama ve pankartlarımızla girmeyi sonuna kadar dayatmalıyız"* diyenler de vardı. Elbette sonuna kadar dayatmalıydık, ama mesele CHP'ye bunu kabul ettirmenin ötesinde, bizim ne yapmamız gerektiği idi.

Başından itibaren böyle bir dayatmayı kabul etmemek gerektiğini belirttik. Aksi halde mitinge gitmenin hiç bir anlamı yoktu. Ama CHP yönetimi ikna olmasa da pankartlarımız, flamlarımız ile gitmeli, miting alanına girmemiz engellenirse, onun kavgasını orada vermeliydik. Öyle bir durumda ikinci bir kürsü kurmak ve kitleye CHP'nin bu tutumunu teşhir eden konuşmalar yapmak mümkündü. **Önemli olan bizim kararlılığımız ve her ne olursa olsun, kendimizi ifade eden semboller konusunda tavizsiz olmamızdı.**

Buna rağmen reformizmin "ara formül" arayışları bitmedi. HDP ve ona yakın kurumlar beyaz bayrak taşımak gibi son derece yanlış bir öneri bile getirdiler. *"Demokrasi, Barış yazan önlükler giyelim"* diyenler oldu. Koordinasyon imzalı dövizlerle katılma önerisi geldi. Bunların dışında **Koordinasyon adına kürsüden bir bildiri okunması önerisi geldi ki, tüm miting kitlelerine seslenebilmek bakımından önemliydi.**

Sonuçta mitinge Koordinasyon imzalı döviz ve pankartlarla gidildi. Belirlenen ortak sloganlar atıldı. Ayrıca her bileşen kendi flamlarını da taşıdı. Kimi küçük engellemeler olduysa da bunlar aşıldı. **Mitingde Kılıçdaroğlu dışında tek konuşma, Koordinasyon adına yapıldı. Böylece bir milyonu aşkın kişinin katıldığı Taksim mitinginde, devrimci sesler duyuldu.** Kılıçdaroğlu en "sol"cu konuşmasını, burada yaptı. **CHP'nin bile beklemediği bir kitlelilik ve coşku hakimdi. Bunun korkusundan olsa gerek, CHP her hafta yapacağını duyurduğu mitinglerini bir ay gecikmeli İzmir mitingiyle sonlandırdı.** Sonuçta Taksim mitingi, önceden tahmin ettiğimiz gibi 15 Temmuz'un hemen ardından estirilen gerici-faşist terörü dağıtmada, devrimci-demokrat kesimlerin sesini duyurmada önemli bir rol oynadı.

Hal böyleyken miting üzerine tartışmalar bitmedi. Koordinasyon'a katılan HDP-HDK temsilcisi, öncesinde *"bileşenlerimizi serbest bıraktık"* derken, son gün mitinge katılmayacaklarını açıkladı. Bunu da *"Cumhuriyet mitingleri gibi"* benzetmesi ile gerekçelendirdi. Onların manyetik alanındaki birçok çevre de, CHP mitingine katılmadılar, katılanlara saldırıya geçtiler. Oysa Taksim mitingi hiç de "Cumhuriyet mitingleri" gibi olmadı. Zaten konjonktür de ona uygun değildi. Daha önemlisi komünist ve devrimcilerin kendi simgeleri, sloganları ve bildirileriyle katılımı, mitingin havasını değiştirmişti.

CHP'nin Taksim mitingine katılmayan HDP, daha şoven bir kitle olan İzmir mitingine katılmakta bir mahsur görmedi! HDP bir kez daha kuyrukçularını ortada bırakmıştı! İçlerinden bazıları, Taksim mitingi için *"bu şekilde girileceğini bilmiyorduk"* diyerek utangaçça geri çekildi. Bazıları ise, kaba bir düzlükle CHP'nin yapısını anlatıp durdu. Sanki CHP mitingine katılmak, onu karşı-devrimci bir düzen partisi olmaktan çıkarıyormuş ve katılanlar CHP'yi artık farklı görüyormuş gibi...

Bunlar ML'nin "somut durumun somut tahlili" belirlemesini yapamayan, o yüzden de bazen sağa, bazen sola yalpalayıp duran yapılarıdır. 15 Temmuz sonrası, gün gün değişimler yaşanmıştır. Bunları görmek ve ona göre politika belirlemek gerekirken, bu siyasi bakıştan yoksun veya ülkeden kopuk olanlar, bir kez daha çuvallamıştır. İşin daha trajik yanı, böylesi özel bir kesitte CHP'nin mitingine katılmaya karşı çıkanlar, HDP'nin kuyruğunda parlamenterist hayalleri körüklemekte hiçbir beis görmemişlerdir.

Diğer yandan Taksim mitingine alternatif ayrı bir miting ya da bir gösteri yapmaya hiç biri yanaşmadı. KESK, DİSK, TTB, TMMOB, Koordinasyon'un bileşenleriydi, Koordinasyon olarak devrimci-demokrat kesimleri kucaklayan bir miting yapılabilirdi. Taksim mitinginden sonra bunu önerdik, fakat kabul edilmedi. İlk toplantıda karar altına alınan bildiriye, "aynı gün ve aynı saatte merkezi yerlerde ve yerellerde kitle gösterisiyle dağıtalım" önerimiz de "biz yerellere karışamayız" gibi saçma bir gerekçeyle reddedildi. Hadi yerellere "karışmıyorlar"dı(!) merkezi yerlerde dağıtımı da yapmadılar. O bildiri günler sonra internette yayınlanabildi!

HDP-HDK da Koordinasyon bileşenlerinden. CHP'nin Taksim'de miting yapacağı duyurulunca, apar-topar Gazi Mahallesi'nde bir toplantı kararı aldılar. Demirtaş'ın konuştuğu bu toplantı, doğal olarak sınırlı sayıda bir kitleye hitap etti. Sonuçta bir meydanda değil, bir semtte yapılıyordu ve bir miting ya da gösteri değil, "kitle toplantısı"ydı. Duyurusu bile bu şekilde yapılmıştı. **15 Temmuz sonrası HDP'nin başka da bir eylemi olmadı. Kürt illerinde yaptıkları sınırlı sayıdaki miting ve gösteriler ise, "Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılсын" ekseninde oldu.** "Askeri-sivil darbelere" sonrasında OHAL ve uygulamalarına karşı Türkiye genelinde bir varlık gösteremediler. Bunun nedenleri ayrı bir tartışma konusudur, fakat objektif durum budur.

Sonuç olarak Koordinasyon, 15 Temmuz sonrası bir bildiri dağıtımını bile örgütlemekten aciz bir tablo sergiledi. 10 Ekim katliamının yıldönümünde kitlesel bir gösteri yaparak, bunu giderme imkanını bile değerlendirmede. Aylar sonra 20 Kasım'da Kartal mitingine kadar, hiç bir şey yapılmadı. O mitingi de Haziran Hareketi örgütlemişti, sonrasında daha geniş kesimleri

kucaklamak amacıyla Koordinasyon'a bırakıldı. Devletin "provokasyon" olacağı, bombaların patlayacağı yönündeki propagandasına, CHP merkez yönetiminin son anda "katılmama" kararına rağmen 20 bin kişi mitinge geldi. Bir o kadar kitle dışardan izledi.

Bu tablo, "bu koşullarda miting yapılamaz", "sokağa çıkılamaz" diyenlere en güzel yanıtı. Tabi anlayana... Anlamayana, daha doğrusu anlamak istemeyene ne yapılırsa boş...

15 Temmuz sonrası HBDH

Yazının başında sıraladığımız birçok birliğin dışında bir de PKK'nin öncülüğünde 10 örgütün oluşturduğu "Halkların Birleşik Devrim Hareketi" (HBDH) bulunuyor. Kiminin "cephe", kiminin "güç ve eylem birliği" dediği bu birlik de 15 Temmuz öncesi kurulmuştu. Ve sadece Türkiye'yi değil, Avrupa ve Ortadoğu gibi geniş bir coğrafyayı kapsıyordu.

Bu birlik, yasadışı örgütlerin birliği, doğal olarak faaliyetleri de öyle olacaktı. Tabi ki, yasadışı faaliyet, sadece askeri eylemler değildir. Yasadışı bildiri de dağıtılır, gösteri de yapılır. Ancak HBDH adını sadece askeri eylemlerle duyurdu. Kuruluşunu açıkladığı 12 Mart Gazi direnişinin yıldönümündeki gösteriyi dışarda tutarsak, başka bir gösteri ya da faaliyeti görülmedi.

HBDH olarak üstlenilen askeri eylemler ise ağırlıklı olarak "Türkiye'nin batısı"nda resmi kurum ve kişileri hedefleyen eylemlerdi. Bunların içinde önce HPG'nin üstlendiği, daha sonra HBDH ile birlikte yaptıklarını duyurduğu Artvin-Şavşat yolu üzerinde CHP konvoyuna saldırı vardır. Kılıçdaroğlu'nun da konvoyda bulunması, olayı daha sansasyonel yapmıştır. Sonrasında HPG, "askeri konvoyun geçeceği bilgisinin aldıkları"nı ve "konvoyun önünde JÖH'lere ait bir cemse aracı"nı hedefleyip vurduklarını açıklasa da, yanlış istihbarat ve yanlış hedef olduğu gerçeğini değiştirmede. Bundan daha vahimi Dersim-Ovacık'ta gerçekleşti. Adliye lojmanları önünde patlatılan bomba yüklü araba, oradan geçmekte olan halktan insanların ölümüne ve yaralanmalarına yol açtı. Öyle ki, bu kişiler arasında eylemi gerçekleştiren birliğin bileşenlerine sempati duyanlar da vardı. Zaten bölge halkının siyasal yapısı bilinir; öyle olmasa dahi, **bir askeri eylemde halktan kişilerin zarar görmemesi için azami dikkat gösterilir. Geçmişten beri devrimcilerin eylem çizgisi böyle olmuştur.**

HBDH içinde yer alan devrimci örgütler, "birlik" adına, ideolojik-siyasi görüşlerinden tavizler vermiş, Kürt ulusal hareketinin yörengine girmişti. Ardından eylem çizgisiyle de kayışlarına tanık olduk. Son dönemde ise PYD'nin (dolayısıyla PKK'nin) ABD ile açık işbirliği hakkında tek bir söz edilmiyor. Böyle bir durum yokmuş gibi davranılıyor. Oysa HBDH'nin kuruluşunda Rojava'daki gelişmeler belirleyici olmuş, Rojava'yu savunmak en önemli görev adledilmişti. Dolayısıyla Rojava'daki her gelişme, HBDH'nin temel konusu olmalıydı. Fakat Kürt ulusal hareketine angaje olunca, adeta her şey mubah sayılıyor. Türkiye devrimci hareketini karakterize eden anti-emperyalizm bile aşıyor, halkların düşmanı ABD'nin Rojava'daki varlığı hakkında ses çıkartılmıyor.

Fakat PKK'nin eylem çizgisinin farklı olduğunu biliyoruz. "Kurşun adres sormaz", "biraz da Türklerin anası ağlasın" diyerek bunu teorize bile ettiler. HBDH de, ideolojik-siyasi olduğu kadar eylem çizgisi yönüyle de PKK'nin yörüngesine girdiğini gösterdi. Zaten 12 Mart 2016 tarihinde kuruluşlarını açıkladıklarından bir gün sonra Ankara-Kızılay'da gerçekleşen bombalı saldırıda, içlerinde bebeklerin, devrimci-demokrat gençlerin olduğu 36 kişi ölmüştü. TAK'ın üstlendiği bu eylemle ilgili HBDH bileşenleri tarafından eleştirel tek bir söz edilmedi. Zoraki kınayanlar da "ama"lı cümlelerle gerekçelendirme, hafifsetme çabasına girdiler. Sonrasında bizzat kendilerinin yaptıkları eylemlerde, PKK'nin eylemlerinde olduğu gibi halktan kişiler öldü.

Elbette her eylemi bu şekilde sonuçlanmadı, ancak bir tekinde bile olsa önemlidir. Zaten HBDH eylemleri parmakla sayılabilir. Bunun ikisinin yanlış olması, yarısı ya da üçte biri demektir ki, oransal olarak da büyüktür. Daha önemli olanı ise, ilkesel yaklaşımdır. Devrimci eylem çizgisinden asla taviz vermemektir. Fakat ideolojik-siyasal kayış, zaten ilkelerde değişim, en hafifinden esneme değil midir? Dolayısıyla eylem çizgisinin de buna paralel olarak değişmesine şaşmamak gerekir.

HBDH'nin kuruluşunda içeriğine dönük eleştirilerimizi ortaya koymuştuk. (Bkz: PDD Nisan 2016) Birliğin kuruluş bildirgesinde Kürt ulusal hareketinin görüşleri hakimdi. Ülkedeki ve bölgedeki tüm gelişmeler, Kürt hareketinin süzgecinden geçirilerek ele alınmıştı. Öyle ki, içlerinde "sosyalist devrim"i savunan örgütler olduğu halde "Türkiye'de halk iktidarı, Kürdistan'da özyönetim" deniyor, tek kelime olsun sosyalizmden, sosyalist hedeften söz edilmiyordu. İşçi ve emekçiler de genel bir "ezilenler" kategorisi içinde kaybolup gidiyordu. Rojava ve Kürt özyönetim direnişleri ise, "ezilenlerin, emekçilerin, tüm halkın geleceği" olarak göklere çıkartılıyor ve bunları savunmak en önemli görev sayılıyordu.

Kısacası HBDH içinde yer alan devrimci örgütler, "birlik" adına, ideolojik-siyasi görüşlerinden tavizler vermiş, Kürt ulusal hareketinin yörüngesine girmişti. Ardından eylem çizgisiyle de -önce PKK'nin halka zarar veren eylemlerine sessiz kalarak, sonra benzer eylemlere başvurarak- kayışlarına tanık olduk. Son dönemde ise PYD'nin (dolayısıyla PKK'nin) ABD ile açık işbirliği hakkında tek bir söz

edilmiyor. Böyle bir durum yokmuş gibi davranılıyor. Oysa HBDH'nin kuruluşunda Rojava'daki gelişmeler belirleyici olmuştu. Birlik metnine de ruhunu vermiş, Rojava'yı savunmak en önemli görev adledilmişti. Dolayısıyla Rojava'daki her gelişme, HBDH'nin temel konusu olmalıydı. Fakat **Kürt ulusal hareketine angaje olunca, adeta her şey mubah sayılıyor. Türkiye devrimci hareketini karakterize eden anti-emperyalizm bile aşınıyor, halkların düşmanı ABD'nin Rojava'daki varlığı hakkında ses çıkarılmıyor.**

HBDH'nin 15 Temmuz sonrası pratiğine gelirse; öncesinden farklı olmadığını söyleyebiliriz. Kendisini zaten askeri eylemle sınırlamıştı, o da iki-üç eylemdi. 15 Temmuz sonrası tek eylemi, yukarıda sözünü ettiğimiz, içinde Kılıçdaroğlu'nun bulunduğu CHP konvoyuna saldırıdır.

Oysa bu birlik, kitlelere *"Kürt hareketi ile Türkiye devrimci hareketinin birliği"* olarak büyük vaatlerle duyurulmuştu. PKK liderlerinden Duran Kalkan 14 Haziran 2016 tarihli yazısında, *"Bu birlik, demokratik bir Türkiye'yi ortaya çıkaracaktır"* diyor ve onun dışında kalan *"tüm devrimci sosyalist güçleri HBDH etrafında birleşmeye"* çağırıyordu. Mustafa Karasu, 15 Mart 2016 tarihli Gündem gazetesinde HBDH'nin 12 Mart'ta duyurulmasına atıfta bulunarak, *"faşizme karşı Mahirlerin, Denizlerin ve İbrahim Kaypakkayaların devrimci duruşuyla mücadelenin gerçekleştirileceğinin ilanıdır"* diyordu. Oysa **'71 devrimcilerinin duruşu, anti-emperyalizmle, özelinde ise anti-ABD'yle karakterize olunur. Ne PKK ne HBDH ile ideolojik-siyasi, eylemsel hiç bir benzerliği yoktu.**

Sadece PKK liderleri değil, HBDH içinde yeralan diğer bileşenler de bu birliğe büyük payeler biçtiler. Ancak öncesi bir yana, bu tür birliklere daha fazla ihtiyacın olduğu 15 Temmuz sonrasında bile bir varlık göstermedi.

15 Temmuz sonrası HBDH adı, asıl olarak TKP/ML'nin açıklaması ile duyuldu. **"Kamuoyuna ve Dostlarımıza"** başlıklı Eylül 2016 tarihli yazıda, **HBDH'nin bileşenleri arasında yer alan TKP/ML, bu birlikten ayrıldığını duyurdu.** Fakat *"ayrılma sebebi"* yeni bir gelişme üzerinden olmamıştı. HBDH'yi başından itibaren *"ideolojik-politik, ilkesel düzeyde tartışmalı"* bulduklarını söylüyorlar, *"koşullardan kaynaklı bilgilendirme eksikliğinden"* birliğin içinde yer aldıklarını bildiriyorlardı. Bu durumun 6 ay gibi uzunca bir süre devam etmesi, bazı soru işaretlerini de beraberinde getirdi. **Kimileri**

Birlikler mücadeleyi daha güçlü vermek için ve mücadele içinde kurulur. Amaç değil araçtır. Mücadelenin sıcak ateşinde piştikçe sağlamlaşır. Lenin'in belirttiği gibi "iş temeli üzerinde", günün siyasal hedefleri, ihtiyaçları doğrultusunda kurulmalı ve çalışmalıdır. Aksi halde kuruluş amacına hizmet etmez; mücadeleye fayda değil zarar verirler. Ya yaşayan ölü durumuna düşer, ya da kısa sürede dağılıp giderler. Kurulan birçok birlik, malesef böyle sonuçlanmıştır.

sözkonusu açıklamanın, PYD'ye ait binalarda ABD bayraklarının asılmasının ardından yapıldığına dikkat çekerek, buna bir tepki şeklinde yorumladı. Ancak yazının içeriğinde buna dair ne tek bir satır vardı, ne de PYD-ABD ilişkilerinden rahatsızlık duyulduğunu çağırıştıran ifadeler yer alıyordu. Aksine Rojava dahil Kürt hareketiyle ilişkileri sürdürme istediği döne döne vurgulanıyordu.

TKP/ML açıklamasında, HBDH'yi *"cephesel birlik"* olarak tanımlıyor ve eleştirilerini o noktadan yapıyordu. HBDH programında yeralan *"bölgesel devrim"*, *"ulusların kendi kaderini tayin hakkı"*, *"Rojava devrimi"* konusunda farklı düşündüklerini ortaya koyuyor; keza faşizm, emperyalist savaş gibi konularda geçmişten beri varolan değerlendirmelerini yineliyordu.

Haklı bulduğumuz ve ayrıştığımız yönleri bu yazı çerçevesinde ele alacak değiliz. Zaten TKP/ML'nin açıklamasını konu etmemizin nedeni de *"birlik"* konusudur. Açıklamanın asıl can alıcı noktası da yazının sonunda, *"birlik"*le ilgili sözlerindedir. Kendi deyimleriyle *"ideolojik-siyasal, ilkesel düzeyde"* onca eleştirinin ardından son bölümde şunlar söyleniyor:

"HBDH'yi devrimci zeminde hareket etmesinden dolayı önemseyeceğimizi ve en yakın müttefikimiz olduğunu belirtmemiz gerekiyor. HBDH programına imza atmaksızın bu oluşumla tüm alanlarımızda en güçlü ve etkili biçimde ortak eylem birliği ve mücadele hattı kurmayı önemsiyoruz... Siyasi, askeri, demokratik temelde düşmana karşı ortak hareket edecek koşulları yaratarak yürümeyi önemli görüyoruz... Aynı çabanın sizler tarafından gösterilmesi durumunda eylem birliği eksenindeki bakış açımızın, düşmanı zayıflatacak, tabanımıza doğru sirayet ederek güç oluşturacak bir konumlanışı sağlayacağına inancımız tamdır..."(abç)

HBDH hakkında yazdığımız yazıda da belirttiğimiz gibi cephe ile güç ve eylem birliği farklıdır kuşkusuz. TKP/ML, HBDH ile cephesel birliğe karşıyken, güç ve eylem birliğinden yana olabilir. Fakat bunu da nedenleriyle birlikte açıklayabilmiş değildir. Diğer yandan HBDH'nin içeriği, eylem çizgisi ve pratiği ortada iken ve **TKP/ML tarafından birçok noktada eleştiri konusu yapılmışken, "en yakın müttefik" görmek, her alanda (askeri alan dahil) "en güçlü ve etkili" mücadele hattı kurulmasını istemek, neyin nesidir? Dahası "aynı çabanın sizler tarafından**

gösterilmesi durumunda" diyerek, HBDH'den ve tabi aslolarak onun kurucusu PKK'den anlayış ve davet beklenmektedir.

Son paragrafta yazdıklarıyla TKP/ML, üstte yaptığı eleştirileri etkisizleştirmiş, hatta anlamsız kılmıştır. Öyle ya, HBDH programına dair eleştirilerini, bu birlik içinde neden yer almayacağını anlatmak için yapmaktadır. Diğer yandan genel olarak birliğe, özelde cephe ve eylem birliklerine nasıl baktığına dair tek söz söylemeden, HBDH ile eylem birliğinde bu kadar ısrarcı olması, anlaşılamamaktadır.

Anlaşılan tek şey, TKP/ML'nin HBDH'den ayrılmak durumunda kaldığı için üzgün olduğu ve bu durumu telafi etmeye çalıştığıdır. TKP/ML'ye yakın yasal kurumlar zaten HDP-HDK içinde yer almaktadır. Fakat belli ki bu yetmiyor, HBDH içinde de birlikte olmak *"siyasi, askeri, demokratik temelde"* birlikte yürümek isteniyor.

Bu durumda TKP/ML'nin HBDH'ye karşı çıkış noktası, onun cephesel bir programa sahip olmasıdır; aynı bileşenlerle güç ve eylem birliği yapmakta bir sakınca görmemekte, dahası bunu ısrarla istemektedir. Oysa cephe gibi kapsamlı olmasa da, eylem birliklerinin de bir amacı ve o amaç doğrultusunda faaliyetleri vardır. Ona da ilkeli yaklaşmak gerekir. İdeolojik-siyasi görüşlerinize, eylem çizginize tamamen aykırı eylem birlikleri içinde yer alamazsınız. Ayrıca eylem birlikleri her alanı kapsamak durumunda değildir. *"Siyasi, askeri, demokratik"* hemen her alanı kapsayan birliktelikler, birbirlerine daha yakın örgütler arasında olabilir ancak. Hem bu kadar geniş bir alanda birlik istemek, hem de varolandan ayrılmak, kendi içinde çelişkili bir durumdur. Konumuz itibarıyla da birlikler konusunda kafa karışıklığının göstergesidir.

Sonuç yerine

Genel olarak birlikler, özelde güç ve eylem birlikleri, 15 Temmuz sonrası daha önemli hale geldi. Bunun en önemli nedeni, hiç bir siyasi hareketin tek başına varolan durumu değiştirme gücüne sahip olamamasıdır. Özellikle Türkiye devrimci hareketinin gerek nicel, gerekse nitel olarak ciddi bir gerileme yaşaması, karakteristik özelliklerini büyük oranda yitirmesidir. Bu durum varolan eylem birliklerinin devrimci bir tarzda yürütülememesinin de nedenidir.

15 Temmuz, tek tek siyasi hareketler için olduğu kadar, eylem

birlikleri açısından da bir sınavdı. Ne yazık ki bu sınav iyi verilemedi. Varolanların eksiklerini tamamlayıp harekete geçirmek gerekirken, birlik çağrıları ve yeni birlik girişimleri ile zaman yitirildi. Bunlar, Engels'in "sahte birlikçiler" dediği birlik çıkartkanlarıydı.

"Birlik çıkartkanlıkları insanı yanıltmamalı" di-yordu Engels ve şunları ekliyordu. "Bu sözcüğü dillerinden düşürmeyenler... çoğu kez ayrılık tohum-larını en çok ekenlerdir... Bundan ötürü en büyük sekterler, en büyük kavgacılar ve sahtekarlar, belirli anlarda, birlik için en çok bağırıp çağıranlardır. Yaşamımız boyunca kimse bize birlik çıkartkanları kadar yük olmamış ve oyun oynamamıştır." (Seçme Yapıtlar- C II, sf. 515)

Varolan birlikler ise, böyle zamanlarda olması gereken refleksi gösteremedi. Askeri-sivil faşist darbelere karşı bir direniş örgütlemek yerine, toplantı üstüne toplantı yaparak ve buralarda gereksiz tartışmalar yürüterek oyalandılar. Bizans kuşatma altındayken meleklerin cinsini tartışan Bizanslı yöneticiler gibiydiler.

Birlikler mücadeleyi daha güçlü vermek için ve mücadele içinde kurulum. Amaç değil araçtır. Mücadelenin sıcak ateşinde piştikçe sağlamlaşır. Lenin'in belirttiği gibi "iş temeli üzerinde", günün siyasal hedefleri, ihtiyaçları doğrultusunda kurulmalı ve çalışmalıdır. Aksi halde kuruluş amacına hizmet etmez; mücadeleye fayda değil zarar verirler. Ya yaşayan ölü durumuna düşer, ya da kısa sürede dağılıp giderler. Kurulan birçok birlik, malesef böyle sonuçlanmıştır.

Diğer yandan eylem birlikleri, siyasi yapıların bağımsız faaliyetlerine engel değildir. Fakat 15 Temmuz sonrası partilerden sendikalara hiçbir kurum bağımsız olarak da yaşanan duruma denk bir faaliyet içinde olmadı. Faşizme karşı bir "çatı" olarak örgütlenen ve büyük umutlar beslenen HDP-HDK'nın durumunu yukarıda özetledik. Kendilerine devrimci diyen, fakat uzun süredir reformizmin elinde can çekişen sendikalar da tam anlamıyla etkisizdi.

Örneğin KESK, bizzat üyeleri işten atılıp hapsedilirken, tek bir eylem yapmadı. 5 ay sonra yapacağını duyurduğu miting ve gösterilere de izin verilmeyince, onlardan da vazgeçti. Buna karşın Dersim ve Hatay'da görevden alınan KESK üyesi öğretmenler direnerek işlerine geri dönebildiler. Tek başına direnişe geçenler oldu, fakat hiçbir sendikalarını yanlarında göremedi. Zaten her geçen gün erimekte olan KESK, 15 Temmuz sonrası adeta silindi. Bu, aynı zamanda Kürt hareketinin sendikalardaki iflasıydı.

Reformizmin bir diğer kesimi CHP-ÖDP ağırlıklı DİSK için de benzer şeyler söylemek mümkün. Onlarla birlikte hareket eden TTB, TMMOB gibi meslek örgütleri de aynı durumdaydılar. TMMOB'un 15 Temmuz sonrası birliklerden ayrılma kararı, zor dönemlerde rengini ele veren bir tutumdur. Sonuçta hepsi bu süreç boyunca edilgen kaldılar.

Devrimci örgütler bakımından da durum parlak sayılmaz. Eylemsel güçte sınırlılık, uzunca bir süredir varolan, anlaşılabilir bir durumdur. Fakat ajitasyon-propaganda araçları yönüyle de 15 Temmuz öncesine kıyasla büyük bir gerileme söz konusudur. Daha önce semtlerde, işçi havzalarında ve merkezi yerlerde yapılan afiş, yazılama, bildiri dağıtımı gibi faaliyetler; keza emekçi semtlerde bağımsız veya birleşik gösteriler iyice azalmıştır. 12 Eylül yıllarında olduğu gibi hızlı bir geri çekilme yaşanmış, yapılabilecekler bile yapılmaz olmuştur.

Bağımsız eylem ve faaliyetlerin düzeyi bu kadar düşüken, kimileri de, güç ve eylem birlikleri küçümsemekte ve uzak durmaktadır. Bu birliklerden "devrim ve sosyalizm" hedefli çalışma bekleyenler, eylem birliklerinin ideolojik-siyasi birlik olmadığını, devrim ve sosyalizm hedefi olmaksızın anti-faşist bir nitelikte olabileceğini, öne çıkan herhangi bir sorun etrafında biraya gelinebileceğini bilmiyor olamazlar. Devrim ve sosyalizm mücadelesini bir yana bırakalım, düzeniçi demokrasi mücadelesinin bile, devrimci-demokrat güçleri biraraya getiren örgütlenmeler olmadan başarıya ulaşması imkansızdır. Varolan devrimci birlik ve platformlardan çeşitli bahanelerle ayrılanlar, aslında kendi sağcılıklarını ve mücadele içindeki etkisizliklerini, sol görünerek örtbas etmeye çalışanlardır. Dolayısıyla bu tür sözler, samimiyetten uzak, kendi durumunu meşrulaştırmaya, kitlelerini yatıştırmaya dönük demagojilerdir.

İçinde bulunulan durum, hem bağımsız hem birleşik mücadelenin yükseltilmesini zorunlu kılıyor. Bu yönde eskisinden çok daha sabır ve ısrarlı bir çabayı gerektiriyor. Hem merkezi hem yerel birlikler için böylesi bir çabaya girmeden, hepsini "tu kaka" ilan etmek, en kolay olanıdır. Genel olarak işçi ve emekçilere, özelde kendi kitlelerine karşı sorumlu davranış, bu kolaycılığa düşmemeyi gerektirir. Hiç kimse elini taşın altına koymadan dışardan ahkam keserek varolan durumu değiştiremez.

Güçlü bir komünist partisinden yoksunluk, sınıf hareketinden kopukluk, çekim merkezi yaratacak bir yaklaşımdan ve anlayıştan uzaklık, devrimci harekete egemen olan küçük-burjuva sınıf karakteri gibi etkenler, güçlü birliklerin kurulmasını engellemektedir. Özellikle komünistlerin zayıflığı her alanda olduğu gibi birlikler konusunda da en önemli handikaptır. Bu teorik bir doğru olmanın ötesinde, pratik olarak yaşanan ve kendini her alanda hissettiren bir gerçektir.

Bütün bu olumsuz etkenlere rağmen birliklerden uzak durmak çözüm değildir. İlkesizliğe ve pragmatizme düşmeden; az laf çok iş üretmeyi, mücadeleyi yükseltmeyi esas alan birlikler için çaba gösterilmeli, varolanlar bu yönde zorlanmalıdır. İçinde bulunduğumuz durumu aşabilmenin başka bir yolu yoktur.

Yediveren Yayınları İŞÇİ SINIFI BROŞÜRLERİ



Biz işçi sınıfıyız!
Geçimimizi işgücümüzü satarak sağlarız.
Toplumsal bütün maddi varlıklarını
biz üretiriz. Bu sömürü düzenini
yerle bir edecek tek güç biziz!



Kapitalist sistem, işgücünü meta haline getirir.
İşçiler, her tür üretim ve geçim aracından
yoksun bırakılmıştır. Üretmek ve geçinmek
için, kapitalistin yayında çalışmaktan
başka çaresi kalmamıştır.



İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır!
Kendisiyle birlikte tüm sömürülen, ezilen
kesimleri, yani insanlığı kurtaracaktır.
Bunun da tek yolu, kendi davası için
örgütlenmek ve mücadele etmektir!



İşçi sınıfının en etkili mücadele araçlarından
biridir, grev. İşçiler bu hakkı elde edebilmek
için yüzyıllarboyu mücadele etmiştir.
Bugün de işçiler, grev hakkını yine grev
yaparak elde etmekle karşı karşıyadır.



**Suriye'de 35'ten fazla asker öldü
15 tank ve zırhlı araç imha edildi!**

**BU
BİZİM
SAVAŞIMIZ
DEĞİL!**

TÜRKİYE SURİYE'DEN ELİNİ ÇEKSİN!